ÇOKSATAN SUÇ KİTABININ DEVAMI

Bir ceza avukatından gerçek hikâyeler

SUÇ II

FERDINAND VON SCHIRACH

NTV

Ferdinand von Schirach

Suç 2

Bir ceza avukatından gerçek hikayeler

Almanca'dan çeviren

Itır Arda

ISBN: 978-605-5443-40-05

Şeyler, oldukları gibidir.

Aristoteles

Panayır

Ağustos'un ilk günü bu mevsim için bile fazlasıyla sıcaktı. Kasaba kuruluşunun altı yüzüncü yılını kutluyordu, havada kavrulmuş badem ve pamuk şekeri kokusu vardı, kızarmış yağlı etlerden yayılan buhar insanların saçlarına siniyordu. Panayırlarda hep olan şeyler vardı: Atlıkarınca, çarpışan arabalar, havalı tüfekler... Kasabanın yaşlıları eyyam-ı bahurdan[1] bahsediyordu. Açık renk pantolon giymiş ve gömleklerinin üst düğmelerini açmışlardı.

Mazbut işleri olan mazbut adamlardı: Sigorta temsilcileri, galeri sahipleri, esnaf. Bir kusurları yoktu. Neredeyse hepsi evliydi, çocukları vardı, vergilerini, kredi borçlarını ödüyorlar ve akşamları haberleri seyrediyorlardı. Tamamen sıradan adamlardı ve kimse böyle bir şeyin yaşanabileceğine ihtimal vermezdi.

Üflemeli çalgılardan oluşan bir bandoda çalıyorlardı. Öyle aman aman büyük merasimlerde çaldıkları yoktu; şarap kraliçesi seçildiğinde, atıcılık derneği ya da itfaiye gösteri yaptığında çalarlardı. Bir keresinde cumhurbaşkanını ziyaret etmişler, bahçede çalmışlardı. Sonrasında soğuk bira ve sosis ikram edilmişti. O gün çekilen fotoğraf şimdi dernek binasında asılıydı, cumhurbaşkanı fotoğrafta görünmüyordu ama biri gazetede çıkan, her şeyi ispatlayan haberi fotoğrafın yanına yapıştırmıştı.

Hepsi sahnede, perukları ve takma sakallarıyla oturuyordu. Karıları onlara beyaz pudra ve allıkla makyaj yapmıştı. Bugün bando haysiyetli gözükmeliydi, "kasabanın şerefi adına" demişti belediye başkanı. Ama haysiyetli görünmüyordu. Adamlar siyah perdenin önünde terliyordu ve içkiyi fazla kaçırmışlardı. Gömlekleri vücutlarına yapışmıştı, ter ve içki kokuyorlardı, ayaklarının dibinde boş bardaklar duruyordu. Yine de çalıyorlardı. Yanlış çalmalarının da bir ziyanı yoktu, çünkü seyirciler de içkiyi fazla kaçırmıştı. Parçalar arasında insanlar alkışlıyor ve soğuk bira servis ediliyordu. Bando ara verdiğinde, bir radyo spikeri plak koydu.

Sahnenin önündeki lataların üzerine toz yağıyordu, çünkü insanlar sıcağa rağmen dans ediyordu. Sonra müzisyenler, içki içmek için perdenin arkasına geçti.

Kız on yedi yaşındaydı ve geceyi erkek arkadaşında geçirmek istediğinde, hâlâ evden izin almak zorundaydı. Bir yıl sonra liseyi bitirecek, Berlin ya da Münih'te tıp okumaya başlayacaktı; üniversiteye girmeyi iple çekiyordu. Güzeldi, mavi gözleri, temiz bir yüzü vardı, görünüşü hoştu ve garsonluk yaparken gülerdi. Bahşiş iyiydi, yaz tatilinde erkek arkadaşıyla Avrupa'yı gezmek istiyordu.

Hava o kadar sıcaktı ki, kız kot pantolonunun üzerine sadece beyaz bir tişört giymişti, saçlarının önüne düşmesini engellemek için yeşil bir saç bandı ve güneş gözlüğü takmıştı. Müzisyenlerden biri perdenin önüne gelip kıza eliyle işaret ederek elindeki boş bardağı gösterdi. Kız dans pistini geçip sahneye çıkan dört basamağı tırmandı, ince elleri için aslında fazlasıyla ağır olan tepsiyi dengede tutmaya çalışıyordu. Adamın peruk ve beyaz yanaklarıyla komik göründüğünü düşündü. Adamın gülümsediğini hatırlayacaktı sonra; adamın gülümsediğini ve yüzü beyaz olduğu için dişlerinin sapsarı göründüğünü. Perdeyi kenara çeken adam kızın diğerlerinin yanına geçmesini sağladı. Adamlar iki sıranın üzerinde oturuyorlardı ve susamışlardı. Bir an için kızın beyaz tişörtü güneş ışığında garip bir şekilde ışıl ışıl parladı. Bu tişörtü giymesi erkek arkadaşının hep hoşuna giderdi. Sonra kızın ayağı kaydı. Geriye doğru düştü, canı yanmadı ama biralar üzerine döküldü. Tişört içini gösterdi, sutyen takmamıştı. Kız utandığı için güldü, sonra da birdenbire sessizleşip gözlerini ona diken adamlara baktı. Adamların ilki kıza elini uzattı. Ve her şey başladı. Perde tekrar kapanmıştı, hoparlörlerden bir Michael Jackson şarkısı geliyordu ve dans pistindeki ritim adamların ritmi oldu. Ve sonrasında hiçbiri hiçbir şey açıklayamayacaktı.

Polis geç geldi. Telefon kulübesinden arayan adama inanmamışlardı. Adam korodan biri olduğunu söylemiş, adını vermemişti. Telefona çıkan polis memuru, çalışma arkadaşlarına adamın söylediklerini aktarmıştı ama hepsi bunun bir şaka olduğunu düşünmüştü. Sadece en genç polis memuru, gidip bir göz atacağını söylemiş ve sokağın diğer tarafına geçip panayır yerine gitmişti.

Sahnenin altı karanlık ve nemliydi. Kız orada yatıyordu; çıplaktı ve çamurun içindeydi, sperm, idrar ve kandan sırılsıklam olmuştu.

Konuşamıyordu, hareket etmiyordu. İki kaburgası, sol kolu ve burnu kırılmıştı, bardak ve bira şişeleri yüzünden sırtıyla kolları kesik içinde kalmıştı. Adamlar, işleri bitince, latalardan birini kaldırmış ve kızı sahnenin altına atmışlardı. Kız orada aşağıda yatarken de üzerine işemişlerdi. Sonra tekrar ön tarafa geçmişlerdi. Polisler kızı çamurdan çıkardıklarında orada polka çalıyorlardı.

* * *

"Savunma savaşmaktır; suçlananın hakları için savaşmak." Bu cümle, o zamanlar sürekli yanımda taşıdığım, kırmızı plastik kaplı küçük kitapta yazıyordu. "Savunma vekilinin cep kitabı"ydı bu. İkinci sınavımdan daha yeni geçmiş, birkaç hafta önce avukatlığa kabul edilmiştim. O cümleye inanıyordum. Ne anlama geldiğini bildiğimi sanıyordum.

Bir okul arkadaşım beni arayıp bir davaya katılmak isteyip istemediğimi sordu, iki avukata daha ihtiyaçları olduğunu söyledi. Elbette istiyordum; ilk büyük davamdı, bütün gazeteler o olayla dolup taşıyordu ve bunun benim yeni hayatım olduğunu zannediyordum.

Bir ceza yargılamasında kimse suçsuzluğunu kanıtlamak zorunda değildir. Kimse, kendini savunmak için konuşmak zorunda değildir, sadece davacı kanıtlar sunmak zorundadır. Bizim stratejimiz de buydu: Herkes susuverecekti. Daha fazlasını yapmak zorunda değildik.

DNA analizleri mahkemelerde henüz yeni yeni kabul ediliyordu. Polis memurları kızın giysilerini hastanede emniyet altına almış ve mavi bir çöp torbasına tıkıştırmıştı. Torbayı polis arabasının bagajına koymuşlardı, torba adli tıbba götürülecekti. Polisler her şeyi doğru yaptıklarını düşünüyorlardı. Araba saatlerce güneşin altında durdu, sıcakta plastik torbanın altında mantar ve bakteri üredi, bunlar DNA izlerini değiştirdi. Artık kimsenin DNA sonuçlarını çıkarması mümkün değildi.

Kızın hayatını kurtaran doktorlar son kanıtları da yok etti. Kız ameliyat masasında yatıyordu, cildi temizlendi. Faillerin, kızın vajinası, makatı ve vücudundaki izleri silindi, kimse acil müdahaleden başka bir şey düşünmüyordu. Çok sonra, polisler ve başkentten gelen adli tıp görevlileri ameliyathaneden çıkan çöpleri bulmaya çalıştılar. Bir zaman sonra pes ettiler, sabahın üçünde hastanenin kantininde, önlerinde açık kahverengi fincanlarda soğuk kahveyle oturuyorlardı. Yorgunlardı ve hiçbir bilgi edinememişlerdi. Hemşirelerden biri onlara eve gitmelerini söyledi.

Genç kız faillerin adlarını veremiyordu, adamları birbirinden ayıramıyordu; makyaj ve peruklarla hepsi aynı görünmüştü. Yüzleştirmede önce adamlara bakmak istemedi, sonunda kendine hâkim olabildiğinde ise hiçbirini tanıyamadı. Adamların hangisinin polise telefon ettiğini kimse bilmiyordu, ama onlardan biri olduğu kesindi. Bu yüzden her birinin o arayan kişi olma ihtimali vardı. Sekiz kişi suçluydu, ama her biri o suçsuz olan tek kişi de olabilirdi.

* * *

Adam çelimsizdi. Köşeli bir yüzü, sarı metal çerçeveli bir gözlüğü, sivri bir çenesi vardı. O zamanlar cezaevlerinin ziyaretçi bölmesinde sigara içmek yasak değildi, adam sayısız sigara içti. Konuşurken, ağzının kenarında tükürük birikiyor, bunu mendiliyle siliyordu. Onu ilk gördüğümde, on gündür tutukluydu. Durum onun için ne kadar yeniyse benim için de o kadar yeniydi, haklarını ve müvekkil ile avukat arasındaki ilişkiyi fazlasıyla detaylı anlattım; özgüven eksikliğinden dolayı dile gelen kitabî bilgilerdi bunlar. Adam karısını, iki çocuğunu, işini ve sonunda panayırı anlattı. O gün havanın çok sıcak olduğunu ve çok fazla içtiklerini söyledi. Bu olayın neden yaşandığını bilmediğini ekledi. Söyledikleri bundan ibaretti – hava çok sıcakmış. Ona faillerden biri olup olmadığını hiç sormadım, bunu bilmek istemiyordum.

Avukatlar şehrin pazar yerindeki otelde kalıyordu. Barda dosyayı tartıştık. Genç kızın, eziyet görmüş vücudunun, şişmiş yüzünün fotoğrafları vardı. Hiç böyle bir şey görmemiştim. Kızın ifadeleri karmaşıktı, söylediklerinden net bir tablo çıkmıyordu ve dosyanın her bir sayfasında öfke seziliyordu; polislerin öfkesi, savcının öfkesi ve doktorların öfkesi. Hiçbir faydası yoktu.

Gecenin köründe odamdaki telefon çaldı. Hattın diğer ucundakinin sadece nefesini duyabiliyordum, konuşmuyordu. Adam yanlış numara çevirmemişti. O telefonu kapatana kadar onu dinledim. Uzun sürdü.

* * *

Bölge mahkemesi otelin bulunduğu meydandaydı, dıştan ufak bir merdiveni olan, klasik mimari stilde inşa edilmiş bir binaydı, hukuk devletinin büyüklüğünü gösteriyordu. Kasaba üzüm cendereleriyle ünlüydü, burada tüccarlar ve üzüm üreticileri yaşardı, hiçbir savaştan zarar görmemiş, şanslı bir bölgeydi. Burada her şey haysiyet ve iffetle parlıyordu. Biri mahkeme pencerelerinin önüne sardunyalar koymuştu.

Yargıç bizi odasına teker teker çağırdı. Üzerimde cüppe vardı, çünkü bu tür görüşmelerde cüppe giyilmediğini henüz bilmiyordum. Tutukluluk halinin incelenmesi başladığında, insanın genç olup da her şeyin susmaktan daha iyi olduğunu düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi, çok fazla konuştum. Yargıç sadece müvekkilime bakıyordu, beni dinlediğini sanmıyorum. Ama yargıç ile adamın arasında bambaşka bir şey, bizim muhakeme usulü kanunumuzdan çok daha eski bir şey vardı; yazılı kanunlarla alakası olmayan bir suçlamaydı bu. Ve benim konuşmam bittiğinde, yargıç, adamın konuşmak isteyip istemediğini bir kez daha sordu. Okuma gözlüğünü katlayıp beklerken, alçak sesle ve tonlamasız sordu bunu. Yargıç cevabı biliyordu, ama soruyu yöneltti. Ve o soğuk mahkeme odasında biz hepimiz, davanın burada sonlanacağını ve suçun bambaşka bir mesele olduğunu biliyorduk.

Daha sonra, koridorda sorgu yargıcının kararını bekledik. Dokuz savunma avukatıydık, tanıdığım avukat ve ben en gençleriydik. İkimiz de bu dava için yeni takım elbiseler almıştık. Bütün avukatlar gibi şakalaşıyorduk, olay bizi içine çekmemeliydi ve ben artık bütün her şeyin bir parçasıydım. Koridorun ucunda bir polis memuru duvara dayanmıştı, şişman ve yorgundu ve içinden bizi aşağılıyordu.

Akşamüstü, yargıç tutuklama kararlarını kaldırdı, sanıklar konuşmadıkları gibi kanıt da bulunamadığını söyledi. Sadece iki cümleden ibaret olmasına rağmen, kararı kâğıttan okudu. Sonra salon sessizliğe büründü. Savunma doğruydu ama şimdi, kadın mübaşir bana kararı verip de biz salondan çıkana kadar ayağa kalkmalı mıydım bilmiyordum. Yargıç başka türlü karar veremezdi. Koridorda linolyum ve eski dosyaların kokusu vardı.

Adamlar serbest bırakıldı. Arka kapıdan çıktılar, karılarına, çocuklarına ve hayatlarına döndüler. Vergilerini ve kredi borçlarını ödemeye devam ettiler, çocuklarını okula yolladılar ve hiçbiri bir daha bu olay hakkında konuşmadı. Sadece bando dağıtıldı. Bir daha yeni dava açılmadı.

Bölge mahkemesinin önünde kızın babası duruyordu. Biz onun sağından ve solundan geçip gittiğimizde, adam merdivenin ortasındaydı. Kimse ona dokunmadı. O bize baktı; ağlamaktan kızarmış gözleri, dürüst bir yüzü vardı. Karşıdaki belediye binasında şehrin kutlamasının şerefine asılan afiş hâlâ duruyordu. Daha yaşlı olan avukatlar gazetecilerle konuştular, mikrofonlar güneşte balık gibi parlıyordu. Ve onların arkasında, kızın

babası mahkeme binasının basamaklarına çöküp başını kollarının arasına gömdü.

* * *

Tutuklama durumunun incelenmesinden sonra üniversite arkadaşım ve ben istasyona gittik. Savunmanın zaferi ya da rayların kenarından akan Ren Nehri ya da herhangi bir şey hakkında konuşabilirdik. Ama boyası dökülen ahşap banka oturduk, kimse bir şey söylemek istemiyordu. Masumiyetimizi kaybettiğimizi ve bunun artık bir önemi olmadığını biliyorduk. Trende de, yeni takım elbiselerimizin içinde, yanımızda neredeyse hiç kullanılmamış evrak çantalarımızla, susmaya devam ettik. Evlerimize dönerken, kızı ve mazbut adamları düşündük ve birbirimizin yüzüne bakmadık. Büyümüştük ve trenden inerken, hiçbir şeyin artık kolay olmayacağını biliyorduk.

Adalet

Adalet Sarayı, Berlin’in Moabit semtindedir. Bu semt gridir, adını nereden aldığını kimse bilmez; Moabit birazcık Slavca “bataklık” kelimesini andırır. Avrupa’nın en büyük adalet sarayıdır burası. Binanın on iki avlusu ve on yedi merdiven iniş-çıkışı vardır. Burada 1500 kişi çalışır; bunlardan 270’i yargıç, 350’si avukattır. Günde yaklaşık 300 duruşma görülür, 80 ulustan 1300 tutuklu kalır. Her gün, buraya gelip duruşmaya katılan kişilerin, ziyaretçilerin ve tanıkların sayısı bini geçer. Her yıl yaklaşık 60 bin dava görülür. İstatistikler bunlar.

Turan’ı getiren kadın memur, onun “garibanın teki” olduğunu söyledi alçak sesle. Turan görüşme odasına iki koltuk değneğiyle geldi, sağ bacağını sürüyordu. Yaya yollarındaki dilencilerden biri gibi görünüyordu. Sol ayağı içeri doğru dönüktü. 41 yaşındaydı, çelimsiz bir adamcağızdı, bir deri kemikti, yüzü çökmüş, dişlerinin neredeyse hepsi dökülmüştü, saçı sakalı birbirine karışmış, bakımsızdı. Benimle tokalaşabilmek için, koltuk değneklerinden birini karnına dayadı, ayakta zar zor dengede duruyordu. Turan oturdu ve hikâyesini anlatmaya çalıştı. Turan cezasını yatıyordu, cezası çoktan kesinleşmişti: Pitbul teriyer cinsi köpeğiyle bir adama saldırdığı, adamı “vahşi şekilde dövdüğü ve tekmelediği” iddia edilmişti. Turan suçsuz olduğunu söyledi. Çabuk cevaplar veremiyordu, uzun uzun anlattı. Söylediklerinin hepsini anlayamadım, ama çok fazla bir şey demesine de gerek yoktu: Turan zar zor yürüyordu, herhangi bir köpek onu yere devirirdi. Gitmek için hareketlendiğimde beni kolumdan tuttu, koltuk değneği yere düştü. Kötü bir insan olmadığını söyledi.

Birkaç gün sonra savcılıktan dosya geldi. Dosya inceydi, 50 sayfa tutmuyordu: Horst Kowski, 42 yaşında, Neukölln semtinde yürüyüşe çıkmıştı. Neukölln Berlin’in bir semtidir, buradaki okullar özel güvenlik tutar, ilkokullarda yabancı öğrencilerin oranı yüzde 80’i bulur, her iki kişiden biri devletten sosyal yardım alarak yaşar. Horst Kowski’nin

yanında, dackel cinsi, ufak köpeği vardı. Köpek, pitbul teriyer cinsi başka bir köpekle dalaştı. Pitbulun sahibi öfkelendi, kavga kontrolden çıktı, adam Kowski'yi dövüp yere devirdi.

Kowski evine geldiğinde, ağzı kanıyordu. Burnu kırılmış, gömleği yırtılmıştı. Karısı pansuman yaptı. "O pitbullu adamı" tanıdığını söyledi, adı Tarun'du. Çalıştığı solaryumun sürekli müşterisiydi. Solaryumun bilgisayarındaki kayıtlardan Tarun'un indirim kartını ve adresini buldu: Kolbe-Ring 52. Kowski ve karısı polise gittiler, Kowski bilgisayar çıktısını önlerine koydu. Nüfus kütüğünde Tarun'un kaydı bulunamadı, memurlar buna pek şaşırmadı, zira Neukölln'de ikâmet kaydı zorunluluğuna her zaman riayet edilmezdi.

Ertesi gün, devriye polisi Kolbe-Ring 52 adresindeki ufak zil tablosunda Tarun adını bulamadı. Ancak zillerden birinde "Turan" yazıyordu. Polis nüfus müdürlüğüne sordu, Kolbe-Ring 52 adresinde kayıtlı bir Hakan Turan gerçekten vardı. Memur, bir harf hatası olduğunu, ismin "Tarun" yerine "Turan" olması gerektiği fikrine vardı. Zili çaldı. Kimse açmayınca, memur posta kutusuna bir celp kâğıdı bıraktı; Turan karakola çağrılıyordu.

Turan karakola gitmedi. Mazeret de bildirmedi. Dört hafta sonra memur dosyayı savcılığa gönderdi. Savcı adli para cezası talebinde bulundu, bir yargıç bunu imzaladı. "Yapan o değilse nasılsa gelip itiraz eder" diye düşündü yargıç.

Turan ceza kararını aldığında her şeyi değiştirmek hâlâ elindeydi, adalete birkaç satır yazı yazması yeterli olurdu. İki hafta geçince cezası kesinleşti. İcra dairesi bir havale formu gönderdi, Turan para cezası ödemeliydi. Turan elbette ödemedi, zaten o kadar parası da yoktu. Para cezası hapis cezasına çevrildi. Cezaevi, on dört gün içinde teslim olması gerektiğini bildiren bir yazı yolladı. Turan mektubu çöpe attı. Üç hafta sonra, sabah saat sekizde iki polis memuru tarafından evinden alındı. O günden beri hapisteydi. "Ben değildim. Almanlar o kadar titizdir, bunu biliyor olmaları lazım" dedi Turan.

Turan'ın sakatlığı doğuştandı, defalarca ameliyat geçirmişti. Doktorlarına bir yazı yolladım ve hasta kayıtlarını bir bilirkişiye verdim. Bilirkişi, Turan'ın kimseyi tekmeleyemeyeceğini söyledi. Turan'ın arkadaşları avukatlık ofisime geldiler. Turan'ın köpeklerden korktuğunu, hiçbir zaman bir köpek sahibi olmadığını anlattılar. Arkadaşlarından biri, pitbullu Tarun'u tanıyordu hatta. Yargılamanın yenilenmesini talep ettim. Turan serbest

bırakıldı. Üç ay sonra duruşma gerçekleşti. Kowski, Turan'ı ömründe hiç görmediğini söyledi.

Turan beraat etti. Adalet, Tarun'a karşı olan davayı unuttu. Kanunlara göre, devlet hazinesinden tutuklu kaldığı her bir gün için on bir euro'luk bir talep hakkı vardı. Başvuruyu altı ay içinde yapması gerekiyordu. Başvuru süresini kaçıran Turan hiç para alamadı.

Aile

Waller liseyi bitirdiğinde Hamburg bölgesindeki en yüksek mezuniyet notu onunkiydi. Babası inşaat demiri ustasıydı; omuzları çökmüş, ufak tefek bir adamdı. Karısı kaçmıştı, o ise ne yapmış etmiş oğlunun Gymnasium'da[2] okumasını sağlamıştı. Annesi oğlunu bırakıp gitmişti. Babası ise Waller'in liseden mezun olmasından on altı gün sonra öldü. Ayağı kaydı ve inşaat halindeki bir binanın yeni dökülen betonuna düştü. Elinde bira şişesi vardı. Çalışma arkadaşları makineleri yeterince çabuk durduramayınca Waller'in babası betonun içinde boğuldu.

Waller'in dışında babasının dört arkadaşı vardı cenazede. Waller babasının tek takım elbisesini giymişti, üzerine tastamam oturuyordu. Köşeli yüzünü ve ince dudaklarını babasından almıştı. Sadece gözleri farklıydı. Ve diğer her şeyi.

Alman Eğitim Vakfı Waller'e burs teklif etti. Waller reddetti. Japonya'ya bir bilet aldı, bavulunu topladı ve uçakla Kyoto'ya gitti. On iki ay bir manastırda kaldı. O yıl Japonca öğrendi. Sonra Alman bir makine üreticisinin yanında çalışmak üzere iş başvurusunda bulundu. Beş yıl sonra şube müdürüydü. Ucuz bir pansiyonda yaşıyordu. Kazandığı bütün para bir yatırım hesabına gidiyordu. Japon bir araba üreticisi kendileriyle çalışması için Waller'i ikna etti. Altı yıl sonra, bir yabancının orada şimdiye dek ulaşabildiği en üst düzey konuma geldi. Bu sırada yatırım hesabında artık yaklaşık iki milyon euro birikmişti. Hâlâ pansiyonda yaşıyordu, neredeyse hiçbir harcama yapmamıştı. Artık 31 yaşındaydı. İstifa etti ve Londra'ya taşındı. Sekiz yıl sonra borsada yaklaşık otuz milyon kazanmıştı. Londra'da da ufacık bir odada kalıyordu. 39 yaşına geldiğinde Bavyera'da göl kıyısında bir köşk satın aldı. Parasını devlet tahvillerine yatırdı. Artık çalışmayı bırakmıştı.

Birkaç yaz önce bu göl kıyısında üç haftalığına küçük bir ev kiraladım. Köşk ağaçların arasından görünüyordu. Arsalar arasında çit yoktu. Waller'le ilk kez evimin önündeki iskelede karşılaştım. Kendini tanıttı ve "Oturabilir miyim?" diye sordu. Yaklaşık aynı yaştaydık. Sıcak bir gündü, ayaklarımızı suya sarkıtmış, küçük yelkenli tekneleri ve rengârenk rüzgâr sörfçülerini seyrediyorduk. Konuşmamak bizi rahatsız etmiyordu. İki saat sonra Waller tekrar evine döndü.

Sonraki yaz, Frankfurter Hof adlı otelin lobisinde buluştuk. Ben biraz geç kaldım, Waller gelmiş bekliyordu. Kahve içtik, o günkü davalardan yorulmuştum. Göl kıyısına yakın zamanda tekrar gelmemi söyledi, her sabah balıkçıl kuşlarının kocaman bir sürü halinde gölün ve evin üzerinden uçtuğunu anlattı. Ayrılmadan az önce bana bir dosya yollayıp yollayamayacağını sordu.

Dosya dört gün sonra ulaştı. Ailesinin hikâyesiydi, bir dedektiflik bürosu tarafından hazırlanmıştı:

Waller'in annesi, babasından ayrıldıktan bir yıl sonra tekrar evlenmişti. Bir çocuğu daha olmuştu: Waller'in kardeşi Fritz Meinering. Fritz Meinering iki yaşındayken yeni koca aileyi terk etti. Meinering ilkokula başladığında annesi alkol zehirlenmesinden öldü. Meinering bir çocuk yurduna yerleştirildi. Marangoz olmak istiyordu. Çocuk yurdu ona çıraklık eğitimine başlayabileceği bir yer buldu. Meinering arkadaşlarıyla içki içmeye başladı. Kısa süre sonra artık o kadar çok içiyordu ki, sabahları işe gidemez oldu. Çıraklık eğitiminden atılan Meinering çocuk yurdundan ayrıldı.

Sonra suç işlemeler başladı: Hırsızlık, darp, trafik suçları. İki kez kısa süreliğine hapse girdi. Münih'teki bira şenliği Oktoberfest'te, kanında 3,2 alkol değeri çıkacak kadar içki içti. İki kadına sataştı ve sarhoşluktan ceza aldı. Tutunamadı, evini kaybetti, geceleri evsizler yurdunda uyumaya başladı.

Oktoberfest'teki olaydan bir yıl sonra bir marketi soymaya çalıştı. Yargıca söylediği tek şey, o paraya ihtiyacı olduğuydu. Soygun girişimi sırasında bir önceki geceden o kadar sarhoştu ki, satıcı kadın onu bir faraşla yere yıkabilmişti. İki yıl altı ay hapis cezasına çarptırıldı. Alkol bağımlılığı tedavisi gördüğü için erken tahliye edildi.

Birkaç ay boyunca ayık kalmayı başardı. Bir sevgilisi oldu. Birlikte oturmaya başladılar, kadın tezgâhtarlık yapıyordu. Meinering kıskanıyordu.

Kadın eve geç geldiğinde bir tencere kapağıyla sol kulağına vurdu. Kadının kulak zarı patladı. Yargıçlar Meinering'e bir yıl daha hapis cezası verdiler.

Fritz Meinering hapishanede bir torbacıyla tanıştı. Birer hafta arayla tahliye oldular. Adam Meinering'i Brezilya'dan Almanya'ya kokain kuryeliği yapmaya ikna etti. Meinering'e uçak parasının yanında beş yüz euro verdiler. Polis ihbar aldı. Meinering Rio de Janeiro'da bir taksinin içinde, havaalanına giderken tutuklandı. Bavulunda on iki kilo saf kokain vardı. Şimdi Rio de Janeiro'daki hapishanede olan Meinering davasının görülmesini bekliyordu.

Dosya burada bitiyordu. Her şeyi okuduktan sonra Waller'i aradım. Bana, Brezilya'daki kardeşinin savunmasını ayarlayabilir miyim, diye sordu. Onunla herhangi bir bağlantı kurmak istemiyordu, ama bu kadarını yapması gerektiğini düşünüyordu. Oraya gidip avukatlar bulmalı, konsoloslukla konuşmalı, her şeyle ilgilenmeliydim. Kabul ettim.

* * *

Rio de Janerio'daki hapishanede hücreler yerine içinde dar karyolalar olan parmaklıklı kafesler vardı. Adamlar ayaklarını toplayıp oturuyorlardı, zemin ıslaktı. Duvarlarda kakalaklar geziyordu. Meinering tamamen perişan bir haldeydi. Ona, adının açıklanmasını istemeyen bir adamın savunmasının masraflarını karşıladığını söyledim.

Aklıbaşında bir avukat ayarladım. Meinering iki yıl hapis cezasına çarptırıldı. Sonra Almanya'daki dava için Almanya'ya yollandı. Brezilya'daki bir yıl hapis cezası, feci şartlar nedeniyle, buradaki üç yıl hapis cezasına eşit olarak hesaplandığı için Almanya'daki davası kapandı. Serbest bırakıldı.

Üç hafta sonra bir barda Rus bir adamla kavgaya tutuştu. Mevzu, yarım şişe vermuttu. İkisi de sarhoştu, barmen onları dışarı attı. Barın önünde bir inşaat vardı. Meinering, inşaatın ışıklandırmasında kullanılan lambalardan birini eline geçirip bununla Rus adamın kafasına vurdu. Rus adam yere yıkıldı. Meinering evine gitmek niyetindeydi. Yönünü şaşırdı, inşaatın çitleri boyunca yürümeye devam etti, sonunda şantiye alanının çevresini bir kez turlamış oldu. Yaklaşık yirmi dakika sonra yine barın önündeydi. Rus adam bu sırada sürünerek biraz ilerlemişti, kanıyordu ve yardıma ihtiyacı vardı. İnşaat lambası hâlâ yerde duruyordu. Meinering lambayı aldı ve Rus adam ölene dek kafasına vurdu. Meinering hemen suç mahallinde tutuklandı.

* * *

Münih’e tekrar geldiğimde, Waller’in göl kıyısındaki evine gittim.

“Şimdi ne yapmak istiyorsunuz?” diye sordum.

“Bilmiyorum” dedi. “Onun için artık bir şey yapmak istemiyorum.”

Pırıl pırıl güneşli, güzel bir gündü. Yeşil panjurlu sarı ev güneşin altında ışıldıyordu. Kıyıda kayıkhanede oturduk. Waller’in üzerinde krem rengi bir şort, ayaklarında beyaz keten ayakkabılar vardı.

“Biraz bekleyin, bir şey getireceğim.” Yukarıya doğru eve yürüdü. Terasta genç bir kadın uzanmıştı. Göl neredeyse çarşaf gibiydi.

Waller döndü ve bana bir fotoğraf uzattı.

“Bu babam” dedi.

Yetmişli yıllardan bir polaroitti. Renkler zaman içinde solmuştu, fotoğraf artık turuncu-kahve tonlarındaydı. Fotoğraftaki adam tıpkı Waller’e benziyordu. “Dört kere hapse girmiş” dedi Waller. “Üçü, onun başlattığı kavga, biri de hırsızlık: Kasadan para çalmış.”

Fotoğrafı tekrar Waller’e uzattım. Alıp cebine koydu.

“Babası Naziler tarafından idama mahkûm edilmiş. Bir kadına tecavüz etmiş” dedi.

Bir sandalyeye oturan Waller gözlerini göle çevirdi. İki küçük yelkenli yarışıyordu. Mavi tekne kazanacak gibi duruyordu. Sonra kırmızı tekne dönüp yarıştan çekildi. Ayağa kalkan Waller mangalın başına geçti.

“Birazdan yemek yeriz. Kalıyorsunuz, değil mi?”

“Evet” dedim, “memnuniyetle.”

Bir mangal çatalıyla ateşi karıştırdı.

“Bizden sonra artık bir şey gelmemesi en iyisi” dedi birden. Tek söylediği buydu.

Kız arkadaşı yukarıdan aşağı inip yanımıza geldi. Başka şeylerden bahsettik. Yemekten sonra Waller beni arabama kadar geçirdi. İnce dudaklı, yalnız bir adam.

Birkaç yıl sonra gazetede Waller’in öldüğü yazıyordu. Bir fırtınada tekneden düşüp boğulmuştu. Servetini Japonya’daki manastıra, göl kenarındaki evini Bavyera’daki belediyeye bağışlamıştı. Ben onu severdim.

Anahtar

Rus adam Almanca'yı ağır bir aksanla konuşuyordu. Üç kişi, Amsterdam'da bir kafede üç kırmızı koltukta oturuyordu. Rus adam saatlerdir votka içiyordu, Frank ve Atris ise bira. Rus adamın yaşını tahmin edemiyorlardı; herhalde 50 civarındaydı, sol göz kapağı geçirdiği felçten beri sarkıktı, sağ elinin iki parmağı eksikti. Eskiden Kızıl Ordu'da profesyonel asker olduğunu anlattı adam, "Çeçenistan falan" dedi ve sakat elini kaldırdı. Savaştan bahsetmeyi seviyordu. "Yeltsin kadın, ama Putin, Putin erkek" dedi. Zamanın serbest piyasa ekonomisi zamanı olduğunu, bunu artık herkesin idrak ettiğini, serbest piyasa ekonomisinin insanın her istediğini alabilmesi anlamına geldiğini söyledi. Rusya'da milletvekili olmanın fiyatı üç milyon dolar, bakan olmanın fiyatı ise yedi milyonmuş. Çeçenistan savaşında her şey daha iyi, daha dürüstmüş, Çeçenler erkek adamlarmış. Çeçenlere saygı duyarmış. Çok Çeçen öldürmüş. Onların çocukları bile kalaşnikoflarla oynuyormuş, onlar iyi savaşçılarmış, sağlam adamlarmış. Bunun şerefine içilirmiş. Üç adam o akşam çok içtiler.

Frank ve Atris Rus adamı uzun süre dinlemek zorunda kaldılar. Rus lafı nihayet haplara getirdi. Hapları, devlet işletmeleri kapanan, işsiz kalan Ukraynalı kimyagerlerin imal ettiğini söyledi. Özelleştirilme yoluna gitmeleri gerektiğini, karılarına çocuklarına ekmek götürmek zorunda olduklarını anlattı. Rus adam akla gelebilecek her şeyi teklif etmişti: Makineli tüfek, obüs, bomba. Cüzdanında bir tank fotoğrafı vardı. Fotoğrafa şefkatle bakıp diğerlerine uzatmıştı. Virüs de bulabileceğini söylemişti. "Ama o pis iş" demişti. Diğer ikisi başlarını sallayarak onaylamışlardı.

Frank ve Atris silah almak istemiyorlardı, onlar hap istiyorlardı. Bir gece önce, uyuşturucuları bir diskodan aldıkları üç kız üzerinde denemişlerdi. Kızlar yarı İngilizce yarı Almanca, tarih ve siyaset bilimi okuduklarını anlatmışlardı. Birlikte otele gitmişlerdi. İçki içip şakalaşmışlardı. Frank ve

Atris onlara hapları vermişlerdi. Atris, ondan sonra yaptıkları şeyleri hâlâ aklından çıkaramıyordu. Kızıl saçlı kız Frank'ın önünde masanın üzerine uzanmıştı, şampanya soğutucusundaki buz küplerini yüzüne dökmüştü. Çok kızıştığını ve birinin onu pataklaması gerektiğini haykırmıştı, ama Frank'ın canı istememişti. Frank, masanın önünde, pantolonu inmiş halde durup devasa bir puro içiyordu, kalçaları hep aynı yavaş ritimle hareket ediyordu, kızın bacakları göğsüne dayalıydı. Bu sırada, komünizmin dağılması ve bunun uyuşturucu ticareti üzerindeki sonuçları hakkında karmaşık bir konuşma yapmıştı. Frank'ın söyledikleri, ağzındaki puro nedeniyle zor anlaşılıyordu. Atris yatağa uzanıp onu seyretmişti. Bacaklarının arasındaki iki kıza devam etmelerini yasakladıktan sonra kızlar uyuya kalmıştı. Kızlardan biri uykuda hâlâ Atris'in ayak başparmağını ağzında tutuyordu. Atris, bu hapların Berlin için biçilmiş kaftan olduğunu anlamıştı.

Rus adam şimdi narkotik köpeklerini anlatıyordu, bu köpekler hakkında bilmediği yoktu. “Güney Kore'de bu yaratıkları klonluyorlar bile, çünkü çok pahalılar” dedi. Arabanın içine metal bir kasa yerleştirip kaynaklamak gerektiğini ve bu kasanın içine çöp torbaları, kahve, çamaşır deterjanı doldurulduğunu, bunların da kalın folyolarla birbirinden ayrıldığını anlattı. Rus adamın anlattığına göre köpeklerin koku almaması için tek çare buydu. Sonra savaştan bahsetti tekrar. Atris ve Frank'a, hiç adam öldürüp öldürmediklerini sordu. Frank hayır anlamında başını salladı.

“Çeçenler patates cipsi gibi” dedi Rus adam.

“Nasıl yani?” diye sordu Frank.

“Patates cipsi. Çeçenler bir torba patates cipsi gibi.”

“Anlamadım” dedi Frank.

“Bir kere onları öldürmeye başladın mı, hepsi yok olana kadar duramıyorsun. Hepsini öldürmek zorundasın. Her birini.” Önce güldü, sonra birden ciddileşti, sakat eline baktı. “Yoksa geri geliyorlar” dedi.

“Ha” dedi Frank. “Patates cipslerinin intikamı... Artık tekrar haplardan bahsedebilir miyiz?” Eve gitmek istiyordu.

Rus adam Frank'a bağırdı: “Salak göt herif, niye dinlemiyorsun? Bak arkadaşına. Et yığınından ibaret ama en azından dinliyor.”

Frank, koltuğun köşesinde oturan Atris'e baktı. Atris'in alnında mor bir damar atmaya başlamıştı. Frank bu damarı daha önce görmüştü ve şimdi neler olacağını biliyordu.

“Burada savaştan bahsediyoruz ve senin dinleyecek vaktin yok, öyle mi? Böyle iş yapamayız. Siz geri zekâlısınız” dedi Rus adam.

Atris ayağa kalktı. 110 kiloydu. Cam sehpayı tutup kaldırdı ve yan olarak yere bıraktı, bütün şişeler, bardaklar ve kül tablaları kayıp yere düştü. Atris Rus adamın üzerine yürüdü. Rus adam yerinden fırladı, beklenenden daha çevikti. Belinden bir tabanca çıkardı ve tabancanın namlusunu Atris’in alnına dayadı.

“Sakin ol arkadaşım” dedi. “Bu bir makarof. Büyük delik açar, çok büyük. O Amerikan oyuncaklarından iyidir. Yani, otur yoksa ortalık çok pislenir.”

Atris’in yüzü şişmiş ve kıpkırmızı olmuştu. Geriye doğru bir adım attı. Tabancanın namlusu alnında beyaz bir iz bırakmıştı.

“Bak nasıl da oluyor. Tekrar oturun. İçki içmemiz lazım” dedi Rus adam. Garsonu çağırdı. Üçü oturup içmeye devam ettiler.

İyi bir iş olacaktı. Çok para kazanacaklardı, sorun çıkmayacaktı. Sadece şimdi kendilerine hâkim olmaları gerekiyordu. Atris’in aklından geçenler bunlardı.

Oturdukları kafenin karşısında bir otobüs durağı vardı. Bankta oturan kadın kimsenin dikkatini çekmedi. Siyah kazağının kapüşonunu başına geçirmişti, karanlıkta neredeyse hiç göze batmıyordu. Gelip geçen otobüslerden hiçbirine binmedi. Uyuyor gibi gözüküyordu. Sadece

Atris ayağa fırladığında, kısa bir süreliğine gözlerini açmıştı. Bunun dışında hiç hareket etmedi. Atris ve Frank kadını fark etmediler. Rus adamın ona küçük bir işaret verdiğini de görmediler.

* * *

Atris, Kurfürstendamm’daki dairenin balkonunda durup golf marka, lacivert arabanın arkasından baktı. Yağmur çiseliyordu. Frank 24 saat içinde Amsterdam’dan dönmüş olacaktı. Yeni uyuşturucu ellerinde olacaktı. Bu uyuşturucu piyasadaki her şeyden daha iyiydi. Rus adam, onlara hapları konsinye olarak vereceğini söylemişti, ancak üç hafta sonra 250 bin euro ödemeleri gerekiyordu.

Atris dönüp Frank’ın dairesine girdi tekrar. Bu, klasik bir eski Berlin eviydi; 3 metre 80 santim yüksekliğinde tavanlar, alçı işlemeler, parke zemin, beş oda. Odalar neredeyse bomboştu. Frank’ın sevgilisi içmimardı. Kız, “Odalar etkilemeli” demişti. Sonra da koltukları, sandalyeleri ve diğer

her şeyi çıkarttırmıştı. Artık herkes, minicik arkalıkları olan, gri keçe küplerin üzerinde oturmak zorundaydı. Atris bunu rahatsız buluyordu.

Frank, yola çıkmadan önce Atris'e neler yapması gerektiğini söylemişti. Tembihleri açık, net ve basitti. Frank onunla hep açık, net ve basit konuşurdu. “Zor değil Atris, sadece çok iyi kulak vermen lazım. Birincisi: Gözünü anahtardan ayırma. İkincisi: Maserati'ye dikkat et. Ve üçüncüsü: Sadece Buddy'nin kakası geldiğinde evden çık.” Buddy, Frank'ın buldok cinsi köpeğiydi. Frank Atris'e tekrarlatmıştı. Beş kez. “Anahtar, Maserati, Buddy.” Unutmayacaktı. Atris Frank'a hayrandı. Frank onunla hiç alay etmezdi. Ona hep ne yapması gerektiğini söylerdi, Atris de hep söylediğini yapardı. Hep.

On dört yaşındayken, Atris sınıfın güçsüzüydü ve Wedding'te[3] en güçsüz olan pataklanırdı. Frank onu korumuştu. İlk kez anabolik stereoidleri de Frank vermişti ona. Bunlarla Atris'in güçlü olacağını söylemişti. Atris, Frank'ın bu şeyleri nereden bulduğunu bilmiyordu. Yirmi yaşına geldiğinde, doktor karaciğer hasarı teşhis etti. Yüzü cerahatli sivilcelerden ve yumrulardan geçilmiyordu. Yirmi iki yaşındayken, testisleri artık neredeyse yok olmuştu. Ama Atris artık güçlüydü, artık kimse onu pataklamıyordu ve anabolik stereoidlerin hayvancılıkta kullanıldığı söylentilerine inanmıyordu.

Bugün, DVD'de birkaç film seyredecek, bira içecek ve ara sıra Buddy ile dışarı çıkacaktı. Maserati aşağıda sokakta park edilmişti. Mutfak masasının üzerinde emanet dolabının anahtarı duruyordu. Frank her şeyi bir kağıda yazmıştı: “18:00 Buddy'ye mama ver.” Atris bu kocaman hayvanı sevmiyordu, hayvan ona hep bir garip bakıyordu. Frank, Buddy'ye de anabolik stereoid verdiğini, o arada bir şeylerin ters gittiğini, hayvanın eskisi gibi olmadığını anlatmıştı bir keresinde. Ama onun, herkesin salak sandığı Atris'in yaptığı hiçbir şey bu kez ters gitmeyecekti.

Atris tekrar boş evin içindeydi ve Bang&Olufsen marka televizyonu açmaya çalıştı. Keçe küplerden birine oturdu ve uzaktan kumandayı anlayabilmek için epey vakit harcadı. Frank'ın dairesini, köpeğini, arabasını ve tren istasyonundaki emanet dolabının anahtarını, güvenip de teslim ettiği kişinin kendisi olmasından dolayı gururluydu Atris. Masadan esrarlı bir sigara aldı ve yaktı. Zengin olacaklarını düşündü. Frank'ın dairesinde gördüğü parlak kâğıda basılmış dergilerden birinde denk geldiği o çift

ocaklı mutfaklardan alacaktı annesine. Ağzından halka şeklinde duman üfledi ve dumanı hemen tekrar içine çekti. Sonra ayaklarını masaya uzatıp televizyondaki sohbet programını takip etmeye çalıştı.

Köpek maması, küçük parçalar halinde kesilmiş dana etiydi, mama kabı mutfak masasının üzerinde duruyordu. Dişi buldok siyah beyaz karolarla döşeli zeminin üzerinde yatıyordu. Köpeğin karnı acıktı, etin kokusunu aldı, hırladı ve havlamaya başladı. Atris, salonda, uzaktan kumandayı elinden düşürdü, mutfağa koştu. Yetişemedi. Buldok masa örtüsünü çekip yere indirmişti, et parçaları birbirlerine yapışık halde havaya uçtu. Atris köpeğin düpedüz ayağa kalktığını gördü. Buldok ağzını açmış bekliyordu. Birden et parçalarının arasında bir parıltı gördü Atris. Bunun ne olduğunu anlaması saniyenin yüzde biri kadar sürdü. Bağırdı: “Yapma…” Ve kapının eşiğinde, durduğu yerden fırlayıp havaya zıpladı. Buldok daha hızlıydı, Atris’i dikkate bile almadı. Et kütlesi şap diye köpeğin ağzının içine düştü; hayvan eti çiğnemedi bile, olduğu gibi yuttu. Atris zeminin üzerinde kayıp köpeğin önünde duvara çarptı. Köpek yer karolarında kalan et artıklarını yalıyordu. Atris ona bağırdı, ağzını açıp boğazına baktı, kafasını koltuğunun altına sıkıştırıp boğazını sıktı. Köpek hırladı ve Atris’ı ısırmaya çalıştı. Atris yeterince hızlı hareket edemedi, köpek onun sol kulak memesini kaptı ve kopardı. Atris de köpeğin burnuna yumruk attı. Sonra da yere oturdu, kanı karoların üzerine damlıyordu, gömleği yırtılmıştı. Atris köpeğe baktı, köpek Atris’e baktı. Frank evden çıkalı henüz iki saat bile olmamıştı ve Atris her şeyi çoktan mahvetmişti: Köpek emanet dolabının anahtarını yutmuştu.

* * *

Onu neredeyse öldürüyorlardı. Bir yanlışlık olmuştu.

Frank sınırdan itibaren özel harekât polisi tarafından takip edilmişti. Arabayı bir park yerine çekmişti. Tuvaleti gelmişti. Operasyonu yürüten amir heyecanlıydı. Yanlış bir karar aldı ve yakalama emri verdi. Eyalet polisi, benzin istasyonunun işletmecisine kırılan iki lavaboyu, klozeti, kırılan kapıyı, kurutma makinesini ve mekânın temizlik giderini ödemek zorunda kaldı daha sonra. Polisler Frank’ı, başına çuval geçirilmiş halde, tuvaletten sürükleyerek çıkardılar ve Berlin’e getirdiler. Frank polise karşı koymuştu.

Kapüşonlu kadın Frank’ın golf marka arabasını Amsterdam’dan beri takip etmişti. Polisin müdahalesini ufak bir dürbünle izlemişti. Her şey bittikten sonra, bir telefon kulübesinden Amsterdam’da çalıntı bir cep

telefonunu aradı. Konuşma on iki saniye sürdü. Sonra tekrar arabasına döndü, kapüşonunu geriye attı ve tekrar otobana çıktı.

* * *

Atris, köpek anahtarı tükürür mü diye sekiz saat bekledi. Sonra vazgeçti ve Buddy'yi sürükleye sürükleye sokağa çıkardı. Yağmur başlamıştı, köpek ıslandı. Atris onu nihayet Maserati'ye soktuğunda, arabanın her yeri hayvan kokmaya başladı. Koltukların temizliğini sonraya bırakmak zorundaydı, önce anahtarı bulmalıydı. Telefonda veteriner, hayvanı oraya getirmesi gerektiğini söylemişti. Atris arabayı çalıştırdı. Öfkeliydi. Fazla gaz verdi. Araba park yerinden ok gibi fırladı, sağ çamurluk önündeki Mercedes'in tamponuna hafifçe dokundu. Metalik bir ses çıktı. Atris küfrederek arabadan indi ve boyadaki çiziğe baktı. Parmaklarıyla zarar gören yerin cilasını düzeltmeye çalıştı, kalkan boyanın kıymığı eline battı, eli kanamaya başladı. Atris Mercedes'e bir tekme attı, tekrar arabaya bindi ve yola koyuldu. Parmağından akan kan direksiyonun açık renk derisini boyadı.

Veterinerin muayenehanesi Moabit bölgesinde bir evin giriş katındaydı. Mavi tabelada "Küçük Hayvan Muayenehanesi" yazıyordu. Atris'in okuma yazması pek iyi değildi. Tabelayı nihayet okumayı başardığında, Buddy küçük bir hayvan mı, diye sordu kendine. Köpeği çeke çeke arabadan indirdi ve sokakta hayvanın kıçına bir tekme attı. Buddy Atris'i ısırmaya çalıştı ama yakalayamadı. "İt, küçük hayvan seni" dedi Atris. Beklemek istemiyordu ve veterinerin yardımcısı kadına bağırdı. Kadın, Atris çok fazla gürültü yaptığı için, onu öne aldı. Atris muayene odasına girdiğinde, veterinerin önüne, çelik masanın üzerine elliliklerden bin euro bıraktı.

"Doktor, bu it bir anahtar yuttu. Anahtar bana lazım. Ama köpek de bana lazım. İti aç, anahtarı çıkar, sonra da iti tekrar kapat" dedi Atris.

"Önce röntgenini çekmem lazım" dedi veteriner.

"Ne yaptığın hiç umurumda değil. Bana anahtar lazım. Acelem var. Bana hem anahtar hem de köpek lazım."

"Köpeği ameliyat edersem, onu hemen alıp götüremezsiniz. En azından iki gün hareketsiz yatması gerekir. Onu burada bırakmanız lazım."

"Sen onu aç, ondan sonra o benimle gelir. Bu it dayanıklı, ona bir şey olmaz" dedi Atris.

"Hayır."

"Sana daha fazla para veririm" dedi Atris.

"Hayır. Köpek parayla iyileşmez."

“Saçmalık” dedi Atris. “Her şey parayla iyileşir. Ben parayı ite vermiyorum ki, sana veriyorum. Sen onu açacaksın, içinden anahtarı çıkaracaksın, sonra da tekrar kapatacaksın. Sen parayı alacaksın. Herkes evine gidecek ve mutlu olacak.”

“Olmaz. Lütfen anlayın. Olmaz, bana ne kadar para verirseniz verin, olmaz.”

Atris düşündü. Muayenehanenin içinde bir ileri bir geri yürüdü. “Tamam. O zaman başka türlü yapalım. İt anahtarı sıçsa olmaz mı?”

“Şanslıysanız olur, evet.”

“Daha çabuk sıçsın diye ona bir şey verebilir misin?”

“Müshil ilacı diyorsunuz, olur.”

“Bak gördün mü! Ne kadar salaksın sen? Niye bütün bunları benim sana anlatmam gerekiyor, halbuki doktor olan sensin. Sıçma ilacı ver. Çok ver, bir file vereceğin kadar çok ver. Hadi, yapsana.”

“Ona doğal müshil ilacı vermeniz lazım. Karaciğer, akciğer ve inek memesi.”

“Ne?”

“İşe yarar.”

“Kafayı mı yedin? İnek memesini nereden bulacağım? Köpeği bir ineğin peşine salıp ona memesini ısırıp koparttıracak halim yok herhalde.” Atris doktorun yardımcısı kadının göğüslerine bakıyordu.

“Bunları bir kasaptan temin edebilirsiniz.”

“Şuna bir ilaç ver. Hadi. Sen doktorsun, sen ilaç verirsin. İnek memesini kasap verir. Herkesin işi ayrı. Kafan basmıyor mu?”

Veteriner daha fazla tartışmak istemiyordu. Bir hafta önce bankadan, borcunu ödemesi gerektiğine dair bir yazı almıştı. Masanın üzerinde 1000 euro duruyordu. Sonunda köpeğe Animalax adlı bir ilaç verdi. Atris masanın üzerine 200 euro daha koyduğu için de, verdiği miktar ilaç firmasının o boy bir köpek için tavsiye ettiği dozun beş katıydı.

Atris Buddy’yi tekrar sürükleye sürükleye sokağa çıkardı. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Atris küfretti. Veteriner köpeğin hareket etmesi gerektiğini söylemişti, o zaman ilaç daha hızlı etki ederdi. Atris’in canı ıslanmak istemiyordu. Köpeğin tasmasını arabanın sağ kapısına sıkıştırdı ve yavaşça yola koyuldu. Köpek maseratinin yanından ağır ağır yürüyordu. Diğer arabalar korna çaldı, Atris müziğin sesini açtı. Polis

durdurdu, Atris köpeğin hasta olduğunu söyledi. Polis Atris'e bağırdı, Atris de köpeği çekip arabanın içine aldı ve tekrar yola koyuldu.

Bir sonraki sokağın köşesinde sesi duydu. Boğuk bir gümbürdemeydi, ürkütücüydü. Buldok ağzını yırtarcasına açtı, hızlı hızlı solumaya başladı, acıdan inledi. Sonra da bağırsaklarını boşalttı. Ön koltukta kıvrandı, koltukların arasına sıkışa sıkışa arkaya geçti, arabanın koltuklarını ısırıp büyük bir parça kopardı. Sıvı dışkı koltukların, camların, zeminin, bagaj tablasının üzerine sıçradı. Köpek her şeyi patileriyle sıvayıp dağıttı, Atris fren yaptı ve arabadan dışarıya fırladı. Şoför kapısını kapattı. Köpeğin işi yirmi dakika sürdü. Atris yağmurun altında duruyordu. Arabanın camları içeriden buğulandı. Atris arada sırada sadece köpeğin burnunu, kırmızı diş etlerini, kuyruğunu görüyor, acı inlemesini duyuyordu. Camlara sürekli dışkı sıçrıyordu. Atris Frank'ı düşündü. Ve babasını. Atris daha çocukken, babası onun düz yolda yürüyemeyecek kadar aptal olduğunu söylerdi. Babasının belki de haklı olduğunu düşündü Atris.

* * *

Frank Berlin cezaevinin hastanesinde uyandı komadan. Özel harekât polisi abartmıştı, Frank ağır bir beyin travması geçiriyordu, vücudunun her yerinde hematomlar vardı, köprücük kemiğini ve sağ kolunu kırmışlardı. Sorgu yargıcı Frank'ın hasta yatağının başında tutuklama emrini okudu; Frank şimdilik sadece polise direnme ve yaralamayla suçlanıyordu: Sekiz polisten biri serçe parmağını kırmıştı. Polis, uyuşturucu bulamamıştı ama bir yerlerde uyuşturucu olduğundan emindi.

Frank'ın savunmasını üstlendim. Frank susacaktı. Uyuşturucu ticaretini kanıtlamak savcılık için zor olacaktı. Tutukluluk halinin incelenmesi için görüşme on üç gün sonraydı ve yeni bir şey eklenmezse, Frank serbest kalacaktı.

* * *

"Bok kokuyorsun" dedi Hassan.

Atris ona telefon etmişti. Öncesinde bir saat boyunca Maserati'nin içini aramıştı, gömleği ve pantolonu köpek dışkısı içindeydi. Anahtarı bulamamıştı, anahtar hâlâ buldoğun içinde olmalıydı. Atris ne yapacağını bilememişti. Hassan kuzeniydi, ailede zeki olarak bilinirdi.

"Bok koktuğumu biliyorum. Araba da bok kokuyor, Buddy de bok kokuyor, ben de bok kokuyorum. Biliyorum. Söylemene hiç gerek yok."

"Atris, gerçekten bok kokuyorsun" dedi Hassan.

Hassan’ın iş yeri, Berlin tramvayının sonradan büyütülen sayısız kemerlerinden birinin altındaydı. Bu alanları Demiryolları kiraya veriyordu. Araba tamirhaneleri, depolar ve ıskarta mal satan dükkânlar vardı. Hassan eski araba lastiklerini atık yönetmeliklerine uygun, çevreye zarar vermeyecek şekilde değerlendiren atık tesislerine ulaştırmayı vaat eden bir depo işletiyordu. Hurda lastikleri için sahiplerinden para alıyor, lastikleri bir kamyona yüklüyor ve Brandenburg’da ormanda bulduğu bir uçurumdan aşağıya atıyordu. İyi kazanıyordu. Herkes onun becerikli bir iş adamı olduğunu söylerdi.

Atris Hassan’a köpekle olan biteni anlattı. Hassan ona Buddy’yi içeri getirmesini söyledi. Buldok sefil görünüyordu, beyaz tüyleri kahverengiydi.

“İt de kokuyor” dedi Hassan.

Atris içini çekti.

“Onu çelik direğe bağla” dedi Hassan.

Atris’e arka odadaki duşu gösterdi ve yeni yıkanmış bir belediye temizlik personeli tulumu verdi. Tulum portakal rengindeydi.

“Bu ne?” diye sordu Atris.

“Hurda lastikleri taşırken ihtiyacım oluyor o tuluma” dedi Hassan.

Atris soyundu ve eski kıyafetlerini bir çöp torbasına koydu. 20 dakika sonra duştan çıktığında, önce krikoyu gördü. Kriko bir kan gölünün ortasında duruyordu. Hassan bir sandalyeye oturmuş sigara içiyordu. Yerdeki köpek ölüsünü gösterdi.

“Kusura bakma, ama üstündekileri tekrar çıkarsan iyi olur. Onu bu kıyafetle kesersen, üstün başın yine mahvolur. Bu son temiz tulumum.”

“Bu ne boktan iş!” “Başka yol yok. Anahtar hayatta çıkmaz. Midesine takılmış. Yeni bir köpek alırız.” “Maserati’yi ne yapacağız?” “Telefon ettim bile. Çocuklar aynısından bir tane daha çalacaklar. Beklemek zorundayız. Yenisini sana veririz.”

* * *

Atris gece yarısından sonra saat 2’de tekrar Kurfürstendamm’daki eve döndü. Yeni Maserati’yi binanın altındaki otoparka park etmişti. Araba tamamen farklı görünüyordu; eski araba gibi mavi değil kırmızıydı, koltuklar krem rengi değil siyahtı. Frank’a bunu açıklamak zor olacaktı.

Atris asansörle yukarıya çıktı. Anahtar dairenin kapısının kilidinde dönerken biraz takıldı ama Atris bunu fark edemeyecek kadar yorgundu.

Kendini savunamadı, bunu denemeye bile kalkışmadı. Kadın narindi, üzerinde kapüşonlu bir kazak vardı, Atris kadının yüzünü göremedi. Kadının silahı kocamandı.

“Aç ağzını” dedi kadın. Sesi sıcaktı.

Namluyu Atris’in dişlerinin arasına sıkıştırdı. Namlunun yağlı bir tadı vardı.

“Yavaşça geri geri yürü. Yanlış hareket edersen ya da ben tökezlersem, kafandan olursun. Yani dikkatli olman lazım. Anladın mı bunu?”

Atris dikkatlice evet anlamında başını salladı. Namlunun arpacığı içeriden dişlerine çarpıyordu. Salona geçtiler.

“Ben pufa oturacağım. Sen önümde diz çökeceksin. Yavaşça.” Bir doktor hastasıyla nasıl konuşursa, kadın Atris’le öyle konuşuyordu.

Kadın keçe puflardan birine oturdu. Atris kadının önünde dizlerinin üzerine çöktü. Namlu hâlâ ağzındaydı.

“Aferin. Şimdi her şeyi doğru yaparsan, bir şey olmaz. Seni öldürmek istemiyorum, ama öldürürsem de umurumda olmaz. Anladın mı bunu?”

Atris tekrar başını hafifçe sallayarak onayladı.

“Öyleyse şimdi sana açıklayayım.”

Kadın o kadar yavaş konuştu ki, Atris her şeyi anladı. Kadın arkasına yaslandı ve bacak bacak üzerine attı. Atris kadının hareketlerine uyup başını öne doğru eğmek zorunda kaldı.

“Arkadaşın ve sen, bizden hapları satın aldınız. Bunun için bize 250 bin euro verecektiniz. Arkadaşın otobanda tutuklandı. Buna üzüldük. Ama sen parayı yine de ödemek zorundasın.”

Atris yutkundu. Frank’ı yakaladılar diye geçirdi içinden. Kadın, Atris’in her şeyi anladığına emin olana dek bekledi.

“Anladığına sevindim. Şimdi sana bir soru soracağım. Sonra namluyu ağzından çıkarıp cevap verebilirsin. Cevabın bitince namluyu tekrar ağzına sokacaksın. Çok basit.”

Atris kadının sesine alışıyordu. Düşünmesi gerekmiyordu. O ses ne derse yapacaktı.

“Para nerede?” dedi kadın.

Atris ağzını açtı ve cevap verdi: “Para tren istasyonunda. Buddy anahtarı yuttu, sonra her yere sıçtı, onu alıp…”

“Sakin ol” dedi kadın. Sesi keskindi. “Namluyu derhal tekrar ağzına sok.”

Atris sustu ve kadının söylediğini yaptı.

“Hikâyen fazla uzun. Roman dinlemek istemiyorum. Sadece paranın nerede olduğunu bilmek istiyorum. Şimdi sana aynı soruyu tekrar soracağım. Cevabını rahat rahat düşün. Ne söylemek istediğine karar verdiğinde ağzını aç ve tek bir cümle söyle. Ama tek bir cümle. Bir cümleden uzun konuşursan, testislerini keserim. Anladın mı bunu?”

Kadının sesi değişmemişti. Atris terlemeye başladı.

“Para nerede?”

“Ana tren istasyonunda bir emanet dolabında” dedi Atris. Hemen tekrar namluyu ağzına soktu.

“Aferin, şimdi anladın, aynen böyle olacak. Şimdi ikinci soru geliyor. Düşün, ağzını aç, tek bir cümle söyle ve sonra ağzını tekrar kapat. Cevabını iyi düşün. Şimdi soru: Emanet dolabının anahtarı kimde?”

“Bende” dedi Atris ve hemen ağzını tekrar kapadı.

“Yanında mı?”

“Evet.”

“Seninle gurur duyuyorum. Şimdi bir yere varıyoruz işte. Bir sonraki soru geliyor. Araban nerede?”

“Binanın altındaki otoparkta.”

“Görüyorum ki, iyi anlaşıyoruz. Şimdi işler birazcık zorlaşacak. Yapacağımız şu: Şimdi sen ayağa kalkacaksın, ama çok yavaşça. Anladın mı? Her şeyi yavaşça yapman çok önemli. Ben ürktüğüm için bu şey ateş alsın istemeyiz, değil mi? Dikkatli olursak hiçbir şey olmaz.”

Atris yavaşça ayağa kalktı. Namlu hâlâ ağzındaydı.

“Şimdi namluyu ağzından çıkaracağım. Sonra sen arkana döneceksin ve kapıya yürüyeceksin. Ben hemen arkanda olacağım. Birlikte arabana binip tren istasyonuna gideceğiz. Para oradaysa serbestsin.”

Atris ağzını açtı, kadın namluyu Atris’in ağzından çıkardı.

“Gitmeden önce bilmen gereken bir şey var. Bu silahta çok özel mermiler var. Mermilerde bir damla gliserin var. Sen önümden yürüyeceksin. Kaçmaya kalkarsan ateş etmem gerekir. Gliserin vücudunun içinde patlar. Seni sonra tanıyamazlar bile. Anladın mı bunu?”

“Evet” dedi Atris. Hiçbir şekilde kaçmaya çalışmayacaktı.

Birlikte asansörle aşağıya indiler. Atris önden yürüdü ve otoparkın kapısını açtı. Biri bağırdı: “İşte burada o domuz.” Atris’in gördüğü son şey metal bir beysbol sopası oldu. Sopa kırmızı kırmızı parlıyordu.

* * *

Yanlış Maserati'yi çalmışlardı. Araba rap yapan bir şarkıcıya aitti. Rapçi ve kız arkadaşı Schlüter Cadde'sinde akşam yemeği yemişlerdi. Rapçi arabasını bulamayınca, polisi aramıştı. Ama polis arabanın çekilmediğini söylemişti. Rapçinin kız arkadaşının canı sıkılmıştı. Kız, rapçi Kreuzberg'deki eski arkadaşlarına telefon açana dek, onun başının etini yemişti. Rapçinin eski arkadaşı Muhar El Keitar, meseleyle ilgileneceğine dair söz vermişti.

Polisten biri olmayınca, arabanın şimdi nerede olduğunu bulmak zor değildi. El Keitar büyük bir ailenin reisiydi. Hepsi aynı köydendi, Lübnanlı Kürtlerdi. El Keitar arabayı istiyordu. Bunu açıkça söyledi. Rapçi arkadaşı artık ünlü bir adamdı ve El Keitar ona illaki yardım etmek istiyordu. Muhar El Keitar'ın görevlendirmesiyle Hassan'a bir ziyaret yapan dört adam onu öldürmek niyetinde değildi, arabanın kimin için çalındığını bilmek istiyorlardı yalnızca. İşler ters gitti. Döndüklerinde, Hassan'ın illaki direnmeye kalkıştığını anlattı dört adam. Arabanın nerede olduğunu söylemişti, ama sonra da sonu gelmişti.

* * *

Atris, kendine geldiğinde tahta bir sandalyenin üzerindeydi. Çıplaktı ve bağlanmıştı. Nemli, penceresiz bir odadaydı. Atris korktu. Kreuzberg'de bu bodrumu duymayan yoktu. Burası Muhar El Keitar'a aitti. El Keitar'ın işkence etmeyi sevdiğini herkes bilirdi. Bu tekniği Lübnan'da savaşta öğrendiği söylenirdi. Bu konuda birçok hikâye anlatılırdı.

"Ne oluyor?" diye sordu Atris, karşısında masanın üzerinde oturan iki adama. Ağzında kötü bir tat vardı, dili şişmişti. Bacaklarının arasında, üzerinde iki kablo olan bir araba aküsü vardı.

"Bekle" dedi adamlardan genç olanı.

"Neyi bekleyeyim?"

"Bekle işte" dedi yaşlı olanı.

On dakika sonra Muhar El Keitar merdivenden indi. Atris'e baktı. Sonra da iki adamına bağırdı.

"Size bin kere söyledim, sandalyenin altına naylon serin diye. Kafanız niye basmıyor? Bir dahaki sefere hiçbir şey demem, görürsünüz bakalım, o pisliği nasıl temizliyorsunuz."

Aslında Muhar El Keitar işkence yapmak istemezdi. Neredeyse her seferinde, bu cümle kurbanını konuşturmak için yeterli olurdu.

“Muhar ne istiyorsun?” diye sordu Atris. “Ne yapmam lazım?”

“Sen bir araba çalmışsın” dedi El Keitar.

“Hayır, ben araba çalmadım. Çocuklar çaldı. Diğer Maserati’nin her yeri bok içindeydi.”

“İyi, anladım” dedi El Keitar, aslında anlamamış olmasına rağmen.

“Arabanın parasını vermen lazım. Araba benim bir arkadaşımındı.”

“Veririm.”

“Bana verdiğin zahmet için de bir tazminat ödemen lazım.”

“Elbette.”

“Paran nerede?”

“Ana tren istasyonunda bir emanet dolabında.” Atris, uzun uzun hikâyeler anlatmanın bir anlamı olmadığını anlamıştı artık.

“Anahtar nerede?” dedi Muhar El Keitar.

“Cüzdanımda.”

“Siz salaksınız” dedi Muhar El Keitar iki adamına. “Niye üzerini aramadınız? Her işi kendim yapıyorum.”

El Keitar, Atris’in portakal rengi çöpçü tulumuna gitti.

“Niye çöpçü tulumu giyiyorsun?” diye sordu Muhat El Keitar.

“Uzun hikâye.”

Muhar El Keitar cüzdanı, cüzdanın içinde de anahtarı buldu.

“Şimdi tren istasyonuna gidiyorum. Siz ona göz kulak olun” dedi adamlarına. Sonra da Atris’e döndü: “Para oradaysa serbestsin.”

Merdiveni çıktı. Sonra da geri geri tekrar indi. Ağzında bir silah vardı. El Keitar’ın adamları beysbol sopalarına davrandılar.

“Bırakın onları” dedi silahlı kadın.

Muhar El Keiter başını hızla sallayarak onayladı. “Hepimiz sakin olursak, kimseye bir şey olmaz” dedi kadın. “Şimdi sorunlarımızı hep beraber çözeceğiz.”

* * *

Yarım saat sonra, Muhat El Keitar ve adamlarından yaşlı olanı, kablo kelepçesiyle birbirlerine bağlanmış halde, bodrumun zemininde oturuyorlardı. Ağızları koli bandıyla kapatılmıştı. Adamlardan daha yaşlı olanının üzerinde sadece don vardı. Onun kıyafetlerini Atris giymişti. Genç olan, kocaman bir kan birikintisinin ortasında oturuyordu. Bir hata yapmış ve cebinden bir cop çıkarmıştı. Kadının silahı hâlâ Muhar El Keitar’ın ağzındaydı. Kadın sol eliyle kazağının cebinden bir ustura çıkarmış, açmış

ve adamın sağ bacağının iç kısmına derin bir kesik atmıştı. Her şey çok çabuk olup bitmişti, adam neredeyse hiçbir şey fark etmemişti. Hemen yere düşmüştü.

“Bacak atardamarını kestim” demişti kadın. “Şimdi kan kaybından öleceksin, altı dakika sürer. Kalbin kanını sürekli vücudunun dışına pompalamaya devam edecek. Önce beynine kan gitmeyecek, bayılacaksın.”

“Yardım et bana” demişti adam.

“Şimdi de iyi haber: Hayatta kalabilirsin. Çok basit: Yaranın içine elini sok, parmaklarınla atardamarın ucunu bul. Başparmağınla işaret parmağının arasına sıkıştırıp ucunu kapat.”

Adam kadına bakmıştı, söylenenlere inanamadığı gözlerinden belliydi. Kan birikintisi daha da büyümüştü.

“Yerinde olsam, acele ederdim” demişti kadın.

Adam yarasının içini parmaklamıştı. “Bulamıyorum, kahretsin, bulamıyorum!” Sonra adamın kanaması birden kesilmişti. “Buldum.”

“Şimdi bırakmaman lazım. Hayatta kalmak istiyorsan, orada oturman lazım. Bir ara bir doktor gelecek. Çelik bir klipsle atardamarın ucunu kapatacak. Yani kıpırdama.”

Atris’e de şöyle demişti: “Biz şimdi gidiyoruz.”

Atris ve kadın çalıntı Maserati’yle ana tren istasyonuna vardılar. Atris emanet dolabına gidip kilidi açtı. Kadının önüne iki çanta koydu, çantaları açtı. Kadın çantaların içine baktı.

“Ne kadar para var içinde?” diye sordu.

“220 bin euro” dedi Atris.

“Öbür çantada ne var?”

“1 kilo 100 gram kokain” dedi Atris.

“İyi, ikisini de alıyorum. Böylece mesele kapandı. Ben şimdi gidiyorum, sen beni bir daha görmeyeceksin ve sen beni hiç görmedin” dedi kadın.

“Tamam.”

“Tekrarla.”

“Sizi hiç görmedim” dedi Atris.

Kadın döndü, iki çantayı da aldı ve yürüyen merdivene gitti. Atris kısa bir süre bekledi, sonra en yakın telefon kulübesine koştu. Ahizeyi eline alıp Polis İmdat’ın numarasını çevirdi.

“Siyah, kapüşonlu kazaklı bir kadın, yaklaşık 1.70 boyunda, zayıf, ana tren istasyonunda çıkışa doğru yürüyor.” Polis dilini iyi bilirdi Atris. “Silahı var, yanında bir çanta sahte para ve kokain var. Mavi, hayır, kırmızı bir Maserati çaldı. Araba otoparkın 2 numaralı katında duruyor” dedi ve telefonu kapattı.

Atris emanet dolabına döndü ve elini dolabın içine uzattı. Para atılan yerin arkasında -dışarıdan görülmeyecek şekilde- ikinci bir anahtar yapıştırılmıştı. Bu anahtarla hemen yanındaki dolabı açtı ve oradan bir çanta çıkardı. Çantanın içine bir göz attı; para hâlâ oradaydı. Sonra tekrar istasyonun büyük holüne gitti ve yürüyen merdivenle yukarıya, banliyö trenlerinin peronlarına çıktı. En alt katta kadının yerde yattığını gördü. Etrafında sekiz polis memuru duruyordu.

Atris, Charlottenburg istikâmetine giden ilk banliyö trenine bindi. Tren yola çıktığında, Atris arkasına yaslandı. Parayı almıştı. Yarın, Amsterdam’dan gelen, içinde haplar olan büyük paket annesine ulaşacaktı. Frank, Atris’in annesi için, paketin içine kırmızı yeşil ışıklandırılmış bir yel değirmeni bile koymuştu. Annesi böyle şeylere bayılırdı. Postada henüz narkotik köpekleri kullanmıyorlardı; bunun çok pahalıya geleceğini söylemişti Rus adam.

Kadın dört ya da beş yıl hapis cezası alırdı. Kokain gerçi sadece şekerden ibaretti ama o sahte parada Frank ve Atris bile bir keresinde faka basmışlardı. Ayrıca silah taşımak ve araba hırsızlığı vardı.

Frank birkaç gün sonra serbest kalacaktı, aleyhine herhangi bir şey ispatlamak mümkün değildi. Haplar iyi satacaktı. Atris Frank’a serbest kalmasının şerefine bir yavru köpek hediye edecekti; ama bu seferki mutlaka daha küçük bir cins olacaktı. 250 bin euro tasarruf etmişlerdi; kadının tutuklanması Rusların sorunuydu. Kurallar böyleydi. Frank kendisine Maserati’nin yeni Quattraporte modelini alabilecekti.

Bütün bunları bana anlattıktan sonra Atris şöyle dedi: “Kadınlara güven olmuyor işte.”

Anatomi

Arabanın içinde oturuyordu. Kısa bir süreliğine içi geçmişti; derin bir uykuya değil, sadece birkaç saniyeliğine rüyasız bir uykuya dalmıştı. Bekliyor ve süpermarketten aldığı şnaps şişesinden içiyordu. Rüzgârla birlikte arabanın üzerine kum yağıyordu. Burada her yerde, otların birkaç santim altında kum vardı. Bilmediği şey değildi, burada büyümüştü. Kadın bir zaman evden çıkacak ve otobüs durağına yürüyecekti. Belki üzerinde yine bir elbise olacaktı, ince bir elbise. En çok da kadının o sarı yeşil çiçekli elbisesini severdi.

Kadınla ilk kez konuşmasını hatırladı. Kadının yüzünü, elbisesinin altındaki tenini, ne kadar iri ve güzel olduğunu düşündü. Kadın onun yüzüne doğru düzgün bakmamıştı bile. Bir şey içmek ister mi diye sormuştu kadına. Soruyu anladığından emin olamamıştı. Kadın gülerek onunla alay etmişti. “Tipim değilsin” diye bağırmıştı, çünkü müziğin sesi çok yüksekti. “Maalesef” diye eklemişti bir de kadın. O da omuzlarını silkmişti, hiç umurunda değilmiş gibi. Ve sırıtmıştı. Ne yapacaktı ki başka? Sonra da masasına dönmüştü.

Bugün kadın onunla alay etmeyecekti. O ne istiyorsa kadın onu yapacaktı. Kadına sahip olacaktı. Onun nasıl korkacağını hayal etti. Öldürdüğü hayvanlar da korkmuştu. Bunu görmüştü. Ölmelerine ramak kala farklı kokuyorlardı. Gövdeleri ne kadar büyükse korkuları da o kadar büyük oluyordu. Kuşlar sıkıcıydı, kediler ve köpekler daha iyiydi, öleceklerini anlıyorlardı. Ama hayvanlar konuşamıyordu. Kadın konuşacaktı. Önemli olan, mümkün olduğu kadar çok keyfini çıkarabilmek için işi yavaş yapmaktı. Sorun buydu: Çabucak olmamalıydı. Fazla heyecanlanırsa, iş ters giderdi. İlk kedisindeki gibi; kulakları kestikten sonra kendini tutamamış ve fazlasıyla çabuk rastgele kediyi bıçaklamaya başlamıştı.

Ameliyat setine çok para ödemişti ama içinde, kemik makası, kafatası ayırıcı, kıkırdak bıçağı ve kafa sondaları dahil her şey vardı. Anatomi atlasını neredeyse ezbere biliyordu. Diskodaki ilk karşılaşmadan bugüne kadar her şeyi günlüğüne yazmıştı. Gizli gizli kadının fotoğraflarını çekmiş, başını porno resimlerin üzerine yapıştırmıştı. Kesmek istediği yerleri işaretlemişti. Anatomi atlasındaki gibi siyah kesik çizgilerle.

Kadın kapıdan çıktı, o hazırlandı. Kadın bahçe kapısını arkasından kapattığında, o da arabadan indi. Bu işin en zorlu kısmı başlıyordu. Kadını onunla gelmeye zorlaması gerekiyordu, kadın bağırmamalıydı. Bütün olasılıkları kâğıda dökmüştü. Daha sonra polis anne babasının evinin bodrum katında çizimlerini, genç kadının fotoğraflarını, ölü hayvanlar ve yüzlerce kanlı korku filmi buldu. Polis memurları arabasında günlüğünü ve ameliyat setini bulunca evini aramışlardı. Bodrum katında küçük bir kimya laboratuvarı vardı – kloroform üretme deneyleri sonuç vermemişti.

Arabadan indiği anda Mercedes ona sağdan çarptı. O kaputun üzerinden uçup başıyla ön cama çarptı ve arabanın solunda, yerde yığılıp kaldı. Hastaneye götürülürken öldü. 21 yaşındaydı.

Ben Mercedes’in şoförünü savundum. Şoför, ihmal sonucu adam öldürmeden bir yıl altı ay ceza aldı, cezası tecil edildi.

Arzu

Kadın sandalyeyi pencerenin önüne çekmişti; çayını orada içmeyi seviyordu. Buradan oyun parkını görebiliyordu. Bir kız çocuğu perende attı, iki oğlan kızı seyrediyordu. Kızın yaşı oğlanlardan biraz daha büyüktü. Yere düştüğünde ağlamaya başladı. Annesine koşup ona sıyrılan dirseğini gösterdi. Annesinin yanında bir şişe su ve kâğıt mendil vardı, yarayı hafif dokunuşlarla temizledi. Kız, annesinin bacaklarının arasında durup ona kolunu uzatırken oğlanlara bakıyordu. Günlerden pazardı. Kocası yarım saat sonra çocuklarla geri gelecekti. Kadın kahve içecekleri masayı hazırlayacaktı, arkadaşları misafirliğe gelecekti. Daire sessizdi. Kadın, çocuk parkına gözlerini dikip bakmaya devam etti; bakıyor ama orada neler olduğunu görmüyordu.

İyi durumdaydılar. Her şeyi hep yaptığı gibi yapıyordu. Kocasıyla işi hakkında sohbetler, süpermarkette yapılan alışverişler, çocukların tenis dersleri, anne babasının ya da kayınvalide ve kayınpederinin evinde kutlanan Noeller. Hep kurduğu cümleleri kuruyordu, hep giydiği kıyafetleri giyiyordu. Kız arkadaşlarıyla ayakkabı alışverişine çıkıyor ve çocuk bakıcısını ayarlayabildiğinde ayda bir kez sinemaya gidiyordu. Sergileri ve tiyatro gösterilerini takip ediyordu. Televizyonda haberleri izliyor, gazetenin politika sayfalarını okuyor, çocuklarıyla ilgileniyor, veli toplantılarına katılıyordu. Spor yapmıyordu ama yine de kilo almamıştı.

Kocası ona uygun biriydi, buna hep inanmıştı. Kocasının suçu yoktu. Kimsenin suçu yoktu. Oluvermişti işte. Onun da elinde değildi. Her şeyin açığa çıktığı o akşamın her bir ayrıntısını hatırlıyordu.

“Hasta mısın?” diye sormuştu kocası. “Yüzün solgun.”

“Hayır.”

“Neyin var?”

“Yok bir şeyim, canım. Yatıyorum. Uzun bir gündü.”

Çok sonra, ikisi de yataktayken, kadın birden nefes alamamaya başlamıştı. Sabaha kadar gözünü kırpmadan orada yatakta uzanmış, korkudan ve suçluluk duygusundan kaskatı kesilmişti, bacaklarına kramp girmişti. Böyle olmasını istememişti ama o his hiç geçmemişti. Ve ertesi sabah çocuklara kahvaltı hazırlayıp her şeyi yanlarına aldıklarından emin olmak için okul çantalarını kontrol ettiğinde biliyordu ki içindeki his artık bir daha değişmeyecekti: İçinde sadece boşluk vardı. Bu boşlukla hayatına devam etmek zorundaydı.

Bu iki yıl önceydi. Kocasıyla hâlâ birlikte yaşıyorlardı; kocası farkında değildi, kimse farkında değildi. Nadiren sevişiyorlardı ve seviştiklerinde kocasına sıcak davranıyordu.

Giderek her şey kayboldu, sonunda kadın bir kılıftan ibaret kaldı. Dünya ona yabancılaştı, artık oraya ait değildi. Çocuklar gülüşüyor, kocası sinirleniyor, arkadaşları tartışıyordu – hiçbir şey ona dokunmuyordu. O ciddiydi, gülüyordu, ağlıyordu, teselli ediyordu – her şey hep olduğu gibi ve talebe göreydi. Ama etrafındaki sesler kesildiğinde, kafede ve tramvayda diğer insanları seyrettiğinde, hiçbir şeyin artık onu ilgilendirmediğini düşünüyordu.

Günün birinde, o işi yapmaya başladı. Yarım saat boyunca, çorapların durduğu rafın önünde dikildi, gitti, geri geldi. Sonra da çoraplara elini attı, beden ve rengin hiç önemi yoktu. Paketi paltosunun altına sokuşturdu, fazlasıyla acele etti, çoraplar kayıp yere düştü, eğildi, sonra da fırladı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, nabzını boynunda hissediyordu, elleri leke leke olmuştu. Bütün vücudu terden sırılsıklamdı. Bacaklarını hissetmiyordu, titriyordu, yürümeye devam etti, kasayı geçti, biri ona çarptı. Sonra da akşam havasının buz gibi soğuğu, yağmur. Adrenalin seline kapılmıştı, içinden çığlık atmak geliyordu. İki sokak ileride çorapları çöpe attı. Ayakkabılarını çıkardı, yağmurun altında eve kadar koştu. Evin kapısında başını kaldırıp göğe baktı, yağmur damlaları alnına, gözlerine, dudaklarına çarpıyordu. Yaşıyordu.

Sadece lüzumsuz şeyler çalıyordu. Ve sadece diğer her şeye artık katlanamadığında çalıyordu. Her seferinde paçayı sıyıramayacaktı, bunun farkındaydı. Kocası, meselenin tabiatı bu, diyecekti. O hep böyle şeyler söylerdi. Kocası haklıydı. Güvenlik görevlisi onu durdurduğunda, daha sokakta hemen her şeyi itiraf etti. Yayalar durup baktı, bir çocuk onu gösterip “Kadın çalmış” dedi. Güvenlik görevlisi onu tutuyordu, kolunu

kavramıştı. Onu bürosuna götürdü ve polis için bir şikâyet belgesi hazırladı: İsim, adres, kimlik numarası, olay, malın değeri: 12,99 euro, işaretlenecek alan: “İtiraf edildi mi: Evet/Hayır”. Güvenlik görevlisinin üzerinde ekose bir gömlek vardı ve adam ter kokuyordu. O ise Louis-Vuitton marka el çantası ile içinde kredi kartları ve nakit olarak 845,36 euro nakit para bulunan Gucci cüzdanlı kadındı. Güvenlik görevlisi nereyi imzalaması gerektiğini gösterdi. Kadın belgeyi okudu, bir an için çocuklarında yaptığı gibi imla hatalarını düzeltse mi, diye düşündü. Görevli, polisten yazılı haber alacağını söyledi ve sırıttı. Masanın üzerinde salamlı sandviç artıkları vardı. Kadın kocasını düşündü, mahkemeye çıkacağını, ona sorular soran bir yargıcı hayal etti. Güvenlik görevlisi onu yan kapılardan birinden dışarı çıkardı.

Polis, kadını yazılı ifadeye çağırdı. Kadın, polisten gelen yazıyla büroma geldi, konu çabuk halledildi. Bu suçu ilk defa işliyordu, malın değeri düşüktü, sabıkası yoktu. Savcı takipsizlik kararı verdi.

Kadının ailesinden kimsenin olaydan haberi olmadı. Kadının hayatında her şey nasıl yatıştıysa, olaylar da yatıştı.

Çocuklar

Tutuklanmadan önce Holbrecht'in hayatında her şey hep yolunda gitmişti. Miriam ile arkadaşlarının evinde bir akşam yemeğinde tanışmışlardı. Siyah bir elbise giyen Miriam'ın boynunda, üzerinde renkli cennetkuşları olan ipek bir eşarp vardı. İlkokul öğretmeniydi, Holbrecht ise ofis mobilyaları satış temsilcisi. Birbirlerine âşık olmuşlardı ve o dönem geçtiğinde hâlâ iyi anlaşıyorlardı. Aile kutlamalarında herkes güzel bir çift olduklarını söylerdi; çoğu insan bunu söylerken samimiydi.

Düğünden bir yıl sonra Berlin'in eli yüzü düzgün dış mahallelerinden birinde ikiz evlerden birini satın almışlar, beş yıl içinde de evin neredeyse bütün borcunu ödemişlerdi. "Zamanından önce" demişti Volksbank adlı bankanın şube müdürü. Miriam'ı ya da Holbrecht'i veznede gördüğünde hep ayağa kalkardı. Bu Holbrecht'in hoşuna giderdi. "Hoşnut olmayacak bir şey yok" diye düşünürdü.

Holbrecht çocukları olsun istiyordu. "Gelecek yıl" demişti Miriam, "bırak da önce hayatın tadını çıkaralım biraz". Miriam 29 yaşındaydı, Holbrecht dokuz yaş büyüktü. Kışın Maldivler'e gideceklerdi, ne zaman bundan bahsetseler Miriam Holbrecht'e bakıp gülümserdi.

Müşteriler Holbrecht'in dürüst tavrını takdir ederlerdi, primlerle birlikte yılda doksan bin rahat kazanıyordu. Arabada, iş randevularından dönerken caz dinlerdi; hiçbir eksiği yoktu.

* * *

Sabah yedide geldiler. Holbrecht'in o gün Hannover'e gitmesi gerekiyordu. Yeni bir müşterisi vardı, adam şirketini baştan aşağıya döşeyecekti, iyi bir işti. Ona kelepçe takıp evden çıkardılar. Miriam gözlerini tutuklama emrine dikmişti, üzerinde hâlâ Holbrecht'in hep çok sevdiği o pijaması vardı. "24 olayda çocuk istismarı", ilkokul sınıfındaki öğrencilerden bir kızın adını gördü. Üniformalı iki polis Holbrecht'i evin önündeki dar yoldan polis arabasına götürürken, Miriam bir polis

memuruyla birlikte mutfakta ayakta duruyordu. Şimşir ağacından çiti geçen yıl dikmişti Miriam; son Noel'de hediye ettiği ceket bir şekilde yamuk duruyordu Holbrecht'in omuzlarında. Polis, eşlerin çoğunun hiçbir şey fark etmediğini söyledi. Sözleri teselli amaçlıydı. Sonra da evi aradılar.

* * *

Uzun bir dava olmadı. Holbrecht hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Yargıç, bilgisayarında porno bulunduğunu söyledi. Gerçi bunlarda çocuklar yoktu ama filmler yasadışıydı. Kadınların çok genç olduğu, bir tanesinin neredeyse göğüsleri olmadığı söylendi. Yargıç 63 yaşındaydı. Holbrecht'i suçlayan kıza inanıyordu. Kız, Holbrecht'in onu hep eve dönüş yolunda yakaladığını anlattı. Onu hep "orada aşağıda" ellediğini söyledi. İfade verirken ağladı. Olayların Holbrecht'in evinin terasında yaşandığını anlattı. Başka bir kız her şeyi doğruladı, hem de iki keresinde kendi gözleriyle gördüğünü söyledi. Kızlar evi ve küçük bahçeyi tarif ettiler.

Miriam duruşmaya gelmedi. Avukatı boşanma evraklarını cezaevine yolladı. Holbrecht her şeyi okumadan imzaladı.

Mahkeme Holbrecht'e üç yıl hapis cezası verdi. Gerekçeli kararda, mahkemenin kızların ifadesine kuşku duymak için bir sebep görmediği yazılıydı. Holbrecht cezasını son gününe kadar yattı. Terapisti, suçunu kabul etmesini istemişti. Holbrecht susmuştu.

* * *

Ayakkabıları yağmurdan yumuşamıştı, kenarlarından su girmiş, çorapları ıslanmıştı. Otobüs durağının plastikten bir çatısı vardı, ama Holbrecht dışarıda durmayı tercih etmişti. Yağmur ensesinden paltosunun içine akıyordu. Sahip olduğu her şey, yanında duran gri bavula sığıyordu. Birkaç iç çamaşırı, birkaç kitap, karısına yazdığı ama hiçbir zaman yollamadığı 250 kadar mektup. Pantolon cebinde, hükümlü gözetmeninin ve bir süreliğine kalmayı düşündüğü bir pansiyonun adresleri vardı. Cezaevinde çalışarak kazandığı para yanındaydı. Holbrecht artık 42 yaşındaydı.

Sonraki beş yıl sakin geçti. Bir turist restoranı için canlı reklam tabelası olarak kazandığı parayla yaşadı. Kartonların üzerinde pizzaların renkli resimleriyle Kurfürstendamm'da dururdu. Başında beyaz bir şapka olurdu. İnsanlara el ilanı şeklindeki reklamları uzatırken başını sallayarak selam verirdi. Çoğu insan el ilanlarını alırdı.

Schöneberg'de, bir büyük, bir de küçük odadan ibaret bir evde yaşıyordu. Patronu onu severdi, Holbrecht hiç hastalanmazdı. Devletin sosyal

yardımıyla yaşamak istemiyordu, başka bir şey yapmak da istemiyordu.

* * *

Onu hemen tanıdı Holbrecht. Artık on altı, on yedi yaşında olmalıydı. Genç bir kadındı, tasasızdı, üzerinde dar bir tişört vardı. Erkek arkadaşıyla birlikteydi. Dondurma yiyordu. Saçlarını geriye attı. Güldü. Oydu.

Holbrecht çabucak döndü, midesi bulandı. Üzerindeki karton afişi çıkardı. Restoranın sahibine hasta olduğunu söyledi. Yüzü o kadar beyazdı ki, kimse başka bir şey sormadı.

Banliyö trenindeki kirli camın üzerine biri “seni seviyorum”, başka biri de “domuz” yazmıştı. Evde, Holbrecht üzerindeki kıyafetle yatağa uzandı, yüzüne ıslak bir mutfak havlusu koydu. On dört saat uyudu. Sonra kalktı, kahve yaptı ve açık pencerenin önüne oturdu. Komşu evin saçağında bir ayakkabı vardı. Çocuklar, bir sopayla ayakkabıya ulaşmaya çalışıyordu.

Öğleden sonra bir arkadaşıyla buluştu. Arkadaşı, Spree Nehri’nde balık tutan bir evsizdi. Yanına oturdu.

“Mevzu bir kadın” dedi Holbrecht.

“Mevzu hep kadınlardır” dedi diğeri.

Sonra sustular. Arkadaşı sudan bir balık çekip de bunu rıhtım duvarına çarparak öldürdüğünde, Holbrecht evine döndü.

Dairesinde tekrar pencerenin önünde oturdu. Ayakkabı hâlâ saçağın üzerinde duruyordu. Buzdolabından bir bira aldı ve şişeyi alnına bastırdı. Hava hâlâ serinlememişti.

* * *

Kız her cumartesi Kurfürstendamm’da Holbrecht’in ve reklam kartonlarının yanından geçmişti. Holbrecht haftasonları izin aldı ve bekledi. Kız geldiğinde, onu takip etti, mağazaların, kafelerin, restoranların önünde bekledi. Kimsenin dikkatini çekmedi. Dördüncü cumartesi, kız sinema biletleri aldı. Holbrecht sinemada kızın hemen arkasında bir yer buldu. Planı işleyecekti. Kız elini erkek arkadaşının bacağına koymuştu. Holbrecht oturdu, kızın parfümünün kokusunu aldı, fısıldaşmalarını duydu. Holbrecht belinden mutfak bıçağını çıkardı, ceketinin altında sıkı sıkı kavrayıp tuttu. Kız saçlarını topuz yapmıştı, ensesindeki incecik sarı tüyleri gördü Holbrecht. Neredeyse tüyleri tek tek sayabilirdi.

Her türlü hakkı olduğuna inanıyordu.

* * *

Holbrecht'in neden tam da benim avukatlık büroma geldiğini bilmiyorum. Yoldan geçerken tesadüfen gelen müşterilerim yoktur; ama bürom sinemalara yakındır ve belki de sebep sadece budur. Sekreterim sabah erkenden beni aradı, randevusu olmayan bir adamın beni beklediğini, büronun önündeki basamaklarda oturduğunu ve yanında bir bıçak olduğunu söyledi. Sekreterim uzun zamandır benimle çalışır, ama şimdi korkuyordu.

Holbrecht çökmüş halde, bir sandalyede oturuyordu. Gözlerini, önündeki masanın üzerinde duran bıçağa dikmişti. Hareket etmiyordu. Bıçağı alabilir miyim, diye sordum. Holbrecht, gözlerini kaldırmadan, evet anlamında başını salladı. Bıçağı bir zarfa koydum ve sekreterliğe bıraktım. Sonra dönüp Holbrecht'in yanına oturdum ve bekledim. Bir zaman sonra bana baktı. İlk söylediği şey şuydu: "Ben yapmadım." Başımla onayladım. Müvekkiller için, konuşmak bazen zordur. Ona bir fincan kahve ikram ettim, sonra orada oturup sigara içtik. Yazın ortasındaydık, toplantı odasının açık duran büyük pencerelerinden sınıf gezisindeki çocukların tiz sesleri geliyordu. Karşıdaki kafedeki gençler gülüşüyordu. Pencereleri kapattım, oda sessiz ve sıcaktı. Bana hikâyesini anlatması uzun sürdü. Garip bir konuşma tarzı vardı; her cümleden sonra başını sallıyordu, söylediklerini kendi kendine onaylıyordu, uzun aralar veriyordu. Son olarak, kızı sinemanın içine kadar takip ettiğini, ama onu bıçaklamadığını, yapamadığını anlattı. Tir tir titriyordu. Bütün gece avukatlık büromun kapısının önünde oturmuştu ve çok yorgun düşmüştü. Sekreterim sinemaya telefon etti; gerçekten bir şey olmamıştı.

* * *

Holbrecht ertesi gün eski davanın evraklarını getirdi. Genç kadının adresi şehir telefon rehberinde vardı. Ona bir mektup yollayıp, benimle konuşup konuşmayacağını sordum. Başka bir seçeneğimiz yoktu. Kız gerçekten benimle görüşmeye geldiğinde, şaşırdım.

Genç bir kadındı, otelcilik-restorancılık alanında eğitim görüyordu, çilliydi, heyecanlıydı. Erkek arkadaşı da onunla gelmişti; ondan başka bir odada beklemesini rica ettim. Kıza Holbrecht'in hikâyesini anlattığımda, kız sakinleşti. Pencereden dışarıya baktı. Dava tekrar görüldüğünde, eğer ifade vermezse kazanamayacağımızı anlattım ona. Gözlerini bana çevirdi, cevap vermedi. Holbrecht'e yardım edip etmeyeceğinden emin değildim, ama vedalaşırken tokalaşmak üzere bana elini uzattığında, ağlamış olduğunu gördüm.

* * *

Birkaç gün sonra, eski günlüğünü postayla yolladı. Günlük pembeydi, kumaş kapağının üzerinde atlar ve kalpler vardı. Günlüğü olaylardan ancak birkaç yıl sonra yazmıştı, olanları unutamamıştı. Bazı sayfalara benim için yapışkanlı not kâğıtları iliştirmişti. Sekiz yaşındayken bütün olayı uydurmuştu: Öğretmeni olan Miriam'ı kimseyle paylaşmak istememişti, bazen gelip karısını okuldan alan Holbrecht'i kıskanmıştı. Kız çocuğunun hayalgücüydü. Kız arkadaşını hikâyeyi doğrulaması için ikna etmişti. Her şey bundan ibaretti.

Davanın yeniden görülmesine izin verildi. Kız arkadaşı, kızların o zamanlar ne yaptığını itiraf etti. Dava yeniden görüldü ve Holbrecht beraat etti. Genç kızlar için ifade vermek kolay olmadı. Mahkeme salonunda Holbrecht'ten özür dilediler, Holbrecht'in umurunda değildi. Basını işe karıştırmamayı başardık. Holbrecht cezaevinde kaldığı süre için tazminat aldı; 30 bin euronun biraz üzerine bir miktardı.

* * *

Holbrecht, Charlottenburg'da ufak bir kafe satın aldı. Kafenin ev yapımı çikolatası ve çok güzel kahvesi var. Holbrecht onu seven İtalyan bir kadınla birlikte yaşıyor. Bazen kafeye uğrayıp bir espresso içerim. O olay hakkında asla konuşmayız.

Denge

Alexandra güzeldi, sarışındı, gözleri kahverengiydi. Eski fotoğraflarda bir saç bandı takıyordu. Oldenburg yakınında taşrada büyüdü. Anne babasının bir çiftliği vardı, hayvancılık yapıyorlardı; inekler, domuzlar, tavuklar. Alexandra çillerini hiç sevmezdi, tarihi romanlar okurdu. İllaki şehirde yaşamak istiyordu. Liseden sonra babası, meslek eğitimi görebileceği doğru düzgün bir fırında ona iş buldu, annesi ev aramasında yardım etti. Başlangıçta sıla özlemi çekti, her haftasonu eve gitti Alexandra. Sonra şehirde insanlarla tanıştı. Hayatı seviyordu.

Meslek eğitimi bitince ilk arabasını satın aldı. Parayı annesi vermişti ama arabayı kendisi seçmek istedi. Alexandra on dokuz yaşındaydı, galerideki satıcı on yaş büyüktü. Uzun boylu, dar kalçalı bir adamdı. Bir deneme sürüşü yaptılar, adam arabanın özelliklerini anlattı. Alexandra onun ellerine bakakaldı; ince, güçlü elleri vardı adamın, Alexandra'nın hoşuna gitti. Deneme sürüşünün sonunda, adam Alexandra'ya birlikte yemeğe ya da sinema gidebilirler mi diye sordu. Alexandra fazlasıyla heyecanlıydı, güldü ve hayır dedi. Ama satış sözleşmesinin üzerine telefon numarasını yazdı. Bir hafta sonra buluşmak üzere sözleştiler. Adamın hayattan bahsediş tarzını sevdi Alexandra. Ona ne yapması gerektiğini söylemesi hoşuna gitti. İçindeki his, her şeyin doğru olduğunu söylüyordu.

İki yıl sonra evlendiler. Düğün fotoğrafında Alexand-ra'nın üzerinde beyaz bir gelinlik vardı. Teni güneşten yanıktı, kameraya gülümsüyordu ve kendisinden iki kafa daha uzun olan kocasının kolunu tutuyordu. Profesyonel bir fotoğrafçıya para vermişlerdi. Sonradan bu resim daima komodinlerinin üzerinde duracaktı; Alexandra çerçeveyi çoktan satın almıştı. İkisi de kutlamadan memnun kaldı, elektronik org çalan ve tek kişilik gösteri yapan biri vardı. Kocası, pek dans edemediğini söylese de, dans ettiler. Aileleri iyi anlaşıyordu. Alexandra'nın, kronik solunum sorunu yaşayan ve taş ustası olan en sevdiği dedesi onlara düğün hediyesi olarak

bir heykel verdi: Alexandra'yı andıran çıplak bir kız. Babası onlara bir zarf içinde para hediye etti.

Alexandra korkmuyordu, bu adamla her şey yolunda gidecekti. Her şey hep arzu ettiği gibiydi. Kocası şefkatliydi, Alexandra onu tanıdığına inanıyordu.

* * *

Alexandra'yı ilk kez çocukları doğmadan çok önce dövdü. Eve sarhoş geldi, gecenin bir yarısıydı. Alexandra uyandı ve ona içki koktuğunu söyledi. Kokudan rahatsız olduğundan değil, öylesine söyleyivermişti. Alexandra'ya bağıran kocası üzerinden yorganı çekti. Alexandra doğrulduğunda, kocası yüzüne yumruk attı. Alexandra korktu, hiçbir şey diyemedi.

Ertesi sabah kocası ağladı, içkinin suçu olduğunu söyledi. Onun mutfakta yerde oturmuş halini sevmedi Alexandra. Kocası işe gittiğinde, bütün evi temizledi. O gün başka hiçbir şey yapmadı. Evliydiler, böyle şeyler olurdu; bir kereliktir diye düşündü. Bu konu hakkında bir daha konuşmadılar.

Alexandra hamile kaldığında her şey eskisi gibiydi. Kocası haftasonları ona çiçek getiriyor, başını Alexandra'nın karnına koyup bebeği duymaya çalışıyordu. Onu okşuyordu. Alexandra doğumdan sonra hastaneden eve döndüğünde, kocası evi derleyip toplamıştı. Bebek odasını sarı renkte boyamış, bebeğin altını değiştirmek için bir masa almıştı. Alexandra'nın kayınvalidesi bebek için yeni kıyafetler koymuştu odasına. Kapının üzerinde kağıt çiçeklerden bir süs asılıydı.

Kızları vaftiz edildi. Kocası Chantal adını istemiş olsa da sonunda Saskia adında fikir birliğine vardılar. Alexandra mutluydu.

Doğumdan beri kocası artık onunla yatmıyordu. Alexandra birkaç kez denemişti ama kocası artık istemiyordu. Alexandra kendisini biraz yalnız hissediyordu, ama bebeği vardı ve bu duruma alıştı. Bir kız arkadaşı, erkek doğumda bulunursa bunun bazen olabileceğini söylemişti. Zamanla düzelir demişti. Alexandra bundan emin değildi.

* * *

Birkaç yıl sonra hayat zorlaştı; araba satışları düşüktü, evin borcunu ödemeleri gerekiyordu. Bir şekilde hallediyorlardı ama kocası eskiye göre daha çok içki içiyordu. Alexandra kocası eve döndüğünde, bazı geceler yabancı bir parfümün kokusunu alıyordu ama hiçbir şey söylemiyordu. Kız arkadaşlarının kocalarıyla dertleri daha büyüktü, çoğu boşanmıştı.

Her şey Noel'de başladı. Alexandra sofrayı kurmuştu; beyaz masa örtüsü, büyük annesinin gümüş çatal bıçak takımını koymuştu. Saskia artık beş yaşındaydı, süslerin Noel ağacının neresine asılacağını o söylüyordu. Saat altı buçukta Alexandra mumları yaktı. Mumlar diplerine kadar yanıp söndüklerinde kocası hâlâ eve gelmemişti. Yalnız yemek yediler, yemekten sonra Alexandra Saskia'yı yatırdı. Kızı uykuya dalana kadar yeni kitaptan masal okudu. Kendi anne babası ve kocasının anne babasıyla telefonda konuşmuştu, herkes birbirine mutlu Noeller dilemişti; normal bir aileydiler. Yalnızca kocasının nerede olduğunu sorduklarında, evde mumları yakacak kibrit kalmadığı için onun bir koşu açık benzin istasyonuna gittiğini söylemişti Alexandra.

Bu işi sessizce yapıyordu kocası. Eskiden boks yapmıştı, can acıtmak için nasıl vurulması gerektiğini bilirdi. Sarhoş olmasına rağmen tam istediği yere denk getiriyordu. Yöntemli ve sert vuruyordu. Açık mutfakta Amerikan stili tezgah ile buzdolabı arasında duruyorlardı. Alexandra'nın yüzüne vurmuyordu. Buzdolabının kapağında çocuk resimleri ve bulaşık deterjanının hediyesi çıkartma çiçekler vardı. Alexandra çığlık atmamak için kendi elini ısırdı, Saskia'yı düşündü. Kocası onu saçlarından kavrayıp yerde sürüyerek yatak odasına kadar götürdü. Kocası onu ters ilişkiye zorlayıp tecavüz ettiğinde, ortadan ikiye ayrılacağını düşündü Alexandra. Kocası çabuk geldi, sonra Alexandra'yı tekmeleyerek yataktan attı ve uykuya daldı. Alexandra yerde yatıyordu, hareket edemiyordu. Bir zaman sonra banyoya kadar gitmeyi başardı. Derisi morarmıştı, idrarında kan vardı. Tekrar normal nefes alabilene dek, uzun süre küvetin içine uzanıp kaldı. Ağlayamıyordu.

Noel tatili günlerinden sonraki ilk gün, Alexandra gücünü toplamıştı. Saskia ile annesine gideceğini söyledi. Kocası evden ondan önce çıktı. Alexandra bavulu hazırladı ve asansöre kadar taşıdı. Saskia sevinçliydi. Aşağıya indiklerinde, kocası kapının önünde duruyordu. Alexandra'nın elinden bavulu aldı, sakince. Saskia, neneye gitmiyorlar mı diye sordu. Sol eliyle kızının elini, sağ eliyle de bavulu tutan kocası dönüp asansöre yürüdü. Daireye çıktıklarında, bavulu yatağın üzerine bıraktı ve gözlerini Alexandra'ya dikti. Başını salladı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Seni her zaman bulurum" dedi. Koridorda Saskia'yı kucağına aldı: "Biz şimdi hayvanat bahçesine gidiyoruz."

"Yaşasın" dedi Saskia.

Ancak kocasının ardından dairenin kapısı kapandığında ellerini tekrar hissetmeye başladı Alexandra. Tırnaklarını oturduğu sandalyeye geçirmişti, iki tırnağı bükülmüştü. O akşam, kocası Alexandra'nın bir kaburga kemiğini kırdı. Alexandra yerde uyuyordu. Artık kendisini hissetmiyordu.

* * *

Adamın adı Felix'ti ve arka apartmandaki ufak dairelerden birini kiralamıştı. Alexandra onu her gün bisikletinin üzerinde görüyordu. Adam ona markette selam veriyordu ve bir keresinde, Alexandra apartmanın koridorunda böbrek sancısından iki büklüm olduğunda, adam torbaları taşımasına yardım etmişti. Şimdi kapının önünde duruyordu.

"Biraz tuzunuz var mı?" diye sordu Felix. "Tamam, itiraf ediyorum, çok salakça bir bahane. Birlikte bir kahve içmek ister misiniz?"

İkisi de güldü. Alexandra'nın kaburgası acıyordu. Dayaklara alışmıştı. Dört ya da beş yıl daha dayanması gerekiyordu, sonra Saskia yeterince büyümüş olacaktı; Saskia şimdi dokuz yaşındaydı.

Felix'in dairesini sevdi Alexandra. Sıcak bir evdi, yerler açık renkti, dar ahşap raflarda kitaplar duruyordu, yatağı beyaz çarşaflı bir şilteydi. Kitaplardan konuştular, birlikte Schubert besteleri dinlediler. Felix büyük bir oğlan çocuğu gibi görünüyor, belki biraz hüzünlü diye düşündü Alexandra. Ona güzel olduğunu söyledi Felix. Sonra da uzun süre sustular. Alexandra tekrar kendi dairesine döndüğünde, her şeyin belki de henüz bitmediğini düşündü. O gece de yerde, yatağın yanında uyuması gerekti, ama bunu daha az umursadı.

Üç ay sonra Alexandra Felix'le yattı. Çıplak halini, morluklarını, yara berelerini görmesini istemiyordu; storları açmadı ve yorganın altında soyundu. Alexandra 31 yaşındaydı, Felix'in pek tecrübesi yoktu, ama Saskia'nın doğumundan beri ilk kez bir erkek onunla doğru düzgün birlikte oluyordu. Felix'in ona sarılması hoşuna gitti. Sonra odanın karanlığında uzandılar. Felix onunla çıkmak istediği yolculukları anlattı; Floransa, Paris ve Alexandra'nın hiç gitmediği yerler. Alexandra her şey çok kolaymış gibi hissetti, Felix'in sesini duymayı seviyordu. Yalnızca iki saat kalabilirdi. Felix'e dönmek istemediğini söyledi, öylesine söyleyivermişti, sadece sevgisinin ifadesi olarak dile getirmişti. Ama aslında ciddi olduğunu fark etti.

Sonra çoraplarını bulamadı, birlikte güldüler. Birden Felix ışığı açtı. Alexandra yatak örtüsünü üzerine çekti ama çok geçti. Alexandra onun

gözlerindeki öfkeyi gördü. Polise haber vereceğini, bunun hemen yapılması gerektiğini söyledi Felix. Onu vazgeçirmesi uzun sürdü Alexandra'nın. Kızı için korktuğunu söyledi. Felix'in aklı almıyordu. Dudakları titriyordu.

* * *

İki ay sonra uzun tatil başladı. Saskia'yı Alexandra'nın anne babasının yanına şehir dışına götürdüler. Saskia orayı seviyordu. Dönüş yolunda, arabada, "Şimdi laf dinlemeyi öğreneceksin" dedi kocası Thomas. Felix, Alexandra'ya bir cep telefonu mesajı yolladı. Onu özlediğini yazmıştı. Alexandra mesajı otobanda bir mola yerindeki tuvalette okudu. Tuvalet idrar kokuyordu ama Alexandra'nun umurunda değildi. Felix, Alexandra'ya kocasının bir sadist olduğunu, onu aşağılamak ve canını yakmaktan hoşlandığını söylemişti. Bunun bir hastalık olduğunu, tehlikeli olabileceğini, kocasının tedavi görmesi gerektiğini anlatmıştı. Ama Alexandra'nın uzaklaşması gerektiğini, derhal ondan uzaklaşması gerektiğini söylemişti. Alexandra ne yapması gerektiğini bilemiyordu. Olan biteni annesine anlatamazdı, utanıyordu. Hem kocası için, hem de kendisi için utanıyordu.

* * *

26 Ağustos Saskia'nın eve dönüşünden önceki son gündü. Alexandra ve kocası onu gidip alacak ve bir gece Alexandra'nın anne babasında kalacaklardı. Sonra üçü birlikte bir haftalığına Mayorka'ya gideceklerdi. Biletler koridordaki ufak masanın üzerinde duruyordu. Orada her şeyin düzeleceğini düşündü Alexandra. Kızının yanlarında olmadığı o günlerde kocası çok içiyordu. Alexandra neredeyse yürüyemeyecek haldeydi. Kocası son iki hafta içinde ona her gün anal ve oral şekilde tecavüz etmiş, dövmüş, tekmelemiş ve yerde duran bir tastan yemek yemeye zorlamıştı. Kocası evde olduğu zaman, Alexandra'nın çıplak olması gerekiyordu, yatağının önünde yerde uyuyordu, kocası artık battaniyeyi de almıştı. Felix'i görememişti Alexandra. Görüşmelerinin mümkün olmadığını yazmıştı ona.

O son gece kocası şöyle dedi: "Saskia artık olgunlaştı. On yaşında. Bekledim. Eve döndüğünde, onu alacağım."

Alexandra kocasının söylediklerini anlamadı. Ne demek istediğini sordu.

"Seni nasıl düzüyorsam, onu da düzeceğim. Artık yaşı geldi."

Alexandra çığlık attı ve kocasının üzerine atıldı. Kocası ayağa kalktı ve onun karnına vurdu. Hızlı ve sert bir yumruktu. Alexandra kustu, kocası

arkasını döndü ve ortalığı temizlemesini söyledi. Yarım saat sonra kocası yattı.

* * *

Kocası artık horlamıyordu. Hep horlardı, mutlu oldukları zamanlarda, daha ilk gece bile horlamıştı. Başlangıçta Alexandra bunu yadırgamıştı, başka bir insan, başka bir ses diye düşünmüştü o zamanlar. Artık on bir yıldır evliydiler. İkinci bir hayatı olmayacaktı, sadece bu adam ve bu hayat vardı. Diğer odada oturmuş radyo dinliyordu. Radyoda bilmediği bir şarkı çalıyordu. Gözlerini karanlığa dikti Alexandra. İki saat sonra hava aydınlanacaktı, o zaman öbür tarafa gitmesi gerekecekti; yatak odasına, kendi yatak odasına.

* * *

Alexandra'nın babası benden kızını savunmamı rica etmişti. Bir ziyaretçi belgesi temin ettim. Davaya bakan savcının adı Kaulbach'tı. Güçlü kuvvetli, net bir adamdı. Kısa cümlelerle konuşurdu.

"Çok çirkin bir olay" dedi. "Bizde fazla cinayet olmaz. Bu apaçık ortada."

Kaulbach bana olay yeri fotoğraflarını gösterdi.

"Kadın kocasını bir heykelle öldürmüş. Kocası uyuyormuş."

"Onun uyuyup uyumadığını adli tıp anlayamaz" dedim ama bunun iyi bir gerekçe olmadığını gayet iyi biliyordum.

Sorun basitti. Adam öldürme ile taammüden adam öldürme arasındaki fark, televizyon polisiyelerinde seyrettiğimiz gibi, kasıt değildir. Her taammüden adam öldürme sonuçta adam öldürmedir. Ama bundan fazlasıdır da. Onu taammüden adam öldürme haline getiren bir şey eklenmesi gerekir. Bu özellikler değişmez, yasada belirlenmiştir. Fail, "cinsel güdülerinin tatmini", "açgözlülük" ya da "alçak güdüler" nedeniyle öldürür. Ayrıca nasıl öldürdüğünü tarif eden sözcükler de vardır; örneğin, "kişinin kendini savunamayacak durumda olmasından istifade ederek" ya da "canavarca hisle". Yargıç bu özelliklerden birinin söz konusu olduğunu düşündüğünde, yapacağı tek bir şey vardır: Faili müebbet hapse mahkûm eder. Taammüden olmayan adam öldürmede ise seçenekleri vardır, faili beş ila on beş yıl hapis ile cezalandırabilir.

Kaulbach haklıydı. Bir adam uykusunda öldürülürse, kendini savunamaz. Saldırıya uğradığının farkında değildir, acizdir. Yani fail "kişinin kendini

savunamayacak durumda olmasından istifade ederek" hareket eder. Taammüden adam öldürmüştür, müebbet hapis cezası alır.

"Resimlere bakın" dedi Kaulbach. "Adam sırtüstü yatıyor. Ellerinde, karşı koyduğuna dair hiçbir iz yok. Yatak örtüsü üzerinde düzgünce duruyor. Bir mücadele yaşanmamış. Şu kuşkusuz: Adam uyuyormuş."

Savcı ne dediğini biliyordu. Adamın yüzü heykelin kaidesiyle damgalanmış gibi duruyordu. Her yere, komodinin üzerindeki fotoğrafa bile kan sıçramıştı. Mahkemeye katılacak meslekten olmayan yargıçlar bu resimlerden hoşlanmayacaktı.

"Ayrıca müvekkiliniz bugün itiraf etti."

Bundan henüz haberdar değildim. Bu davada ne işe yarayacağımı sordum kendi kendime. Müvekkilim için elimden hiçbir şey gelmezdi.

"Çok teşekkür ederim" dedim. "Şimdi müvekkilimi ziyaret edeceğim. Sonra tekrar konuşabiliriz."

* * *

Alexandra cezaevi hastanesindeydi. Bana gülümsedi; hastanede insan yabancı bir ziyaretçiye nasıl gülümserse, öyle gülümsedi. Yatakta doğruldu ve üzerine bir sabahlık giydi. Sabahlık ona büyük geliyordu, içinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Yerler linolyum döşeliydi, her yer dezenfektan kokuyordu, lavabonun bir kenarı kırıktı. Alexandra'nın yanındaki yatakta başka bir kadın yatıyordu; yataklar sadece sarı bir perdeyle ayrılmıştı.

Üç saat odasında oturdum. Alexandra hikâyesini anlattı. Yara bere içindeki vücudunun fotoğraflarını çektirdim. Tıbbi rapor on dört sayfaydı. Dalağı ve karaciğeri yırtılmıştı, iki böbreği de ezilmişti, derisinin altında geniş alanlı kanamalar vardı. İki kaburgası çatlamıştı, diğer altı kaburgasında eski kırıklar tespit edilmişti.

Üç ay sonra mahkeme başladı. Mahkemeye başkanlık eden yargıcın emekliliğine az kalmıştı. Zayıf bir yüzü vardı, alabros tıraşlı saçları kırdı, çerçevesiz bir gözlük takıyordu -adam yeni mahkeme salonuna uymuyordu. Bir içmimar mahkeme salonunu eski zamanların tarzında, açık yeşil renkte plastik oturaklarla ve beyaz formika masalarla döşemişti; demokratik yargı gibi bir şeyin ifadesi olarak düşünülmüştü. Yargıç duruşmayı açtı, katılanları tespit etti. Sonra da duruşmaya ara verdi, izleyiciler dışarı çıkartıldı, Alexandra da hücresine geri gönderildi. Yargıç, her şey sakinleşene kadar bekledi.

“Bayanlar, baylar, size açıkça söylüyorum” dedi yargıç. Ağır ağır konuşuyordu, sesi yorgun çıkıyordu. “Ne yapmamız gerektiğini bilmiyorum. Duruşmayı gerçekleştireceğiz ve dosyaları inceleyeceğiz. Ama ben sanığı mahkûm etmek istemiyorum, kadın bu adamdan on yıl boyunca şiddet görmüş, adam onu öldüresiye dövmüş. Sonra da büyük ihtimalle kızına tecavüz edecekti.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Berlin’de olsak, savcı taraflılık sebebiyle anında yargıcın reddini talep ederdi, duruşmanın başlangıcında bu kadar açık sözler akıl alır bir şey değildi. Taşrada farklıydı. İnsanlar daha iç içeydi, birbirleriyle iyi geçinmek zorundaydılar. Savcının ne düşündüğü yargıcın hiç mi hiç umurunda değildi. Savcı Kaulbach hiç istifini bozmadan oturmaya devam etti.

“Kadını mahkûm etmek zorundayım, yasalar beni buna zorluyor” dedi yargıç. Yüzüme baktı: “Ola ki sizin aklınıza bir şey gelir. Size her türlü imkânı tanıyorum.”

Duruşma gerçekten sadece iki gün sürdü. Tanıklar vardı. Alexandra hikâyesini anlattı. Adli tabip maktulun otopsisisin sonuçlarını anlattı, Alexandra’nın taşıdığı yaralardan daha uzun bahsetti. Delil tespiti tamamlandı. Savcı taammüden adam öldürme olduğunu savundu, hissiz konuştu, konuşmasına diyecek bir şey yoktu. Sanığın hafifletici sebeplerin gözönünde bulundurulması konusunda her türlü şarta sahip olduğunu söyledi. Ancak taammüden adam öldürmede cezanın hafifletilemeyeceğini, yasaların bu şekilde olduğunu ifade etti. Bu yüzden tek uygun cezanın müebbet hapis olduğunu söyledi. Benim son konuşmam ertesi gün olacaktı. Duruşmaya ertesi güne dek ara verildi.

Mahkeme salonundan çıkmadan önce, yargıç savcıyı ve beni kürsüsüne çağırdı. Cübbesini çıkarmıştı. Üzerinde yeşil bir ceket vardı, gömleği kırış kırıştı ve leke içindeydi.

“Kaulbach, yanılıyorsunuz” dedi savcıya. “Taammüden adam öldürmede elbette hafifletici nedenler yoktur, ancak başka olasılıklar vardır.” İkimize de birkaç fotokopi verdi. “Bu kararı yarına kadar çalışın. Sizden doğru düzgün bir şey duymak istiyorum.” Bu söz banaydı.

Kararı biliyordum. Federal Yüksek Mahkeme’nin Genel Kurulu, taammüden adam öldürmede cezanın mutlak olmadığını söylemişti. Müebbet hapis cezası da istisna durumlarda hafifletilebilmeliydi.

Mahkemede karar öncesi son konuşmam bu yönde oldu, aklıma başka bir şey gelmemişti.

Mahkeme Alexandra'yı beraat ettirdi. Yargıç, onun meşru müdafaa şeklinde davrandığını söyledi. Meşru müdafaanın kuralları zordur. İnsanın kendisini savunabilmesi için saldırının o an gerçekleşmesi ya da çok yakın bir saldırı tehlikesi gerekir. Kendisini savunan insan cezalandırılamaz. Ancak tek sorun şuydu: Uyuyan biri insana saldıramaz. Ve şimdiye dek hiçbir mahkeme, saldırgan uykudayken saldırının yakın bir tehlike olduğuna karar kılmamıştır. Yargıç, bunun bir kural dışı durum kararı olduğunu, bir istisna olduğunu, sadece bu dava için geçerli olduğunu söyledi. Alexandra'nın kocasının uyanmasını beklemesi gerekmediğini ifade etti. Alexandra'nın kızını korumak istediğini ve buna hakkı olduğunu söyledi. Alexandra'nın kendi hayatının da tehlikede olduğunu ekledi. Mahkeme tutukluluk halini kaldırdı ve Alexandra'yı serbest bıraktı. Daha sonra, yargıç savcıyı temyize gitmemesi konusunda ikna etti.

* * *

Kararın açıklanmasından sonra yolun karşısındaki kafeye gittim. Dışarıda, devasa bir kestane ağacının altında masalar vardı. Yaşlı yargıcı, alelacele görülen davayı ve aptalca olan son konuşmamı düşündüm: Hafifletilmiş bir ceza istemiştim, mahkeme onu serbest bırakmıştı. Birden, parmak izleri için bilirkişi raporu dinlemediğimizi fark ettim. Bilgisayarımdan dosyaya göz attım: Heykelin üzerinde hiç parmak izi bulunamamıştı, fail eldiven takmış olmalıydı. Heykel 41 kiloydu, Alexandra'nın kilosu ise bundan pek fazla değildi. Yatağın yüksekliği 50 santimden fazlaydı. Alexandra'nın ifadesini tekrar okudum. Olaydan sonra, hava aydınlanana dek çocuk odasında oturduğunu, polisi bundan sonra çağırdığını söylemişti. Duş almadığını ve üzerini değiştirmediğini anlatmıştı. Dosyada, yaklaşık yüz sayfa ileride Alexandra'nın giysilerinin fotoğrafları vardı: Beyaz bir bluz giymişti – üzerinde hiç kan izi yoktu. Yargıç tecrübeliydi, bunu atlamış olamazdı. Bilgisayarımı kapattım. Yazın son günlerindeydik, buralarda rüzgâr hâlâ sıcaktı.

Alexandra'yı mahkeme binasından çıkarken gördüm. Felix onu takside bekliyordu. Alexandra, Felix'in yanına, arka koltuğa oturdu. Felix onun elini tuttu. Alexandra Felix ile birlikte anne babasının yanına gidecekti, Saskia'yı kucaklayacaktı, her şey geride kalacaktı. Birbirlerine karşı nazik

davranmaları gerekecekti. Alexandra ancak içinde tekrar bir sıcaklık hissedebildiğinde, kocasını öldüren eli o da sıkıca tutacaktı.

Diğer Adam

Paulsberg arabasının yanında duruyordu. Her akşamki gibi, eve dönerken yoldan sapıp tepeciğin üzerindeki yaşlı dişbudak ağacına doğru sürmüştü arabasını. Çocukken sık sık burada ağacın gölgesinde oturur, ahşap heykeller oyar, okulu asardı. Camları açtı. Günler yine kısalıyor, hava soğuyordu. Etraf sessizdi. Günün tek sessiz anıydı. Cep telefonu kapalıydı. Buradan evini görebiliyordu. İçinde büyüdüğü bu evi büyük dedesi inşa etmişti. Ev ışıl ışıldı, bahçedeki ağaçlar ışıklandırılmıştı. Paulsberg giriş yolundaki arabaları gördü. Birkaç dakika sonra kendisi de orada olacaktı, misafirler çoktan bekliyor olmalıydı. Paulsberg sosyal hayatı belirleyen bütün o saçmalıklar hakkında sohbet etmek zorunda kalacaktı.

Paulsberg artık 48 yaşındaydı. Almanya ve Avus-turya'da, pahalı erkek kıyafetleri sunan on yedi tane büyük perakende satış mağazasının sahibiydi. Büyük dedesi, vadinin arkasındaki dokuma fabrikasını kurmuştu, Paulsberg kumaşlar ve kesim hakkında her şeyi daha çocukken öğrenmişti. Fabrikayı satmıştı.

Karısını düşündü. Herkesi güzel sohbetleriyle eğlendiriyor olmalıydı; zarif, ince, çekici bir kadındı. 36 yaşındaydı, uluslararası bir hukuk şirketinde avukattı. Siyah döpiyesler giyer, saçlarını açık bırakırdı. Paulsberg onunla Zürih havaalanında tanışmıştı. Birlikte kafe-barda oturup rötarlı uçaklarını beklemişlerdi. Paulsberg onu güldürmüştü. Buluşmak için sözleşmişlerdi. İki yıl sonra da evlendiler. Evliliğin üzerinden sekiz yıl geçmişti. Her şey yolunda gitmiş olabilirdi.

Ama sonra otel saunasındaki o olay yaşanmıştı ve o olay her şeyi değiştirmişti.

* * *

Evlendiklerinden beri her yıl birkaç günlüğüne Alpler'e, Yukarı Bavyera'daki bir otele giderlerdi. Orada dinlenmeyi, uyumayı, yürüyüş yapmayı ve yemeklerini seviyorlardı. Otel sağlık merkeziyle ödüller

alıyordu. Buhar banyoları, Fin saunaları, açık ve kapalı havuzları, masaj ve kil terapileri vardı. Otelin garajında Mercedes'ler, BMW'ler, Porsche'ler duruyordu. Benzer insanlarla bir aradaydılar. Paulsberg, yaşıtı birçok erkek gibi hafiften göbeklenmeye başlamıştı, karısı formunu daha iyi korumuştu. Paulsberg karısıyla gurur duyardı. Buhar banyosunda oturuyorlardı. Gözlerini karısına dikip seyreden genç adamı izledi Paulsberg. Adam siyah saçlıydı, Akdenizli, belki İtalyandı, yakışıklıydı, pürüzsüz bronz bir teni vardı, yaklaşık 25 yaşındaydı. Yabancı adam karısına güzel bir hayvanı seyredercesine bakıyordu. Karısı huzursuz oldu. Adam ona gülümsedi, karısı başını yana çevirdi. Sonra adam yerinden kalktı, penisi yarım ereksiyon halindeydi, kapıya doğru yürüdü, sonra Paulsberg'in karısının önünde durdu, ona doğru döndü, cinsel organı Paulsberg'in karısının yüzünün önündeydi. Paulsberg tam müdahale etmek üzereydi ki, adam beline bir havlu doladı ve Paulsberg'e başıyla selam verdi.

Daha sonra, Paulsberg ve karısı odalarına çıktıklarında, durumla ilgili şakalar yaptılar. Yabancı adamla akşam yemeğinde karşılaştılar, Paulsberg'in karısı adama gülümsedi ve yüzü kızardı. Çift, akşamın geri kalanını yabancı adam hakkında konuşarak geçirdi. Gece ise o adamla birlikte olmanın nasıl bir şey olacağını kafalarında canlandırdılar. O gece Paulsberg ve karısı, uzun süre sonra tekrar seviştiler. Hem korkuyorlardı hem de şehvetliydiler.

Ertesi gün aynı saatte, tekrar buhar banyosuna gittiler. Yabancı adam çoktan gelmiş bekliyordu. Paulsberg'in karısı havlusunu daha girişte açtı, yavaş yavaş ve çırılçıplak halde yabancı adamın önünden geçti, ne yaptığını biliyordu ve adamın da bunu bilmesini istiyordu. Adam kalktı ve Paulsberg'in karısının önünde durdu tekrar. Kadın bankta oturuyordu. Önce adama baktı, sonra da Paulsberg'e. Paulsberg yavaşça başını salladı ve yüksek sesle "Evet" dedi. Kadın adamın penisini eline aldı. Paulsberg saunanın buharı içinde karısının kolunun ritmik hareketlerini görüyordu. Adamın sırtı Paulsberg'e dönüktü ve zeytin yeşiliydi, nemli nemli parlıyordu. Kimse konuşmuyordu, Paulsberg yabancı adamın kesik kesik nefes alıp verişini duydu, karısının el hareketleri yavaşladı. Sonra karısı Paulsberg'e döndü, yabancı adamın yüzüne ve vücuduna bulaşan spermini Paulsberg'e gösterdi. Havlusunu alan yabancı adam tek kelime etmeden buhar banyosundan çıktı. Paulsberg ve karısı sıcağın içinde kaldılar.

* * *

Önceleri umumi saunalarda denediler, sonra eş değiştirme kulüplerinde. Sonunda da internette ilanlar vermeye başladılar. Kuralları vardı: Şiddet yok, aşk yok, evlerde buluşmak yok. İkisinden biri kendisini kötü hissettiğinde her şeyi sonlandıracaklardı. Hiçbir zaman bir şeyi sonlandırmadılar. Başlangıçta ilanları Paulsberg yazıyordu, sonra bunu karısı üstlendi. İnternetteki sayfalarına maskeli fotoğraflar koydular. Dört yıl sonra yolu izi biliyorlardı. Taşrada, ağzı sıkı bir otel bulmuşlardı. Haftasonları, ilanlarına yanıt veren erkeklerle o otelde buluşuyorlardı. Paulsberg, karısını hizmete sunduğunu söylüyordu. İkisi de bunun bir oyun olduğuna inanıyordu, ama onca buluşmadan sonra iş artık bir oyun olmaktan çıkmış, onların bir parçası haline gelmişti. Karısı hâlâ avukattı, hâlâ pırıltılı ve mesafeliydi, ama haftasonları diğerlerinin kullandığı bir objeye dönüşüyordu. İstedikleri buydu. Öylesine oluvermişti, bir açıklaması yoktu.

* * *

Elektronik postadaki isim Paulsberg'e tanıdık gelmedi, fotoğrafı da tanımadı; erkeklerin yolladıkları resimlere bakmayı çoktan bırakmıştı. Karısı adama cevap yazmıştı, şimdi de adam otelin lobisinde karşılarında duruyordu: Paulsberg onu okuldan tanıyordu, yakın arkadaşı değildi, üzerinden 35 yıl geçmişti. Okulda birbirleriyle pek alakaları olmamıştı, yan sınıflarda okumuşlardı. Otelin lobisindeki bar taburelerine oturup, okuldan tanışan insanlar nelerden konuşursa bunlardan konuştular; eski öğretmenlerden, ortak arkadaşlardan bahsettiler ve içinde bulundukları durumu akıllarından çıkarmaya çalıştılar. Ama işe yaramadı. Diğer adam bira yerine viski söyledi, fazlasıyla yüksek sesle konuşuyordu. Paulsberg, adamın çalıştığı şirketi biliyordu. İkisi de aynı sektörde çalışıyordu. Üçü birlikte akşam yemeği yediler, diğer adam içkiyi fazla kaçırdı. Paulsberg'in karısıyla flört etti, kadına güzel ve genç olduğunu, Paulsberg'in kıskanılası olduğunu söyledi ve içmeye devam etti. Paulsberg kalkıp gitmek istiyordu. Karısı seksten, ona resimlerini yollayan adamlardan, buluştukları erkeklerden bahsetmeye başladı. Bir zaman sonra elini diğer adamın elinin üzerine koydu. Hep tuttukları odaya gittiler.

Diğer adam karısıyla yatarken, Paulsberg koltukta oturdu. Yatağın üzerindeki resme baktı: Genç bir kadın deniz kenarında duruyordu. Ressam kadını arkadan çizmişti. Kadının üzerinde, yirmili yıllardaki gibi mavi-beyaz bir mayo vardı. “O kadın güzel olmalı” diye geçirdi Paulsberg

içinden. Bir zaman sonra yüzünü dönecek, ressama gülümseyecek, onunla eve gidecekti. Paulsberg karısıyla sekiz yıldır evli olduklarını düşündü.

Paulsberg ve karısı, daha sonra tek başlarına arabada otururken ikisi de sessizliği bozmadı. Karısı sağ koltukta oturdu ve eve varana dek gözlerini dışarıdaki karanlığa dikti. Gece, Paulsberg bir bardak su içmek için mutfağa gitti ve döndüğünde karısının, komodininin üzerinde duran telefonunun ekranının yanıp söndüğünü gördü. Karısı uzun süredir antidepresan bir ilaç olan Prozac kullanıyordu. Bu ilaca bağımlı olduğuna inanıyordu, o beyaz-yeşil kutuyu yanına almadan asla evden dışarı adım atmazdı. Erkekleri neden tatmin ettiğini bilmiyordu. Bazen, ev sessizliğe büründüğünde, Paulsberg uyurken, çalar saatinin kadranındaki açık yeşil renkli rakamlara artık tahammül edemediğinde, giyinip bahçeye çıkardı. Havuz kenarındaki şezlonglardan birine uzanır, gökyüzüne bakar, babası öldüğünden beri aşina olduğu o hissi beklerdi. Artık neredeyse dayanamıyordu. Bu Samanyolu'nda milyarlarca güneş sistemi ve milyarlarca böyle Samanyolu vardı. Bu çokluğun içinde her şey soğuk ve boşluktan ibaretti. Kontrolü kaybetmişti.

* * *

Paulsberg diğer adamı çoktan unutmuştu. Meslek birliğinin, her yıl Köln'de gerçekleşen yıllık kongresindeydi. Kahvaltı salonunda, açık büfenin önünde duruyordu. Diğer adam ona adıyla seslendi. Paulsberg dönüp baktı.

Birden dünya daha yavaş hareket etmeye başladı, ağdalı bir sıvı gibiydi. Daha sonra, Paulsberg her bir kareyi, buzlu suyun içinde yüzen tereyağını, renkli yoğurt kâselerini, pembe peçeteleri ve otelin beyaz porselen tabaklarının üzerindeki salam dilimlerini gözlerinin önüne getirebilecekti. Paulsberg, diğer adamın şu kör amfibilerden biri gibi göründüğünü düşündü. Çocukken, Yugoslavya'da karanlık bir mağarada bunlardan görmüştü. Bir tanesini yakalamış, otele dönüş yolu boyunca hayvanı avucunun içinde tutmuştu, onu annesine göstermek istemişti. Avucunu açtığında, hayvan ölüydü. Diğer adam sinekkaydı tıraşlıydı, gözleri donuktu, kaşları ince, dudakları kalın, neredeyse mor renkteydi. Bu dudaklar karısını öpmüştü. Diğer adamın dili ağır çekimde hareket ediyor, Paulsberg'in adını söylerken dili ön dişlerinin iç kısmına değiyordu. Paulsberg adamın renksiz salyasının dudaklarının arasında tel tel oluşunu, adamın ince uzun burun kıllarını, kızarmış cildini içeriden itekliyormuş gibi

duran ademelmasını gördü. Diğer adamın ne söylediğini anlamadı. Otel odasındaki resimdeki, mavi-beyaz mayolu kızı gördü, kız ona doğru döndü, gülümsedi, sonra da karısının üzerine diz üstü çöken adamı gösterdi. Paulsberg kalp atışının durduğunu hissetti, yere yığıldığını ve masa örtülerini tutup çekip indirdiğini hayal etti. Kendisini, portakal dilimleri, sosisler ve krem peynirin arasında ölü yatarken gördü. Ama düşmedi. Her şey bir anlıktı. Paulsberg diğer adamı başıyla selamladı.

* * *

Meslek birliği kongresinde her zamanki konuşmalar yapıldı. Sunumlar seyredildi, gümüş termoslarda filtre kahve vardı. Birkaç saat sonra artık kimse konuşmaları dinlemiyordu. Sıradışı bir şey yoktu.

Öğleden sonra diğer adam Paulsberg'in odasına geldi. Adamın getirdiği birayı içtiler. Yanında kokain vardı ve Paulsberg'e de teklif etti, tozu cam masanın üzerine döküp rulo haline getirdiği bir banknotla burnuna çekti. Ellerini yıkamak için banyoya yöneldiğinde, Paulsberg de peşinden gitti. Diğer adam lavabonun önünde duruyordu, yüzünü yıkamak için eğilmişti. Paulsberg diğer adamın kulaklarını gördü, gömleğinin yakasının sararmış kenarlarını gördü.

Başka türlü davranması mümkün değildi.

Paulsberg şimdi yatağın üzerinde oturuyordu. Otel odası, içinde uyuduğu binlerce otel odasından farksızdı: Kahverengi minibarda iki çikolata paketi, vakumlu pakette yer fıstığı, sarı plastik bir kapak açacağı, dezenfektan kokusu, banyoda sıvı sabun ve fayansın üzerinde, havluları tek kereden fazla kullanmanın doğayı korumaya faydası olacağına dair bir yazı.

Gözlerini kapattı ve atı düşündü. Sabah köprüyü geçip, nehirden yükselen sisin içinde taş basamakların üzerinden Ren Nehri'nin adacıklarına kadar gitmişti. Ve o at birden karşısına çıkmıştı; burnundan dumanlar çıkarıyordu, burun delikleri pembe ve yumuşacıktı.

Er ya da geç karısını telefonla araması gerekiyordu. Ne zaman döneceğini soracaktı karısı. Gününü anlatacak, avukatlık bürosundaki insanlardan, çöp bidonlarının kapağını gürültüyle kapatan temizlikçi kadından ve hayatlarını belirleyen diğer şeylerden söz edecekti. Paulsberg diğer adamdan bahsetmeyecekti. Ve sonra telefonu kapatacak ve hayatlarına devam etmeye çalışacaklardı.

Paulsberg diğer adamın banyoda inlediğini duydu. Sigarasını yarı dolu bir su bardağına attı, bavulunu aldı ve odadan ayrıldı. Resepsiyonda

hesabını öderken yukarıda, odasında mümkün olduğu kadar çabuk temizlik yapılmasının faydalı olacağını söyledi. Bankonun arkasındaki kız ona baktı ama Paulsberg başka bir şey demedi.

Diğer adamı yirmi dakika sonra buldular. Yaşıyordu.

* * *

Paulsberg işi odadaki kül tablasıyla yapmıştı. Kül tablası füme camdandı, yetmişli yıllardan kalmaydı, ağır ve kalındı. Sonradan, adli tabip yarayı “künt travmatik bir yara” olarak adlandıracaktı. Yaranın kenarları keskin hatlı değildi. Kül tablası suç aletinin özelliklerine uyuyordu.

Paulsberg diğer adamın başındaki delikleri görmüştü, deliklerden kan fışkırıyordu. Kanın rengi Paulsberg’in beklediğinden daha açıktı. “Ölmüyor” diye düşünmüştü Paulsberg, diğer adamın kafatasına vurmaya devam ederken, “kanıyor, ama ölmüyor”. Sonunda Paulsberg diğer adamı küvet ile klozetin arasına sıkıştırmış, yüzü klozet kapağının üzerine gelecek şekilde yatırmıştı. Paulsberg son bir kez daha vurmak istemişti. Vurmak için elini kaldırmıştı. Diğer adamın saçları kandan yapış yapıştı, saçlar kanın içinde dimdik duruyordu, açık renk kafa derisinin üzerinde tel çiviler gibi görünüyordu. Birden karısı gelmişti aklına Paulsberg’in. İlk kez vedalaşmalarını hatırlamıştı; on yıl önce Ocak ayıydı, gökyüzü sanki buzdandı, havaalanının önündeki yolda durmuş soğuktan donuyorlardı. Karın içinde incecik ayakkabılarıyla duruşunu, kocaman düğmeli mavi paltosunu, paltosunun yakasını kaldırıp eliyle tutuşunu hatırladı. Karısı gülmüştü, yalnızdı, güzeldi ve kırılmıştı. Taksiye bindiğinde, onun ona ait olduğunu biliyordu Paulsberg. Paulsberg kül tablasını yere bırakmıştı. Daha sonra, polis memurları kül tablasını fayansların üzerinde yol yol akmış kanın arasında buldular. Diğer adam hâlâ kısık kısık hırıltılar çıkarıyordu Paulsberg giderken. Paulsberg artık öldürmek istememişti.

* * *

Esas yargılama beş ay sonra başladı. Paulsberg adam öldürmeye teşebbüsle suçlanıyordu. Diğer adamı arkadan öldürmeye çalıştığını söyledi savcı. Suçlamada meselenin kokain olduğu yazıyordu. Savcılığın daha fazla bilgiye sahip olması mümkün değildi.

Paulsberg yaptığı şey için bir sebep söylemedi, diğer adamdan bahsetmedi. Yakalandıktan sonra söylediği tek şey, “karımı arayın” olmuştu, başka bir şey yoktu. Yargıçlar onu suça iten sebebi arıyorlardı. Kimse başka birini kendi otel odasında öylesine döverek öldürmez. Savcılık

iki adam arasında bir bağ bulamamıştı. Psikiyatr Paulsberg'in "tamamen aklı başında" olduğunu söyledi, kanında uyuşturucu bulunmadı, kimse onun kana susamışlıktan adam öldürdüğüne inanmıyordu.

Açıklama getirebilecek tek kişi, diğer adamdı. Ama o da suskunluğunu koruyordu. Yargıçlar onu konuşmaya zorlayamazdı. Polis cebinde ve cam masanın üzerinde kokain bulmuştu, ona karşı da bir hazırlık soruşturması yürütülüyordu ve bu ona susma hakkı veriyordu – ifadesiyle kendi kendisini suçlu çıkarabilirdi.

Yargıçlar, bir sanığı mahkûm etmek için onu suça iten sebepleri bilmek zorunda değiller elbette. Ama insanların yaptıkları şeyi neden yaptıklarını bilmek isterler. Ve nedenleri anladıkları zaman sanığı suçuna uygun olarak cezalandırabilirler. Nedenleri anlamazlarsa ceza neredeyse her zaman üst sınırda olur.

Yargıçlar, Paulsberg'in karısını korumak istediğini bilmiyorlardı. Karısı avukattı, Paulsberg bir suç işlemişti. Karısı çalıştığı hukuk bürosunda henüz işten çıkarılmamıştı: Deli bir koca kadının suçu değildir. Ama çalıştığı hukuk bürosundaki ortak avukatlar, gerçeği, kadının hayatındaki erkekleri kabul etmeyeceklerdi ve Paulsberg'in karısının orada sorunsuz çalışmaya devam etmesi mümkün değildi. Paulsberg kararı karısına bıraktı. Kendisi neyin doğru olduğunu düşünüyorsa, öyle hareket etmeliydi.

Paulsberg'in karısı geldiğinde yanında hukuki bir danışmanı yoktu. Kırılgan, Paulsberg için fazlasıyla narin görünüyordu. Yargıç ona haklarını söyledi. Kimse bu davada artık bir şey yaşanacağına inanmıyordu. Ama Paulsberg'in karısı konuşmaya başladığında, her şey değişti.

Neredeyse her ağır ceza mahkemesinde öyle bir an vardır ki, birden her şey açıklık kazanır. Ben Paulsberg'in karısının yabancı adamlar hakkında konuşacağını düşünmüştüm. Ama o başka bir hikâye anlattı. Hiç ara vermeden 45 dakika konuştu. Anlattıkları açık, net ve çelişkisizdi. Başka bir erkekle ilişkisi olduğunu, Paulsberg'in bunu öğrendiğini söyledi. Anlattıklarına göre Paulsberg ondan ayrılmak istemiş, kıskançlıktan deliye dönmüştü. Paulsberg'in değil, kendisinin suçu olduğunu söyledi. Kocasının, onun sevgilisi ile birlikte çektikleri kayıtları bulduğunu anlattı. Mübaşire bir DVD verdi. Paulsberg ve karısı sık sık bu tür kayıtlar yapmışlardı; bu film diğer adamla buluşmalarında çekilmişti, video kayıt aleti yatağın yanında bir üçayağın üzerinde durmuştu. Seyirciler dışarı çıkarıldı, biz filmi izledik. İnternette sayısız sayfada bu tür filmler var. Paulsberg'in karısının birlikte

olduğu erkeğin diğer adam olduğuna şüphe yoktu. Savcı film izlenirken Paulsberg’e baktı. Paulsberg sükunetini bozmadı.

Savcı bir hata daha yapmıştı. Ceza yasalarımız 130 yıldan eski. Akılcı yasalar. Bazen işler failin istediği gibi gitmez. Failin tabancası doludur, beş mermisi vardır. Bir kadının üzerine yürür, ateş eder, kadını öldürmek ister. Dört kez hedefini ıskalar, sadece mermilerden biri kadının kolunu sıyırır. Sonra adam kadının tam karşısında durur. Namluyu kadının karnına dayar, horozu çeker, kadının kolundan aşağıya süzülen kanı görür, kadının korkusunu görür. Belki şimdi tekrar bir kez daha düşünür. Kötü bir yasa adamı kadını öldürmeye teşebbüsten mahkûm ederdi, akılcı bir yasa kadını kurtarmak ister. Ceza yasamız, adamın öldürme teşebbüsünden ceza almadan geri adım atabileceğini söyler. Yani: Şimdi vazgeçerse, kadını öldürmezse, sadece ağır yaralamadan cezalandırılır – adam öldürmeye teşebbüsten değil. Dolayısıyla seçim onundur; şimdi bile doğru şeyi yaparsa, kurbanını hayatta bırakırsa, yasalar ona nazik davranacaktır. Profesörler buna “altın köprü” derler. Bu tabiri hiçbir zaman sevmemişimdir. O sırada bir insanın içinde olan bitenler çok karmaşık, altın bir köprünün yeri Çin bahçe sanatına göre düzenlenmiş bahçelere daha uygun. Ama yasalardaki ana fikir doğru.

Paulsberg diğer adamın kafasını parçalamayı bırakmıştı. Sonunda artık onu öldürmek istememişti. Böylelikle adam öldürmeye teşebbüsten vazgeçmişti, yargıçlar onu sadece ağır yaralamadan mahkûm edebilirlerdi.

Mahkeme ne Paulsberg’in ifadesini ne de karısının anlattıklarını çürütebildi, dolayısıyla da Paulsberg’i suça iten sebebin aksini ispat edemedi. Ağır ceza mahkemesi Paulsberg’i üç yıl altı ay hapis cezasına mahkûm etti. Karısı onu cezaevinde düzenli olarak ziyaret etti. Daha sonra Paulsberg açık cezaevine nakledildi. Davadan iki yıl sonra, cezasının geri kalanı tecil edildi.

Karısı hukuk bürosundaki işinden istifa etti, memleketlerine, Schleswig-Holstein eyaletine taşındılar. Karısı orada küçük bir avukatlık bürosu açtı. Paulsberg mağazalarını ve evini satmıştı, fotoğraf çekmeye başladı. Kısa süre önce Berlin’de ilk sergisini açtı: Bütün fotoğraflarda, yüzü olmayan çıplak bir kadın vardı.

DNA M. R. için

Nina on yedi yaşındaydı. Bahnhof Zoo'nun[4] girişinde oturuyordu, önündeki kâğıt bardağın içinde birkaç madeni para vardı. Hava soğuktu, kar kalkmıyordu. Olacakları böyle hayal etmemişti ama yine de her şeyden iyiydi. Annesini en son iki ay önce aramıştı, telefonu üvey babası açmıştı. Adam ağlamış, eve dönmesini söylemişti. Nina'nın zihninde her şey tekrar canlanmıştı, üvey babasının ter ve yaşlı adam kokusu, kıllı elleri. Nina telefonu kapatmıştı.

Yeni sevgilisi Thomas da istasyonda yaşıyordu. 24 yaşındaydı, Nina'ya göz kulak oluyordu. Çok içiyorlardı; ısıtan ve her şeyi unutturan sert şeyleri. Adam ona doğru geldiğinde, onun fahişe arayan biri olduğunu düşündü Nina. Fahişe değildi o. Erkekler ona kaç para diye sorduklarında öfkeleniyordu. Bir keresinde birinin yüzüne tükürmüştü.

Yaşlı adam Nina'ya onunla gelir mi, diye sordu, sıcak bir evi olduğunu, seks istemediğini söyledi. Anlattığına göre Noel'i yalnız geçirmek istemiyordu sadece. Adam düzgün görünüyordu, belki 60 ya da 65'ti, üzerinde kalın bir palto vardı, ayakkabıları cilalıydı. Nina insanların önce hep ayakkabılarına bakardı. Soğuktan donuyordu.

"Sevgilim de gelirse olur" dedi Nina.

"Elbette" dedi adam. Hatta böylesini tercih edeceğini söyledi.

İlerleyen saatlerde adamın evinde, mutfakta oturuyorlardı. Kahve ve kek vardı. Adam Nina'ya banyo yapmak ister mi, diye sordu, iyi geleceğini söyledi. Nina bilemedi, ama Thomas oradaydı nasılsa. Hiçbir şey olamaz, diye düşündü. Banyo kapısının kilidi yoktu.

Nina küvete uzanmıştı. Su sıcaktı, banyo yağı huş ağacı ve lavanta kokuyordu. Nina adamı önce görmedi. Adam kapıyı arkasından kapatmıştı. Pantolonunu indirmiş, mastürbasyon yapıyordu. Fena bir şey değil ki, dedi ve çekingen bir şekilde gülümsedi adam. Nina diğer odadan gelen televizyonun sesini duyuyordu. Çığlık attı. Thomas kapıyı itip açtı, kapının

kolu adamın böbreklerine geldi. Adam dengesini kaybetti ve küvetin kenarına düştü. Suyun içinde, Nina'nın yanında yatıyordu, başı Nina'nın karnındaydı. Nina suyun içinde tepinmeye başladı, bacaklarını çekti, oradan çıkmak istiyordu, adamdan uzaklaşmak istiyordu. Tekmeleri adamın burnuna geldi, akan kan suya karıştı. Thomas adamı saçlarından kavrayıp başını suyun içine bastırdı. Nina hâlâ çığlık atıyordu. Küvetin içinde, çıplak, ayakta duruyordu. Thomas'a yardım etti ve adamın ensesine bastırdı. Uzun sürüyor, diye düşündü. Sonra adam hareket etmeyi kesti. Nina adamın kaba etindeki kılları gördü ve yumruğuyla adamın sırtına vurdu.

"Domuz" dedi Thomas.

"Domuz" dedi Nina.

Sonra hiçbir şey demediler. Mutfağa gidip kafalarını toplamaya çalıştılar. Nina bir havluya sarınmıştı, sigara içiyorlardı. Ne yapmaları gerektiğini bilemiyorlardı.

Thomas'ın banyodan Nina'nın eşyalarını alması gerekiyordu. Adamın bedeni yere kaymış, kapının açılmasını engelliyordu.

"Tornavidayla kapıyı menteşelerinden kaldırmaları gerekiyor, biliyor musun?" dedi Thomas mutfakta. Nina'ya eşyalarını verdi.

"Hayır, bilmiyordum."

"Yoksa onu oradan çıkaramazlar."

"Öyle mi yaparlar?"

"Başka türlü olmaz."

"Öldü mü?"

"Sanırım öyle" dedi Thomas.

"İçeri bir daha girmen lazım. Cüzdanımla hüviyetim orda kalmış."

Thomas adamın dairesini aradı ve çalışma masasında 8.500 mark buldu. Zarfın üzerinde "Margret Teyze'ye" yazıyordu. Parmak izlerini sildiler. Sonra daireden ayrıldılar. Fazla yavaştılar, komşulardan biri, kalın gözlüklü yaşlı bir hanım, onları koridorda gördü.

Tramvayla istasyona döndüler. Sonra da bir büfede oturdular.

"Korkunçtu" dedi Nina.

"Salak herif" dedi Thomas.

"Seni seviyorum" dedi Nina.

"Evet."

"Ne yani? Sen de beni seviyor musun?"

“O sadece kendini mi becerdi?” diye sordu Thomas, gözlerini dosdoğru Nina’ya dikerek.
“Evet, sen ne zannettin?” Nina birden korkmaya başladı.
“Sen de bir şey yaptın mı?”
“Hayır, ben çığlık attım. İhtiyar domuz” dedi Nina.
“Hiçbir şey yapmadın mı?”
“Hayır, hiçbir şey yapmadım.”
“Zor olacak” dedi Thomas kısa bir sessizlikten sonra.
Bir hafta sonra, istasyondaki bir sütunun üzerinde gördüler duvar ilanını. Adam ölmüştü. Bir polis Nina ile Thomas’ı istasyon bölgesinden tanıyordu. Komşu kadının tarifinin onlara uyabileceğini söyledi. Nina ve Thomas sorgulandılar. Yaşlı hanım emin olamadı. Kıyafetleri incelendi, maktulün evindeki ipliklerle karşılaştırıldı. Kesin bir sonuç elde edilemedi. Adam fahişelerle birlikte olan biri olarak tanınıyordu, cinsel taciz ve reşit olmayan kızlarla ilişkiye girmekten iki sabıkası vardı. Nina ve Thomas serbest bırakıldı. Olay çözülemedi.

* * *

Her şeyi doğru yapmışlardı. On dokuz sene boyunca her şeyi doğru yapmışlardı. Ölü adamın parasıyla bir daire tutmuşlar, daha sonra bir siteye taşınmışlardı. İçkiyi bırakmışlardı. Nina bir süpermarkette tezgâhtardı, Thomas bir toptancıda depo görevlisi olarak çalışıyordu. Evlenmişlerdi. Evlendikleri yıl bir oğulları, ertesi yıl da bir kızları olmuştu. İdare ediyorlardı, her şey yolundaydı. Bir keresinde Thomas şirkette bir kavgaya karışmış, kendini savunmamıştı, Nina bunu anlayabiliyordu.
Annesi öldüğünde, Nina tekrar eski yola düştü. Tekrar marihuana içmeye başladı. Thomas onu istasyonda, eski yerinde buldu. Hayvanat Bahçesi’nde, birkaç saat bir bankın üzerinde oturdular, sonra da evlerine doğru yola çıktılar. Nina başını Thomas’ın kucağına yasladı. Artık uyuşturucuya ihtiyacı yoktu. Dostları vardı, Thomas’ın Hannover’deki teyzesiyle yakınlardı. Çocuklar okulda başarılıydı.

* * *

Bilim o derece ilerlediğinde, maktulün kül tablasındaki sigaralar moleküler genetik yöntemle incelendi. O zamanlar şüpheli olan herkes toplu muayeneye çağrıldı. Resmi yazı ürkütücü görünüyordu; antetliydi, başlığında “Berlin Emniyet Müdürlüğü” yazıyordu, yeşil zarf içinde ince bir kâğıttı. Nina ve Thomas bu konu hakkında konuşabilene dek, o zarf iki

gün boyunca mutfak masasının üzerinde durdu. Öyle gerekiyordu, oraya gittiler; her şey ağızlarına sokulan ufak bir pamuklu çubuktan ibaretti, acıtmadı.

Bir hafta sonra tutuklandılar. Başkomiser onlara "Sizin için böylesi daha iyi" dedi. Sadece işini yaptığını söyledi. Nina ve Thomas her şeyi itiraf ettiler, artık hiçbir şeyin değişmeyeceğini düşünüyorlardı. Thomas beni çok geç aradı. Nina ve Thomas susmuş olsalardı, mahkeme kaza ihtimalini kesinkes eleyemezdi.

* * *

Altı hafta sonra tutukluluk halleri kaldırıldı. Sorgu yargıcı, davanın çok sıradışı olduğunu söyledi, sanıkların artık topluma sağlam bir şekilde uyum sağladıklarını belirtti. Onların gerçi ağır derecede şüpheli olduklarını, hüküm giymelerinin neredeyse kesin olduğunu, ama kaçma ihtimalleri olmadığını ifade etti.

* * *

Tabancanın nereden geldiği hiçbir zaman açıklığa kavuşturulamadı. Thomas Nina'nın kalbine ve kendisinin şakağına ateş etti. İkisi de hemen öldü. Onları ertesi gün bir köpek buldu. Wannsee'de suyun kenarında, yan yana, kumdan bir hendeğin korunağında yatıyorlardı. Bu işi evlerinde yapmak istememişlerdi. Duvarları daha iki ay önce yeni boyamışlardı.

Evrak Çantası

Kadın polis memuru Berlin çevre yolunda bir park yerinde durmuş soğuktan donuyordu. Çalışma arkadaşlarıyla birlikte, rutin bir kontrolün son durağındaydılar; sıkıcı bir işti. Şoförlerden birinin yerinde olmayı tercih ederdi; onların sıcakta oturup camı sadece birazcık aralamaları yeterliydi. Dışarısı eksi dokuz dereceydi, buz tutmuş karın içinde sadece birkaç donmuş çim vardı. Nemli soğuk, üniformanın içinden insanın kemiklerine işliyordu. Kadın polis memuru ön tarafta olup kontrol edilecek arabaları seçmeyi yeğlerdi ama bu işi daha kıdemli memurlar yapıyordu. O daha iki ay önce Köln'den Berlin'e kendi isteğiyle atanmıştı. Şimdi küveti gözünde tütüyordu. Soğuk ona göre değildi, Köln hiçbir zaman bu kadar soğuk olmazdı.

Bir sonraki araç bir Opel Omega'ydı. Polonya plakalıydı. Araba bakımlı duruyordu, üzerinde ezik çizik yoktu, bütün farları çalışıyordu. Sürücü camı açıp ehliyet ve ruhsatı uzattı. Her şey yolunda görünüyordu, sürücü alkol kokmuyordu, nazikçe gülümsüyordu. Sebebini bilmiyordu ama kadın memurun içinde garip bir his vardı. Evraklara bakarken bu hissin nedenini anlamaya çalıştı. Eğitimi sırasında içgüdülerine güvenmeyi öğrenmişti ama hisleri için mantıklı bir açıklama bulması da gerekiyordu.

Araba uluslararası bir şirketten kiralanmıştı, kira sözleşmesi sürücünün üzerineydi, evraklar eksiksizdi. Ve kadın memur neden tedirgin olduğunu çözdü: Araba boştu. Arabanın içinde atılı hiçbir şey yoktu; ne buruşturulmuş bir sakız kâğıdı, ne bir gazete, ne bir bavul, ne bir çakmak, ne de bir eldiven, hiçbir şey. Araba o kadar boştu ki, sanki az evvel fabrikadan teslim edilmişti. Sürücü Almanca bilmiyordu. Kadın polis, az buçuk Lehçe konuşan bir çalışma arkadaşını çağırdı. Sürücüyü arabadan çıkardılar. Adam hâlâ gülümsüyordu. Bagajı açmasını rica ettiler. Adam başıyla onayladı ve bagajı açma düğmesine bastı. Bagaj da tertemiz, neredeyse sterildi. Sadece ortada, kırmızı suni deriden bir evrak çantası

duruyordu. Kadın memur, çantayı gösterip adamın bunu açmasını işaret etti. Adam omuzlarını silkti ve hayır anlamında başını salladı. Kadın polis öne eğilip çantanın kilitlerini gözden geçirdi. Rakam kombinasyonlu sıradan kilitlerdi. Bütün rakamlar sıfırda duruyordu. Kilitler hemen açıldı. Kadın memur çantanın kapağını kaldırdı. O kadar şiddetli ürküp geriledi ki, başını bagaj kapağına çarptı. Son anda yan tarafa doğru dönmeyi başardı ve sokağın ortasına kustu. Çalışma arkadaşı, silahını çekti ve adama, ellerini arabanın üzerine dayamasını haykırdı. Çantanın içeriğini görmemişti. Diğer polisler de koşarak geldi, adam etkisiz hale getirildi. Kadın polisin yüzü bembeyazdı, dudaklarının kenarında kusmuk artıkları duruyordu. “Aman Tanrım” dedi ve tekrar çıkardı.

* * *

Polisler adamı Keith Caddesi’ne getirdiler; orada “insanlara karşı işlenen suçlara” bakan bölüm vardır. Kırmızı evrak çantası adli tıp kurumuna gönderildi. Günlerden cumartesi olmasına rağmen, adli tıp kurumunun başı olan Bay Lanninger çağrıldı. Çantada on sekiz renkli fotokopi vardı; fotokopilerde cesetler görülüyordu. Bunlar büyük ihtimalle bir lazer fotokopi makinesinden alınmıştı. Bütün cesetlerde benzer bir yüz ifadesi vardı: Ağızlar yırtılırcasına açılmış, göz küreleri dışarı doğru fırlamıştı. İnsanlar ölür ve adli tıpçılar bununla uğraşırlar, işleri budur. Ama resimler kurumun çalışanları için bile sıra dışıydı: Ölülerin hepsi, on bir erkek ve yedi kadın, fotoğrafları çekildiğinde, aynı çarpık pozisyonda sırtüstü yatıyordu. Ayrıca ölülerin hepsi garip bir şekilde birbirlerine benziyordu: Hepsi çıplaktı ve tahta bir kazığa oturtulmuştu, karınlarından kazığın kabaca yontulmuş ucu çıkıyordu.

* * *

Polonya pasaportunda “Jan Bathowitz” yazıyordu. Adam getirildiğinde, polisler onu hemen sorguya çekmek istedi. Bir polis tercümanı hazır bekliyordu. Bathowitz kibar, neredeyse uysaldı, ama sürekli olarak önce konsolosluğunu aramak istediğini tekrarlıyordu. Buna hakkı vardı ve sonunda bu görüşmeyi yapmasına izin verildi. Telefonda adını söyledi ve konsolosluğun hukuk birimi ona, avukatı gelene kadar hiçbir şey söylememesini tavsiye etti. Buna da hakkı vardı ve Bathowitz bu hakkı kullandı.

Başkomiser Pätzold sanığı ertesi günün sonuna dek tutabilirdi, niyeti de buydu. Böylece adam tutukluların toplandığı merkeze götürüldü ve bir

hücreye kapatıldı. Herkese uygulandığı gibi, kendini asarak intihar etmesin diye, adamın da ayakkabı bağları ve kemeri alındı. Ertesi gün öğlen ikide geldiğimde, sorgulama için her şey hazırdı. Bathowitz’e ifade vermemesini tavsiye ettim. Ama o yine de ifade vermek istiyordu.

“Adınız?” Başkomiser Pätzold sıkkın duruyordu ama pürdikkatti. Tercüman her bir soruyu ve her bir cevabı çeviriyordu.

“Jan Bathowitz.”

Pätzold kimlik bilgilerini gözden geçirdi, pasaportu kontrol ettirtmişti, pasaport sahte değil gibi duruyordu. Dünden beri Polonya mercilerine, Bathowitz hakkında bir suçlama olup olmadığı soruluyordu. Ama bu tür soruların cevapları her zamanki gibi gelmek bilmezdi.

“Bay Bathowitz, neden burada olduğunuzu biliyorsunuz.”

“Polisleriniz beni buraya getirdi.”

“Evet, neden biliyor musunuz?”

“Hayır.”

“Fotoğrafları nereden buldunuz?”

“Hangi fotoğrafları?”

“Evrak çantanızda on sekiz fotoğraf bulduk.”

“O benim evrak çantam değil.”

“Öyle mi? Kimin o halde?”

“Memleketim Witoslaw’dan bir iş adamının.”

“Bu iş adamının adı ne?”

“Bunu bilmiyorum. Bana evrak çantasını verdi ve Berlin’e götürmemi söyledi.”

“Adamın adını biliyor olmanız lazım.”

“Hayır, bunu bilmem lazım değil.”

“Neden?”

“Onunla bir barda karşılaştım. Yanıma gelip benimle konuştu, parayı hemen ve nakit olarak verdi.”

“Fotoğraflarda ne olduğunu biliyor muydunuz?”

“Hayır, evrak çantasını kilitli aldım. Hiçbir fikrim yok.”

“Çantanın içine bakmadınız mı?”

“Çanta kapalıydı.”

“Kilidi açıktı. İçine bakabilirdiniz.”

“Ben öyle şeyler yapmam” dedi Bathowitz.

“Bay Pätzold” dedim, “müvekkilim neyle suçlanıyor ki?”

Pätzold yüzüme baktı. Mesele buydu, Pätzold elbette biliyordu.

“Resimleri incelettik. Profesör Lanninger, cesetlerin büyük ihtimalle gerçek olduğunu söylüyor.”

“Yani?” dedim.

“Yani ile ne demek istiyorsunuz? Müvekkiliniz evrak çantasında ceset fotoğrafları taşıyordu. Kazığa geçirilmiş cesetler.”

“Ben hâlâ suçlamanın ne olduğunu anlamadım. Renkli fotokopi makinesinden çıkma ceset fotoğrafları taşımak mı? Profesör Lanninger photoshop adlı bilgisayar programının uzmanı değil ve büyük ihtimalle demek kesinlikle demek değil. Ayrıca bunlar gerçek ceset fotoğrafları olsa bile, bu resimleri taşımak yasak değil. Ortada basbayağı suç yok.”

Pätzold haklı olduğumu biliyordu. Ama ben de onu anlayabiliyordum. O an, müvekkilim ve ben çıkıp gidebilirdik. Ben ayağa kalktım ve evrak çantamı aldım. Ama sonra müvekkilim, anlam veremediğim bir şey yaptı. Elini koluma koydu ve komiserin sorularına devam edebileceğini söyledi. Bir ara verilmesini istedim ama Bathowitz hayır anlamında başını salladı.

“Sorun değil.”

Pätzold sorularına devam etti: “Evrak çantasını kimden aldınız?”

Bathowitz: “Bardaki adamdan.”

“Onu ne yapacaktınız?”

“Demin de söyledim: Onu Berlin’e getirmem istendi.”

“Adam size evrak çantasının içinde ne olduğunu söyledi mi?

“Evet, söyledi.”

“Ne söyledi?

“Büyük bir proje için inşaat planları olduğunu söyledi. Çok para söz konusuymuş.”

“İnşaat planları mı?”

“Evet.”

“Planları neden kuryeyle yollamadı.”

“Bunu ben de sordum. Kuryelere güvenmediğini söyledi.”

“Niye?”

“Polonya’daki kuryelerin hep iki taraf için de çalıştığını söyledi. Kimsenin tanımadığı birinin bunları götürmesini tercih ediyormuş.”

“Resimleri nereye götürecektiniz?”

Bathowitz bir an tereddüt etti. “Kreuzberg’e” dedi.

Pätzold başıyla onayladı. Hedefine ulaşmış gibiydi. “Kreuzberg’de kime? Adı ne?”

Lehçe anlamam, ama Bathowitz’in ses tonunu anladım. Çok sakindi. “Bilmiyorum. Pazartesi saat 17:00’de bir telefon kulübesine gitmem gerekiyordu.”

“Nasıl yani?”

“Mehringdamm, Yorkstraβe.” Mehringdamm caddesi, York Sokağı. Bathowitz adresi Almanca söylemişti. Sonra tekrar Lehçe devam etti: “Orada bir telefon kulübesi varmış. Yarın öğleden sonra saat beşte orada olacaktım, sonra bir telefon gelecekti ve ne yapmam gerektiğini o zaman öğrenecektim.”

Pätzold bir saat daha sorularına devam etti. Hikâye değişmedi. Bathowitz kibarlığını bozmadı, bütün sorulara nezaketle cevap verdi, sükunetini hiç bozmadı. Pätzold Bathowitz’in ifadesini çürütemezdi.

Bathowitz’in fotoğrafları çekildi, parmak izleri alındı. Bilgisayarda hakkında hiçbir bilgi yoktu. Polonya’dan cevap geldi: Hiçbir sorun görünmüyordu. Pätzold Bathowitz’i ya serbest bırakacaktı ya da yargıç önüne çıkmasını sağlayacaktı. Savcı tutuklama emri talep etmeyi reddetti. Pätzold’un başka seçeneği kalmadı. Bathowitz’e evrak çantasını polise bırakıp bırakamayacağını sordu. Bathowitz omuzlarını silkti ve bir makbuz istedi. Saat 19:00’da karakoldan çıktı, eski binanın basamaklarında benimle vedalaştı. Arabasına gidip gözden kayboldu.

* * *

Ertesi gün, telefon kulübesinin etrafında yirmi polis memuru pozisyon almıştı. Çevredeki devriye arabaları alarmdaydı. Yaklaşık Bathowitz’in boyunda, Polonya kökenli bir sivil polis, üzerinde benzer bir kıyafetle, saat 17:00’de, elinde kırmızı evrak çantasıyla telefon kulübesinin önünde duruyordu. Telefon hattının dinlenmesi için yargıç kararı alınmıştı. Telefon çalmadı.

* * *

Jogging yapan biri ölüyü Salı sabahı ormanın içindeki bir park yerinde buldu. 6.35 mm kalibreli Browning marka silah sadece küçük delikler açmıştı; mermi delikleri yarım santimetre çapından küçük daireler şeklinde yusyuvarlaktı. Bu bir infazdı. Pätzold’un tek yapabildiği, yeni bir dosya açıp Polonya’daki meslektaşlarını bilgilendirmekti. “Bathowitz cesedi” olayı hiçbir zaman aydınlanmadı.

İlluminati

İlluminati topluluğu 1 Mayıs 1776'da, Ingolstadt Üniversitesi'nde kilise hukuku hocası olan Adam Weishaupt tarafından kuruldu. O zamanlar sadece Cizvit öğrencilerin kütüphanelere girmesine izin veriliyordu, Weishaupt bunu değiştirmek istiyordu. Profesörün organizasyon yeteneği yoktu, sadece 28 yaşındaydı, henüz fazlasıyla gençti. Bir mason olan Adolph von Knigge, 1780 yılında gizli topluluğun idaresini üstlendi. Knigge işini biliyordu, topluluk büyüdü ve aydınlatıcı eğilimiyle kraliyet ailesi için tehlike oluşturmaya başladı ve sonunda devlete düşman olduğu sebebiyle yasaklandı. Bundan sonra bir sürü teori üretildi. Adam Weishaupt'un George Washington'a biraz benzemesi nedeniyle İlluminati'nin başkanı öldürüp yerine Weishaupt'u geçirdiği iddia edildi – ABD'nin armasındaki beyaz kafalı kartalın[5] bunun bir kanıtı olduğu söylendi. Ve insanlar komplo teorilerini sevdiklerinden, birden herkesin İlluminati'den olduğu söylentileri çıktı: Galileo, Babil tanrıçası Lilith, Lucifer ve en sonunda Cizvitlerin kendileri.

Gerçekte, Weishaupt 1830'da Gotha'da öldü, topluluğun hikâyesi ise hükümetin 1784'te getirdiği yasakla sona erdi. Kalan tek şey Ingolstadt'ta, araç trafiğine kapalı yaya bölgesindeki ufak bir anı levhasından ibaretti.

Bazıları için bu yeterli değil.

* * *

Henry altı yaşındayken okula başladığında işler de ters gitmeye başladı. Gelenek olduğu üzere, ilk okul gününde ailesinin hediye ettiği, içinde şekerlemeler, küçük hediyeler bulunan "okul külâhı" kırmızı keçedendi, üzerine yıldızlar ve sivri sakallı bir büyücü resmi yapıştırılmıştı. Külâh ağırdı, yeşil kâğıttan bir takkesi vardı. Henry evden çıktıklarından beri kendisi taşıyordu külâhını. Sonra külâh sınıf kapısının koluna takılmış, bir tarafı ezilmişti. Henry sırasına oturdu, gözlerini kendi külâhına ve diğerlerinin külâhlarına dikti ve öğretmeni ismini söylediğinde, ne demesi

gerektiğini bilemeyerek ağlamaya başladı. Ezik külâh, tanımadığı insanlar, üzerinde kırmızı bir elbise olan öğretmen yüzünden ve her şeyi bambaşka hayal ettiği için ağlıyordu. Yanında oturan oğlan ayağa kalktı ve gidip kendine yeni bir sıra arkadaşı buldu. O âna kadar, dünyanın kendisi için yaratıldığını düşünmüştü Henry. Bazen hızlıca dönüp, nesnelerin yeni bir yere yerleştikleri anı yakalamaya çalışmıştı. Bunu artık asla bir daha yapamayacaktı. Dersin gerisini hatırlamıyordu; ama sonradan, o gün hayatının dengesinden çıktığına ve bunu bir daha düzeltemediğine inandı.

Henry'nin anne ve babası hırslı insanlardı, babası kasabada asla kravatsız ve ayakkabıları cilasız gezmezdi. Büyük çabalarla elektrik santralinin müdürü ve belediye meclisinde üye olmayı başarmıştı, karısı bölgenin en büyük çiftçilerinden birinin kızıydı. Ve Henry'nin babası zamanında ancak ortaokulu bitirebildiğinden, oğlu için bundan fazlasını arzu ediyordu. Özel okullarla ilgili yanlış bir fikri vardı, devlet okullarına güvenmiyordu. Bu yüzden Henry'nin anne ve babası onu Güney Almanya'da yatılı bir okula yollamaya karar verdiler.

* * *

16. yüzyıldan kalma bir manastır olan okul binasına kestane ağaçlarıyla çevrili bir bulvar üzerinden ulaşılıyordu. Okul derneği bu binayı altmış yıl önce satın almıştı; itibarlı bir yatılı okuldu. Sanayiciler, üst düzey devlet memurları, doktorlar ve avukatlar çocuklarını bu okula yolluyordu. Yatılı okulun müdürü, fularlı ve yeşil ceketli, şişman bir adamdı. Aileyi okul kapısında karşıladı. Henry'nin anne babası yabancı adamla konuşuyorlar, Henry onların ardı sıra yürüyordu. Adamın dirseklerindeki deri yamalara ve ensesindeki kızıl saçlara baktı Henry. Babasının sesi normalden daha alçak çıkıyordu. Başka çocuklar onlara doğru geldi, biri başıyla Henry'ye selam verdi, Henry karşılık vermek istemedi ve başını duvara doğru çevirdi. Yabancı adam onlara Henry'nin yıl boyunca kalacağı odayı gösterdi. Henry odayı sekiz çocukla paylaşıyordu. Yataklar ahşap ranzalardı, her birinin önünde keten bir perde vardı. Adam Henry'ye burasının artık onun "alanı" olduğunu, duvara seloteyple posterler asabileceğini söyledi. Samimi davranır gibi konuşmuştu. Sonra Henry'nin omzunu sıvazladı. Henry onu anlamadı, yabancı adamın elleri etli ve yumuşaktı. Adam sonunda gitti.

Annesi Henry'nin dolabını yerleştirdi. Her şey yabancıydı, yatak çarşafının, nevresimin evle hiç alakası yoktu, seslerin farklı bir tınısı vardı. Her şeyin bir yanlışlıktan ibaret olduğunu umuyordu Henry hâlâ.

Babası sıkılıyordu, Henry’nin yanında yatağın üzerinde oturuyordu. İkisi de annenin üç bavulu açıp yerleştirmesini seyrediyorlardı. Annesi fasılasız konuşuyordu, kendisinin de zamanında yatılı okulda okumayı çok istediğini, gençliğindeki okul gezilerine bayıldığını anlatıyordu. Henry annesinin sesinin biteviyeliğinden yoruldu. Yatağın başına doğru yaslandı ve gözlerini kapadı. Onu uyandırdıklarında, hiçbir şey değişmemişti.

Bir öğrenci geldi, anne babaya “etrafı gezdirmekle” görevlendirildiğini söyledi. İki sınıf gezdiler, yemekhaneyi, çay ocağını gördüler; her şey yetmişli yıllardan kalmaydı, mobilyalar yuvarlak hatlıydı, lambalar portakal rengiydi, her şey rahattı, hiçbir şey bir manastıra uygun gibi görünmüyordu. Annesi her şeye bayıldı, Henry de annesinin diğer öğrencinin gözünde ne kadar salak durumuna düştüğünü biliyordu. Sonunda babası öğrenciye iki euro verdi. Yetmezdi, annesi çocuğu geri çağırıp bir kere daha para verdi. Oğlan eğilip onları selamladı, metal paraları avucunda tutuyordu, Henry’ye baktı ve Henry daha şimdiden çuvalladığını düşündü.

Bir zaman sonra babası, artık geç olduğunu, önlerinde tekrar eve kadar uzun bir yolculuk olduğunu söyledi. Anne ve babası, arabayla ağaçlıklı bulvardan inerken, annesinin bir kere daha ona doğru döndüğünü ve el salladığını gördü Henry. Camın arkasından onun yüzünü gördü, babasıyla konuşmasını gördü, annesinin kırmızı dudakları sessiz hareket ediyordu, hep hareket edeceklerdi ve Henry birden onların artık kendisi için hareket etmediğini kavradı. Elleri ceplerindeydi. Araba giderek küçülüyordu ve sonunda bulvarın gölgeleri arasında seçilmez oldu.

Henry şimdi on iki yaşındaydı ve her şeyin onun için fazlasıyla erken ve fazlasıyla ciddi olduğunu biliyordu.

* * *

Yatılı okul kendi başına bir dünyaydı, daha dar, daha yoğun ve uzlaşmasızdı. Sporcular, entelektüeller, palavracılar ve kazananlar vardı. Bir de kimsenin aldırış etmediği, göze batmayanlar vardı. Kimse kim olduğuna kendisi karar vermiyordu, diğerleri hüküm veriyordu ve bu hüküm genelde hep kesindi, değiştirilemezdi. Kızlar bunu düzeltebilirdi, ama okula alınmıyorlardı, onların oyları eksikti.

Henry göze batmayanlardandı. Yanlış şeyleri söylüyor, yanlış kıyafetleri giyiyordu, sporda kötüydü, hatta bilgisayar oyunlarında bile başarısızdı. Kimse ondan bir şey beklemiyordu, Henry diğerlerinin peşinde geziyordu, onun hakkında şaka bile yapılmıyordu. İleride, mezun olduktan sonra sınıf

buluşmalarında hatırlanmayacaklardan biriydi. Henry bir arkadaş buldu: Kendi yatakhane odasından biri. Oğlan, fantastik romanlar okuyordu ve elleri hep terliydi. Birlikte yemekhanede, yemeği en son servis edilen masada oturuyorlardı ve sınıf gezilerinde diğer çocukların arasına karışmıyorlardı. Bir şekilde üstesinden geliyorlardı ama Henry geceleri uyuyamadığında, kendisi için bundan fazlasını diliyordu.

Vasat bir öğrenciydi. Kendisini zorlasa da, bu değişmiyordu. On dört yaşında yüzünde akne çıktı ve her şey daha da beter oldu. Kasabasında tatilde tanıştığı kızlar, onunla ilgilenmiyordu. Yazın, öğleden sonraları bisikletlerle gölün kenarına gittiklerinde, yanlarında oturabilmesi için dondurmaların ve içeceklerin parasını Henry vermek zorundaydı. Bunları ödeyebilmek için, annesinin cüzdanından para çalıyordu. Kızlar yine de diğer oğlanları öpüyordu ve Henry'ye geceleri kalan tek şey, gizli gizli hayalinde canlandırdığı görüntülerdi.

Sadece bir kez, her şey farklıydı. Kız grubun en güzeliydi. Yaz tatilindeydiler, Henry daha yeni on beş olmuştu. Kız Henry'ye onunla gelmesini söylemişti, öylesine söyleyivermişti. Henry kızın peşinden daracık soyunma kabinine gitmişti. Soyunma kabini gölün kenarında tahtadan, penceresiz bir depoydu, içinde ıvır zıvır ve dar bir bank duruyordu. Kız Henry'nin önünde, yarı karanlıkta soyunmuş ve ona oturup pantolonunu açmasını söylemişti. Tahta duvarlardan sızan ışıkta kızın vücudu kesik kesik görünüyordu. Henry onun sadece ağzını, göğüslerini, apış arasını görüyordu, havadaki tozu görüyor ve bankın altındaki eski deniz yataklarının kokusunu alıyordu. Ve göl kıyısından diğerlerinin sesini duyuyordu. Kız Henry'nin önünde dizlerinin üzerine çöktü ve ona dokundu. Elleri soğuktu, ışık dudaklarına ve fazlasıyla beyaz dişlerine düşüyordu. Henry kızın nefesini yüzünde hissetti ve birden korkuya kapıldı. Karanlık odada terliyordu, kızın penisini tutan ellerine, ellerinin üzerindeki damarlara baktı. Aklına biyoloji kitabından bir bölüm geldi; "bir elin parmakları bir hayat boyunca 22 milyon kez açılıp kapanır" yazıyordu orada. Henry kızın göğüslerini ellemek istedi ama cesaret edemedi. Sonra baldırına kramp girdi. Geldiğinde de, bir şey söylemesi gerektiğinden, "Seni seviyorum" dedi. Kız çabucak ayağa kalktı ve döndü. Henry'nin karnı sperm içindeydi. Kız, eğilmiş halde ve aceleyle, bikinisini tekrar giydi, kapıyı açtı ve eşikte Henry'ye doğru döndü. Henry şimdi onun gözlerini görebiliyordu. Kızın gözlerinde acıma, tiksinti ve Henry'nin

henüz tanımadığı bir şey daha vardı. Sonra da kız alçak sesle, “Üzgünüm” dedi ve kapıyı çarpıp çıktı, diğerlerinin yanına koştu, kayboldu. Henry uzun süre karanlıkta oturmaya devam etti. Ertesi sabah karşılaştıklarında, kız arkadaşlarının yanında duruyordu. Yüksek sesle, herkesin duyabileceği şekilde, öyle salak salak bakmamasını, bir iddiayı kaybettiğini, “dün yaptığının” da iddiayı kaybedenin cezası olduğunu söyledi. Ve Henry genç ve yaralanabilir olduğu için, hayatının dengesi büsbütün bozuldu.

* * *

Dokuzuncu sınıfta yatılı okula yeni bir kadın öğretmen geldi. Kadın sanat öğretmeniydi ve Henry’nin hayatı birdenbire değişti. O zamana kadar okul umurunda değildi, başka bir şey yapmayı tercih ederdi. Bir keresinde, tatilde, anne babasının kasabasındaki bir vida fabrikasında okul stajı yapmıştı. Orada kalmak istemişti. Her şeyin düzenli akışı, makinelerin hep aynı ritimde çalışması, kantinde hep aynı sohbetlerin edilmesi hoşuna gitmişti. Yanında çalıştığı ustayı sevmişti; adam her şeye kısa cevaplar veriyordu.

Yeni öğretmen ile her şey değişti. Henry daha önce sanata hiç ilgi duymamıştı. Anne babasının evinde duvarlarda birkaç çizim asılıydı. Bunlar anne babası Paris’te balayı gezisindeyken, babasının seyyar satıcılardan satın aldığı, turistler için çarçabuk çizilmiş resimlerdi. Tek orijinal resim Henry’nin büyükbabasından kalmaydı ve Henry’nin çocukluk odasında, yatağın üzerinde asılıydı. Resimde Doğu Prusya’dan bir yaz manzarası vardı. Henry resimdeki sıcağı ve yalnızlığı hissediyordu ve bunun iyi bir resim olduğundan kesinkes emindi, oysa bundan kesinkes emin olabilecek hiçbir birikime sahip değildi. Okulda, fantastik romanlardaki karakterlerin, cücelerin, orkların ve elflerin[6] olduğu bölümlere arkadaşı için çizimler yapmıştı ve Henry’nin çizimlerinde her şey kitabın dilindekinden de canlıydı.

Öğretmen neredeyse 65 yaşındaydı ve Alzas’lıydı, siyah beyaz döpiyesler giyiyordu. Sanattan bahsettiği zaman üst dudağı hafifçe titriyordu ve o zaman Fransız aksanı az da olsa belli oluyordu.

Okul yılının başında, hep yaptığı gibi, çocuklardan tatilde yaşadıklarını konu alan resimler yapmalarını istemişti. Öğleden sonra, ödevleri gözden geçiriyordu, çocukların ne seviyede olduğunu görmek istiyordu. Resimleri tek tek dosyadan çıkarıyor, bir yandan da sigara içiyordu. Yalnızca evde

sigara içerdi. Bazı resimlere notlar alıyordu. Sonra Henry'nin resmini eline aldı; bir çizimdi, kurşun kalemle birkaç çizgiden ibaretti: Annesi onu tren istasyonundan alıyordu. Bu oğlan sınıfta öğretmenin dikkatini bile çekmemişti. Ama şimdi öğretmenin elleri titremeye başlamıştı. Resmi anlıyordu, her şey apaçık önünde duruyordu. Oğlanın verdiği savaşları, yaralarını ve korkusunu görüyordu ve birden oğlanın kendisini gördü. Akşam günlüğüne o gün için iki cümle yazdı: "Henry P. şimdiye kadar gördüğüm en büyük yetenek. Yaşamımın ödülü."

* * *

Noel tatilinden kısa süre sonra onu yakaladılar.

Yetmişli yıllarda, manastıra ek olarak bir yüzme havuzu inşa edilmişti. Havuzun olduğu yapı nemliydi, klor ve plastik kokardı. Öğrenciler girişteki alanda soyunup giyinirlerdi. Henry elini havuz kenarına çarpmıştı ve diğerlerinden önce çıkmasına izin verildi. Birkaç dakika sonra, başka bir oğlan saatini almaya geldi; ne kadar süre su altında kaldıklarını bulmak için saat tutacaklardı. Girişteki alana geldiğinde, Henry'nin diğerlerinin pantolonlarından para aldığını, paraları sayıp cebine koyduğunu gördü. Henry'yi dakikalarca seyretti, üzerinden süzülen sular fayans kaplı zemine damlıyordu. Bir zaman sonra Henry oğlanı fark etti ve onun şöyle dediğini duydu: "Seni domuz." Henry oğlanın altındaki su birikintisini, oğlanın yeşil-beyaz mayosunu, yüzüne yapışan ıslak saçlarını gördü. Birden dünya yavaşladı, Henry tek bir damlanın ağır çekimle yere düşmesini gördü. Su damlasının yüzeyi kusursuzdu, tavandaki neon ışık damlanın içinde kırılıyordu. Damla yere düştüğünde, Henry yapmaması gereken ve sonradan da kimseye açıklayamayacağı bir şey yaptı: Diz çöktü. Diğer oğlan yukarıdan sırıttı ve tekrar şöyle dedi: "Seni domuz, bunu ödeyeceksin." Sonra oğlan havuza döndü.

* * *

Oğlan, kendilerine gizli gizli İlluminati adını veren küçük bir gruba dahildi. Yaz tatilinde, kaybolan gizli topluluklar, Tapınak Şövalyeleri ve İlluminati hakkında bir kitap okumuştu. On altı yaşındaydı ve dünya için manalar arayışındaydı. Kitabı diğerlerine verdi ve birkaç ay içinde hepsi bütün teorileri bilir hale geldi. Üç kişiydiler, kutsal kâse ve komplo teorileri hakkında konuşuyorlardı, geceleri buluşuyor, manastırda işaretler arıyorlardı. Sonunda, bazı işaretler bulmak niyetinde olduklarından, bunları buldular da. Pencere kemerlerinin gölgeleri öğle vaktinde beş köşeli

yıldızlara benziyordu. Manastırı kuran başrahibin koyu renk tablosunda, İlluminati'nin sembolü baykuşu buldular ve saat kulesinde bir piramit gördüklerine inandılar. Her şeyi ciddiye aldılar ve başka kimseyle bu konuda konuşmadıkları için, işaretler aslında hak etmedikleri bir önem kazandı. Oğlanlar internet üzerinden kitaplar ısmarladılar, sayısız toplantılarda bunları okudular ve giderek söylediklerine kendileri de inandılar.

Şeytan çıkarma konusuna geldiklerinde, bir kurban aramaya karar verdiler; günahlarından arındıracakları ve kendilerine mürit yapabilecekleri biri olmalıydı bu. Çok sonra, her şey olup bittikten sonra, dolaplarında ve yatak bazalarında, engizisyon davaları, satanik ritüeller, gizli topluluklar, kendini cezalandırma hakkında dört yüzden fazla kitap bulundu, bilgisayarları cadı işkenceleri ve sadist pornografiyi konu alan resimlerle doluydu. Kurbanın kız olmasının ideal olduğunu düşünüyorlardı, ona neler yapacaklarını konuşuyorlardı. Ama havuzda Henry'yle o mesele yaşandığında, kurbanın kim olacağına karar verilmişti.

* * *

Öğretmen Henry'ye karşı dikkatli davranıyordu. Onun istediğini çizmesine izin veriyordu. Sonra ona resimler gösterdi, anatomiyi, perspektifi ve kompozisyonu açıkladı. Henry ona sunulan her şeyi yutarcasına öğreniyordu, hiçbir şey ona zor gelmiyordu. Her hafta o iki saatlik sanat dersini iple çekiyordu. Biraz daha ilerlediğinde, çizim defteriyle dışarı çıkmaya başladı. Gördüklerini çiziyordu ve diğerlerinden fazla şey görüyordu. Öğretmen bu konuda sadece okul müdürüyle konuştu. Henry'nin, okulun koruması altında gelişmesine süre tanımaya karar verdiler, henüz çok kırılgan görünüyordu. Henry sanat kitaplarındaki resimleri kavramaya başladı, giderek, tek başına olmadığını seziyordu.

* * *

İlk haftalar onu plansız programsız aşağılıyorlardı. Onların ayakkabılarını temizlemesi ya da gidip köyden onlar için şekerleme alması gerekiyordu. Henry, onlar ne emir verirse, yerine getiriyordu. Sonra Faşing zamanı geldi. Öğrenciler her yılki gibi üç gün tatildi, ama çoğu evleri çok uzakta olduğu için okulda kalıyordu. Canları sıkılıyordu ve Henry için durum daha da beter hale geldi. Manastırın bir ek binası daha vardı. Rahipler zamanında burası mezbaha olarak kullanılmıştı. Binanın içinde iki oda vardı, duvarlar tavana kadar sarı fayansla kaplıydı. Bina uzun zamandır

boştu, ama eski et kıyma kütükleri ve kanın toplanması için yerlere açılan oluklar duruyordu.

Henry'yi çırılçıplak halde bir sandalyenin üzerine oturttular. Üç oğlan etrafında dolaşıp ona, domuzun teki olduğunu, hırsız olduğunu ve topluluğun haini olduğunu, pislikten ibaret ve çirkin olduğunu haykırdılar. Yüzündeki akneyle ve penisiyle alay ettiler. Islak havlularla ona vurdular, sadece diz çökmüş halde ya da karın üstü sürünerek hareket etmesine izin verdiler. Ve sürekli şunu tekrar ettirdiler: "Ben büyük suç işledim." Onu demirden bir kasap fıçısının içine zorla soktular ve kulakları neredeyse sağır olana dek metale vurdular. Böylesi bir zavallı hayvanla ne yapılır ki, diye konuşuyorlardı sürekli. Akşam yemeğine az bir zaman kala, durdular. Ondan sonra Henry'ye dostça davranmaya başlayıp giyinmesini, gelecek haftasonu devam edeceklerini ama şimdi akşam yemeğine geç kalmamaları gerektiğini söylediler.

O akşam üç oğlandan biri eve mektup yazdı, haftasının nasıl geçtiğini, tatili iple çektiğini, İngilizce ve matematik sınavlarından aldığı notları yazdı. Diğer iki oğlan futbol oynadı.

Henry akşam yemeğinden sonra tekrar mezbahaya gitti. Yarı karanlıkta durup bekledi, ama ne beklediğini bilmiyordu. Pencereden sokak lambasını gördü, annesini ve bir keresinde arabada çikolata yiyip de nasıl koltuklara bulaştırdığını düşündü. Annesi çikolatayı bulduğunda onu azarlamıştı. Bunun üzerine Henry bütün öğleden sonrayı arabayı temizleyerek geçirmişti; araba pırıl pırıl olup da babası onu övene dek, sadece koltukları değil, arabanın dışını da temizlemiş, lastikleri bile fırçalamıştı. Ve Henry birden soyundu, yere uzandı ve kollarını iki yana açtı. Taş zeminin soğuğunun kemiklerine işlediğini hissediyordu. Gözlerini kapattı, sadece kendi nefesini dinledi. Henry mutluydu.

* * *

"…ve göklere yükseldi, şimdi Baba'nın sağında oturuyor, bir gün görkemle geri gelip, dirilerle ölüleri yargılayacak…" İsa'nın çarmıha gerildiği günün yıldönümü kabul edilen, Paskalya öncesi Kutsal Cuma ayiniydi. Yatılı okulun öğrencileri ayine katılmak için köy kilisesine gitmek zorunda kalmışlardı. Kilise aslında Meryem Ana'ya adanmış bir şapeldi, bugün ise Barok bir kiliseye dönüşmüştü; altın, sahte mermer, melekler ve Meryem Ana tasvirleriyle doluydu.

Henry buradaki her şeyin çoktan resmini yapmıştı ama bugün hiçbir şey görmüyordu. Pantolonunun cebindeki kâğıdı yokladı. “Hodie te illuminatum inauguramus” yazıyordu orada, “bugün seni İlluminati’ye adayacağız”. Bunu bekliyordu Henry, o kâğıt onun için her şey demekti, bu sabah komodininin üzerinde bulmuştu onu. Latince metnin altında şu yazıyordu: “Saat 20’de. Eski mezbahada.”

“… ve günahlarımızı bağışla…”

“Evet” diye düşündü Henry, “günahlarım bugün bağışlanacak”. O kadar yüksek sesle nefes verdi ki, oğlanlardan birkaçı dönüp baktı. Son duaya geçilmişti, ayin birazdan bitecekti. “Günahlarım bağışlanacak” dedi Henry kısık sesle ve gözlerini kapattı.

* * *

Henry çıplaktı ve ilmiği kendisi boynuna geçirmek zorundaydı. Diğerleri siyah, kukuletalı rahip elbiseleri giymişti. Elbiseleri ardiyede, unutulmuş bir dolabın içinde bulmuşlardı: Kimsenin artık giymediği rahip kıyafetleri ve tövbekârların kıyafeti kıldan gömlekler. Mumlar yakmışlardı, ışık körpencerelere aksediyordu. Henry oğlanların yüzlerini artık tanıyamıyordu, ama bütün detayları görüyordu: Kıyafetlerinin kumaşını, düğmelerin dikili olduğu iplikleri görüyordu, pencerelerin kırmızı tuğla örülü çerçevelerini, kapının kırık kilidini, basamakların tozunu, tırabzanın pasını görüyordu.

Henry’nin ellerini arkasından bağladılar. Oğlanlardan biri, sanat dersinden aldıkları sulu boyayla Henry’nin göğsüne kırmızı beş köşeli bir yıldız çizdi. Beş köşeli yıldız, pentagram, kötülüğü bertaraf etmek için kullanılan işaretti, bunu gravürlerden birinde görmüşlerdi. Boynundaki ipi, tavan kancasına asılı olan eski bir bocurgatı kullanarak yukarı çektiler. Henry ayak parmaklarıyla zar zor yere değebiliyordu. Oğlanlardan biri Katolik Kilisesi’nin Rituale Romanum adlı ayin kitabından “Büyük Şeytan Çıkarma”yı yüksek sesle okudu; bunlar Papa’nın Latince talimatlarıydı, 1614’de yazılmıştı. Kelimeler odanın içinde yankılanıyordu, hiçbiri kelimeleri anlamıyordu. Oğlanın sesi çatallaştı, kendinden etkilenmişti. Henry’yi gerçekten günahlarından arındırdıklarına inanıyorlardı.

Henry üşümüyordu. Bu kez, işte bu kez, her şeyi doğru yapmıştı, artık onu dışlayamazlardı. Oğlanlardan biri vurdu; kırbacı kendisi yapmıştı, derinin üzerine düğümler atmıştı. Sert bir darbe değildi ama Henry dengesini kaybetti. İp kenevirden yapılmıştı, boğazını kesiyordu. Henry

nefes alamadı, sendeledi, ayak parmakları artık zemine değemiyordu. Ve sonra Henry ereksiyon oldu.

Yavaş yavaş asılan bir insan, boğulur. İlk safhada ip deriyi keser, boyun toplardamarları ve atardamarları kapanır, insanın yüzü mavi-mor bir renk alır. Beyin artık oksijenle beslenmiyordur. Yaklaşık on saniye sonra insan bilincini yitirir. Ancak hava akışı tamamen kesilmediyse bu daha uzun sürer. Bir sonraki safhada, ki bu yaklaşık bir dakika sürer, solunum kasları büzülür, dil dışarı sarkar, dil kemiği[7] ve gırtlak zarar görür. Sonra kramplar başlar; kramplar şiddetlidir ve kontrol altına almak mümkün değildir. Bacaklar ve kollar sekiz ila on kez titrer, çoğu durumda boğaz kasları yırtılır. Birden asılan kişi sakin görünür, artık nefes almıyordur ve bir-iki dakika sonra son safha başlar, artık ölüm neredeyse kaçınılmazdır. Ağız açılır, vücut hava almaya çabalar. Kesik kesik nefes alma çabalarıdır bunlar, dakikada on seferi geçmez. Ağızdan ve kulaklardan kan gelebilir, yüz artık şişmiştir, sağ kalp karıncığı genişlemiştir. Yaklaşık on dakika sonra ölüm gerçekleşir. Asılma sırasında ereksiyonlar ender değildir: 15. yüzyılda, patlıcangillerden bir bitki olan ve kankurutan olarak da bilinen adamotunun asılan insanların sperminden ortaya çıktığına inanılırdı.

Ama delikanlılar insan vücudu hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Henry'nin o an ölmekte olduğunu anlamadılar, kırbaç darbelerinin onu tahrik ettiğini düşündüler. Kırbacı tutan oğlan öfkelendi, daha da şiddetli vurmaya başladı ve Henry'nin anlamadığı bir şey haykırdı. Henry'nin canı yanmıyordu. Çocukken bir patikanın yanında araba çarpmış bir ceylan bulduğunu hatırladı. Ceylan kar ve kan içinde yatıyordu, ona dokunmak istediğinde başını aniden çevirmiş ve gözlerini Henry'ye dikmişti. Şimdi Henry de onlardan biriydi. Suçu silinmişti, artık hiçbir zaman bir daha yalnız olmayacaktı, arınmıştı ve nihayet özgürdü.

* * *

Öğretmenin evi ile köyün tek benzin istasyonu arasındaki yol, manastır ile eski mezbahanın önünden geçiyordu. Öğretmen benzin istasyonundan sigara alacaktı, bisikletle yoldaydı. Mezbahadaki mumların ışığını gördü. Oraya kimsenin girmesine izin verilmediğini biliyordu. Ömrü boyunca öğretmenlik yapmıştı, çocuklara göz kulak olmuş, onları eğitmişti ve onun durup da mezbahanın eski beş basamağını çıkmasına neden olan şey de büyük ihtimalle bu sorumluluk duygusuydu. Kapıyı açtı. Mumları gördü,

Henry'yi gördü. Henry çıplaktı, penisi sertleşmişti, boynunda ip, ölmek üzereydi. Ve öğretmen rahip kıyafetindeki üç oğlanı gördü. Birinin elinde kırbaç vardı. Öğretmen çığlık attı, bir adım geriledi, basamağı kaçırdı, dengesini kaybetti ve ensesini son basamağın kenarına çarptı. Boynu kırıldı; hemen öldü.

Henry'nin boynundaki ip bir demir zincire bağlıydı, zincir bir makara üzerinden tavandaki bocurgata uzanıyordu. Öğretmenin çığlığını duyan oğlan zincirin ucunu bırakıverdi, ip esnedi, Henry yere düştü. Ağır zincir hızla makaranın üzerine dolandı, tavandaki sıvayı indirdi, Henry'nin kafasının hemen yanı başındaki taş plakayı kırdı. Oğlanlar okul binasına koşup yardım çağırırken, Henry yattığı yerde kaldı, sonra yavaşça bacaklarını karnına çekti, nefes aldı ve gözlerini açtığında, girişte öğretmenin yere düşmüş çantasını gördü.

* * *

Okulun müdürü beni okulun avukatı aracılığıyla aradı. Avukat medeni hukukta uzmanlaşmıştı. Müdür bana neler olduğunu anlattı, benden okulu temsil etmemi istedi. Öğretmenin Henry ile, diğer öğrencilerden daha yakın, özel bir ilişkisi olduğunu biliyordu. Ve öğretmene hep güvenmiş olsa da, ölümünün bununla bir şekilde bağlantılı olabileceğinden korkuyordu.

Olaylardan beş gün sonra okula geldiğimde, eski mezbaha hâlâ beyaz-kırmızı şeritlerle olay yeri olarak kapatılmıştı. Savcı, soruşturma makamlarının öğretmeni suçlamak için herhangi bir sebep görmediklerini söyledi. Polis memurları kadının günlüğünü bulmuşlardı. Dosyayı incelemek istedim ve günlüğü otel odamda okudum.

Ayrıca resimler de vardı. Polis bunları Henry'nin dolabında bulmuştu. Henry her şeyi çizmişti. Yüzlerce sayfa, mürekkeple hızlı hızlı çizilmiş resim vardı. Her türlü aşağılanma görülüyordu; her türlü aşağılanma ve haz. Davada ana delil bu resimler olacaktı, kimse bir şeyi inkâr edemeyecekti. Öğretmen hiçbir resimde yoktu, ölümü gerçekten bir kazaydı. Henry ile konuşamadım, onu evine yollamışlardı ama neredeyse 50 sayfa sorgu tutanağı vardı. Henry'nin arkadaşı ile ise saatlerce konuştum.

Haftanın sonunda okul müdürünü sakinleştirebilecek durumdaydım. Henry'nin ailesi okula dava açmayacaktı, oğullarının davasının kamuya yansımasını istemiyorlardı. Savcı okul idaresini yargıç huzuruna çıkarmaya niyetli değildi, oğlanlara karşı açılan dava kamuya açık görülmeyecekti:

Oğlanlar henüz on yedi yaşındaydılar, söz konusu olan onların suçlu olup olmadığıydı. Kısa görevim böylece sona erdi.

Oğlanlardan birini savunan bir avukat arkadaşım, bana daha sonra oğlanların itiraf ettiğini, üçünün de üçer yıl ıslahevi cezasına çarptırıldığını anlattı. Öğretmen kadının ölümüne sebep olmakla suçlanmamışlardı.

* * *

Olaylardan birkaç yıl sonra, o bölgeye gittiğimde okul müdürünü telefonla aradım. Beni manastırda bir kahve içmeye davet etti. Eski mezbaha yıkılmıştı, orası artık park yeriydi. Henry okula geri dönmemişti. Uzun süre hasta yatmıştı, şimdi ise bir zamanlar okul stajı yaptığı vida fabrikasında çalışıyordu. Henry bir daha hiç resim yapmamıştı.

Akşam, yıllar önce Henry'nin anne babasının onu yatılı okula getirdiği o bulvarı geçtim arabayla. Köpeği çok geç fark ettim. Frene bastığımda, araba mıcırlı yolda yan dönüp durdu. Köpek kocamandı, simsiyahtı, karşıdan karşıya geçiyordu ve hiç acelesi yoktu, bana dönüp bakmadı bile. Ortaçağ'da bu tür köpekler adamotlarının köklerini yerden sökmek için kullanılırdı. Bitkilerin kökleri çıkarıldığında çığlık attıklarına ve bu çığlıkların insanları öldürdüğüne inanılırdı. Bu köpeklerin pek umurunda değildi belli ki. Köpek ağaçların arasında gözden kaybolana dek bekledim.

Kar

Yaşlı adam mutfakta ayakta durmuş sigara içiyordu. Sıcak bir Ağustos günüydü, adam pencereyi sonuna kadar açmıştı. Kül tablasına baktı: Yeşil, balık kuyruklu, çıplak bir denizkızı şeklindeydi, altında da el yazısıyla “Reeperbahn’a[8]Hoşgeldiniz” yazıyordu. Adam kül tablasının nereden geldiğini hatırlamıyordu. Denizkızının rengi solmuş, “Reeperbahn”ın “R”si silinmişti. Su damlaları metal eviyeye yavaş yavaş ve tok bir sesle damlıyordu. Bu adamı sakinleştiriyordu. Pencerenin önünde durup sigara içmeye ve hiçbir şey yapmamaya devam edecekti.

Evin önünde özel harekat polisleri toplanmıştı. Üzerlerinde, fazlasıyla büyük görünen üniformalar ve siyah kasklar vardı, şeffaf kalkanlar taşıyorlardı. Onlar, işler diğerleri için fazla zorlaştığında, silah kullanılması ve direnç beklendiğinde devreye sokuluyorlardı. Katı düsturları olan katı adamlardı. Operasyonlarda onların tarafından da ölü ve yaralılar olmuştu, şimdi adrenalinleri yükseliyordu. Operasyon emrini almışlardı: “Uyuşturucu evi, şüpheliler büyük ihtimalle silahlı, tutuklama emri.” Şimdi avluda çöp bidonlarının yanında sessizce duruyor, apartmanın içinde, merdivenlerde ve dairenin kapısının önünde bekliyorlardı. Yüzlerindeki maskelerin ve başlarındaki kaskların içinde çok sıcaklamışlardı. Operasyonu yürüten amirlerinin emrini bekliyorlardı, her biri o sözü duymak için can atıyordu. Amirleri birden “Giriyoruz” diye seslenecek ve sonra hepsi eğitildikleri işi yapacaklardı.

Penceredeki yaşlı adam Hassan ve arkadaşlarını düşünüyordu. Onlarda evinin anahtarı vardı. Geceleri geldiklerinde mutfakta paketleri hazırlıyorlardı. “Seyreltmek” diyorlardı adına; üçte iki eroin, üçte bir lidokain. Bunu krikoyla dörtgen külçeler halinde presliyorlardı, paketlerin her biri bir kilo ağırlığındaydı. Hassan yaşlı adama her ay 1000 euro ödüyor, parayı hiçbir zaman geciktirmiyordu. Sokaktan doğrudan girişi olmayan apartmanda, biri büyük biri küçücük, iki odalı bir daire için çok

fazlaydı bu para. Daire dördüncü kattaydı, pek ışık almıyordu. Ama onlar istemişti yaşlı adamın evini, onların tabiriyle “sığınak”tan iyisi yoktu. Mutfak yeterince büyüktü, tek ihtiyaçları buydu. Yaşlı adam küçük odada uyur ve onlar geldiği zaman seslerini duymamak için televizyonu açardı. Yalnızca artık yemek yapamıyordu, mutfak plastik folyolardan, hassas terazilerden, spatulalardan ve koli bandı rulolarından geçilmiyordu. En fenası, her şeyin üzerini incecik kaplayan beyaz tozdu. Hassan yaşlı adama işin riskini anlatmıştı, ama yaşlı adamın umurunda değildi. Kaybedecek bir şeyi yoktu. İyi bir anlaşmaydı, zaten yemek yaptığı yoktu. Sigarasından bir nefes çekti ve gökyüzüne baktı: Bulut yoktu, hava akşama doğru daha da ısınacaktı.

Polisleri ancak kapıyı kırdıklarında duydu. Her şey çok çabuk oldu, karşı koymaya çalışmasının bir anlamı yoktu. Onu tutup devirdiler, mutfak sandalyesinin üzerine düştü ve iki kaburgasını kırdı. Sonra ona bağırdılar, Arapların nerede olduğunu söylemesini istediler. O kadar yüksek sesle bağırdıkları için, o bir şey söylemedi. Ve kaburgaları acıdığı için. Daha sonra soruşturma yargıcının karşısında da sessizliğini koruyacaktı, daha önce fazlasıyla sık hapse girmişti ve henüz konuşmak için çok erken olduğunu biliyordu, onu nasılsa şimdi serbest bırakmazlardı.

* * *

Yaşlı adam yatağına uzanmıştı: Hücre 178, tutukevinin C bölümü. Anahtarın sesini duydu ve şimdi kadın memura bir şey söylemesi, başını sallaması ya da ayağını oynatması gerektiğini biliyordu, yoksa kadın memur gitmezdi. Her sabah saat 6:15’te geliyordu. “Yaşam kontrolü” diyorlardı buna; tutuklulardan gece ölen ya da intihar eden var mı diye bakıyorlardı. Yaşlı adam, her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Kadın memur istese mektuplarını da alırdı, ama yaşlı adamın mektup yazacak kimsesi yoktu, kadın da artık sormuyordu. Kadın çıktıktan sonra, yaşlı adam tekrar duvara döndü. Gözlerini açık sarı renkli yağlı boyaya dikti, duvarlar yüksekliğin üçte ikisine kadar bu renkte boyanmıştı, üstte beyaz bir şerit vardı, yerler açık griydi. Burada her şey böyle görünüyordu.

Daha uyanırken, bugün evlenme yıldönümleri olduğunu düşünmüştü. Şimdi de karısıyla yatan adamı düşünüyordu; onun karısıyla...

Her şey bir fanilayla başlamıştı. 22 yıl önceki o yaz akşamını hatırladı. Fanilayı yatağın altında bulmuştu. Orada duruyordu fanila, buruşmuş ve kirliydi. Karısı sürekli böyle dese de, onun fanilası değildi o. Başkasına ait

olduğunu biliyordu. Ondan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Sonunda o fanilayla ayakkabılarını temizlemişti adam, ama bu da bir şey değiştirmemişti. Bir zaman sonra da evden taşınması gerekmişti, yoksa yok olacaktı. Karısı ağlamıştı. Adam yanına hiçbir şey almamıştı; paraları, arabayı, hatta karısının hediyesi saati bile bırakmıştı. İşinden istifa etmişti, oysa iyi bir işti. Ama artık işe gidemezdi, hiçbir şeye tahammül edemiyordu. Her akşam sarhoş olana kadar sessizce içiyordu. Bir zaman sonra içmek alışkanlık haline geldi ve adam, şnapstan, ufak tefek cürümlerden ve devletin sosyal yardımından oluşan bir dünyaya kendini kaptırdı. Başka bir şey istemiyordu. Sonunu bekliyordu.

Ama bugün bir şey farklıydı. Onunla konuşmak isteyen kadının adı Jana'ydı. Ardından da çok fazla harften oluşan bir soyadı geliyordu. Görevliler bir yanlışlık olmadığını söylediler; kadın görüşmek için dilekçe vermişti, bunun için adamdan izin alması gerekmiyordu. Böylece, adam söylenen saatte ziyaretçi odasına gitti ve masadaki kadının karşısına oturdu. Masa yeşil bir plastik folyoyla kaplanmıştı. Görüşmeyi denetleyen görevli, köşede oturmuş rahatsız etmemeye çalışıyordu.

Kadın adama bakıyordu. Adam çirkin olduğunun farkındaydı, burnu ve çenesi yıllardır birbirine doğru büyümüş, neredeyse bir yarım daire oluşturuyorlardı. Neredeyse hiç saçı kalmamıştı, kirli sakalı kırlaşmıştı. Kadın yine de onun yüzüne bakıyordu, yıllardır kimsenin ona bakmadığı gibi bakıyordu. Adam boynunu kaşıdı. Sonra kadın, ağır bir Polonya aksanıyla, adamın ellerinin güzel olduğunu söyledi. Yaşlı adam kadının yalan söylediğini biliyordu ama kadın böyle söylediği sürece itirazı yoktu. Kadın güzeldi. Köy kilisesindeki Meryem Ana gibi, diye düşündü adam. Çocukken ayinlerde, onu seyredip karnında tanrının olduğunu ve onun oraya nasıl girdiğinin bir bilmece olduğunu düşünürdü hep. Jana yedi aylık hamileydi, vücudunda her şey yuvarlak, hayat dolu ve pırıltılıydı. Jana masanın üzerinde adama doğru eğildi ve parmaklarıyla adamın çökmüş yanağına dokundu. Adam gözlerini onun göğüslerine dikti, sonra da yaptığından utandı. "Artık hiç dişim yok" dedi. Gülümsemeye çalıştı. Jana sevecenlikle başını salladı. Yirmi dakika boyunca masada oturdular ve konuşmadılar, tek bir kelime bile söylemediler. Görevli için bildik bir durumdu; tutuklular ile ziyaretçilerin birbirlerine söyleyecek şeylerinin olmaması çok sık yaşanan bir durumdu. Görevli, görüşme vaktinin bittiğini haber verdiğinde, Jana ayağa kalktı, tekrar hızlıca adama doğru eğildi ve

adamın kulağına fısıldadı: “Çocuğumun babası Hassan.” Adam Jana’nın parfümünün kokusunu aldı, yaşlı yüzünde onun saçlarının dokunuşunu hissetti. Jana’nın yüzü kızardı. Hepsi bu kadardı. Sonra Jana gitti, yaşlı adam da tekrar hücresine götürüldü. Adam yatağa oturdu ve ellerine, ellerindeki yaşlılık lekelerine ve yara izlerine baktı. Jana’yı ve karnındaki bebeği, orasının ne kadar sıcak ve güvenli olduğunu düşündü. Ne yapmasını gerektiğini biliyordu.

* * *

Jana eve döndüğünde Hassan uyuyordu. Jana üzerindekileri çıkardı ve sırtına ona vererek yanına uzandı. Nefesini boynunda hissediyordu. Jana, kendisine açıklayamasa da bu adamı seviyordu. O Jana’nın Polonya’daki köyündeki oğlanlardan farklıydı, o yetişkindi ve teni sanki kadifedendi.

Daha sonra, Hassan kısa bir süreliğine uyandığında, yaşlı adamın ona karşı ifade vermeyeceğini, endişe etmesine gerek olmadığını söyledi Jana. Sadece Hassan da onun için bir şey yapmalıydı, yeni dişlerinin parasını vermeliydi. Jana, bunu ayarlayabilecek sosyal hizmetler uzmanıyla konuşmuştu. Kimsenin haberi olmayacaktı. Jana hızlı hızlı anlatıyordu, heyecanlıydı. Hassan, Jana uykuya dalana dek onun karnını okşadı.

* * *

“Müvekkiliniz işin içindekiler hakkında bilgi vermek istiyor mu? Bu durumda mahkeme tutukluluk halini sona erdirmeyi düşünebilirdi.” Davayı ücretsiz kabul etmiş ve tutukluluk halinin incelenmesini talep etmiştim. Her şey mahkemeyle görüşülmüştü, yaşlı adam serbest bırakılacaktı. Karmaşık bir dava değildi. Polisler evde 200 gram eroin bulmuşlardı. Daha kötüsü, yaşlı adamın cebinden bir bıçak çıkmıştı. Yasalar bu tür bir şeye “silah ticareti” adını verir, en hafif ceza –adam öldürmedeki gibi– beş yıl hapistir. Yasalar böylelikle polis memurlarını saldırıdan korumayı hedefler. Yaşlı adam gerçek failin adını vermeliydi, başka şansı yokmuş gibi görünüyordu. Ama adam sessizliğini bozmadı. “Bu durumda tutukluluk hali devam edecek” dedi yargıç ve memnuniyetsizlikle başını salladı.

Yaşlı adam halinden memnundu. Polonyalı kız bebeğini dünyaya getirirken yalnız kalmayacaktı. “Bu benden daha önemli” diye düşündü adam ve bunu düşünürken bile, hayatında başka bir şey, özgürlüğünden daha önemli bir şey kazandığını biliyordu.

* * *

Duruşma dört ay sonraydı. Adamı hücresinden aldılar ve duruşma salonuna getirdiler. Noel ağacının önünde bir anlığına durmaları gerekti. Ağaç hapishanenin ana kapısındaydı, kocaman ve alışılmamıştı, elektrikli mumların ışığı küre şeklindeki Noel süslerinin üzerine yansıyordu. Süsler muntazam asılmıştı; büyükler aşağıda, küçükler yukarıdaydı. Açık kırmızı renkteki makaradan çıkan elektrik kablosu zeminin üzerine sarı-siyah uyarı işaretleriyle yapıştırılmıştı. Bunun için bile emniyet talimatları vardı.

Yargıçların, uyuşturucunun sahibinin yaşlı adam olamayacağını anlamaları uzun sürmedi; adamın o uyuşturucuyu alacak parası bile yoktu. Yine de en hafif ceza olarak beş yıl hapis cezası söz konusuydu. Kimse ona bu kadar ağır bir ceza vermek istemiyordu, bu adaletsizlik olurdu. Ama başka çare yok gibi görünüyordu.

Duruşma aralarından birinde garip bir şey oldu: Yaşlı adam peynirli bir sandviç yiyor, sandviçi plastik bir bıçakla minicik lokmalara bölüyordu. Ben ona bakarken, özür diledi, artık hiç dişi olmadığını ve yediği her şeyi böyle küçük parçalara bölmesi gerektiğini söyledi. Artık bundan sonrası kolaydı. Bunun için –ve sadece bunun için– taşıyordu adam bıçağı cebinde: Yemek yiyebilmesi için bıçağa ihtiyacı vardı. Federal Yüksek Mahkeme'nin, bıçak açık şekilde başka bir amaca hizmet ediyorsa bunun silah ticaretine girmediği yönünde bir kararı vardı.

Dişlerle ilgili mesele belki tuhaf bir açıklamaydı, ama dava bu senenin son davasıydı. Herkes rahattı, duruşma aralarında savcı henüz bitiremediği Noel hediyeleri alışverişinden bahsediyordu ve herkes birbirine, acaba kar yağacak mı diye soruyordu. Sonuçta mahkeme yaşlı adama iki yıl hapis cezası verdi, cezası tecil edildi ve adam serbest bırakıldı.

Yaşlı adamın Noel'i nerede geçireceğini merak ediyordum. Dairesinin kira sözleşmesi feshedilmişti ve gidebileceği kimsesi yoktu. Mahkeme binasının üst koridorlarından birinde durdum ve adamın yavaş yavaş merdivenleri inişini seyrettim.

* * *

24 Aralık Noel gecesinde, yaşlı adam hastanede yatıyordu. Ameliyatı 2 Ocak'ta yapılacaktı ama hastane adamın cezaevinden çıkınca doğrudan sağlık kuruluşuna gelmesi konusunda ısrarcı olmuştu, adamın alkol bağımlılığının tekrarlamasından endişe ediyorlardı. Sosyal hizmet görevlisi her şeyi ayarlamıştı, ama yaşlı adam bu durumdan haberdar olduğunda önce kabul etmedi. Sonra, sosyal hizmet görevlisinin deyişiyle "Jana diye bir

kadının" hastaneye dişlerinin parasını çoktan ödediğini duydu. Ve bu istek Jana'dan geldiği için, Jana kendi akrabalarından birisiymiş gibi davrandı ve kabul etti yaşlı adam.

Hastanedeki yatak temizdi. Adam duş almış, tıraş olmuştu. Ona sarı çiçekli desenli bir hasta önlüğü giydirmişlerdi. Başucundaki komodinin üzerinde çikolatadan bir Noel Baba duruyordu. Noel Baba'nın göğsü ezilmişti ve garip bir şekilde yamuk yumuk duruyordu. Yaşlı adamın hoşuna gitti, "o da benim gibi" diye düşündü. Ameliyattan korkuyordu, kalçasından bir parça kemik alınacaktı. Ama yeni dişlerinin yapılmasını iple çekiyordu, birkaç ay sonra nihayet normal yemek yiyebilecekti. Uykuya daldığında, artık yatağın altındaki fanilayı görmedi rüyasında. Jana'yı, saçlarını, kokusunu, karnını gördü rüyasında. Ve mutluydu.

Yaklaşık iki kilometre mesafede, Jana koltuğa oturmuş uyuyan bebeğine Noel hikâyesi anlatıyordu. Hassan için borş çorbası yapmıştı. Zahmetliydi ama Jana bu yemeği iyi becerirdi; babasının ölümünden sonra annesi, Polonya'nın güneybatısındaki Karpacz'da küçük aileyi bu çorba sayesinde kıt kanaat da olsa geçindirmişti. Dağda yürüyüş yapıp acıkan turistler için dana döş ve pancardan yapılan borş çorbası; Jana'nın çocukluğuydu bu. Annesi her gün, tencereleri ve tüpüyle dışarıda soğukta, diğer kadınlarla birlikte dururdu. Kadınlar ezdikleri sebzelerin posalarını arkalarına doğru karın üzerine atarlardı. Jana bebeğe daha uzaktan gözüken kırmızı karı, tüpün ve çorbanın keskin kokusunu anlattı. Dağlardaki köyünü ve ailesini düşündü, oradaki Noel'leri, sarı ışıkları, fırının sahibi Malek Amca'nın kızarmış kazlarını anlattı. Bugün Malek Amca yine şüphesiz en büyük keki pişirmişti.

Hassan dönmeyecekti, bunu biliyordu Jana. Ama Hassan bebek gelirken onun yanında olmuştu, elini tutmuş ve alnından terini silmişti. Jana çığlık atarken Hassan soğukkanlılığını yitirmemişti. Önemli durumlarda Hassan hep sakin olurdu ve o yanında olduğu sürece başına kötü bir şey gelmeyeceğine inanıyordu Jana. Ama onun günün birinde gideceğini de hep hissetmişti. Hassan henüz çok gençti. Hassan'ı uzaktan severse, huzur içinde yaşabilirdi Jana ancak. Birden kendisini yapayalnız hissetti, köyünü ve ailesini özlüyordu. Onların eksiliğini o kadar derinden hissetti ki canı yandı. Ertesi sabah trenle Polonya'ya gitmeye karar verdi.

Hassan arabayla şehrin içinden geçti. Jana'ya gidemezdi, ona ne diyeceğini bilmiyordu. Lübnan'da başka bir kıza söz verilmişti, onunla

evlenmek zorundaydı. Hassan henüz çocukken, anne babası böyle karar vermişti. Jana iyi bir kadındı, onu hapse girmekten korumuştu, her şeyde açık ve sorunsuzdu. Hassan giderek öfkelenmeye başladı, kendisine ve ailesine ve diğer her şeye öfkeleniyordu. Sonra da adamı gördü.

Adam bir dükkandan çıkıyordu, son Noel hediyelerini de almıştı. Hassan'a 20 bin euro borcu vardı ve öylesine ortadan kayboluvermişti. Hassan onu haftalardır arıyordu. Hassan arabayı durdurdu, torpido gözünden çekici aldı ve adamı bir apartmanın girişine kadar takip etti. Adamı gırtlağından yakaladı ve duvara itti, torbalar yere düştü. Adam borcunu ödemekten kaçmadığını, sadece o kadar çabuk ödeyemediğini söyledi. Yalvardı. Hassan artık adamın söylediklerini duymuyordu, gözlerini apartmanın girişine saçılmış olan hediye paketlerine dikmişti. Paket kağıtlarının üzerindeki Noel Baba'lara, paketlerin sarı yaldızlı şeritlerine baktı ve birden her şey aynı anda kafasının içine doldu: Jana ve bebek, Lübnan'ın sıcağı, babası ve müstakbel karısı. Sonra da, bütün bunları artık değiştiremeyeceğini anladı.

Çok uzun sürdü. Sonradan komşulardan biri, çığlıkların arasında çarpma sesleri duyduğunu söyledi: Kasaptaki gibi ıslak ve tok sesler. Polisler Hassan'ı adamın göğsünden nihayet çekip almayı başardıklarında, adamın ağzı kan içinde bir kütleye dönmüştü: Hassan çekiçle adamın on bir dişini parçalamıştı. O akşam gerçekten kar yağdı. Noel'di.

Yalnız

Bugün, çok uzun zaman sonra tekrar evin önünden geçmişti. Her şey on beş yıl önce yaşanmıştı. Bir kafeye oturup beni aramıştı. Onu hâlâ hatırlıyor muyum, diye sordu. Artık büyüdüğünü, bir kocası ve iki çocuğu olduğunu anlattı. İkisi de kızmış, dokuz ve on yaşında, güzel çocuklarmış. Küçüğü ona benziyormuş. Kimi arayacağını bilememiş.

"Bütün her şeyi hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Evet, her şeyi hatırlıyordum. Her bir detayı.

* * *

Larissa on dört yaşındaydı. Ailesiyle yaşıyordu. Aile devletten aldığı sosyal yardımla geçiniyordu, baba yirmi yıldır işsizdi, anne eskiden temizliğe giderdi, artık ikisi de içiyordu. Anne baba genellikle eve geç gelirdi, bazen ise hiç gelmezlerdi. Nasıl ki çocuklar her şeye alışır, Larissa da buna ve dayaklara alışmıştı. Abisi on altı yaşında evden taşınmış ve bir daha hiç arayıp sormamıştı. Larissa da aynen böyle yapacaktı.

Günlerden pazartesiydi. Anne ve babası, iki sokak ilerideki içki satan büfedeydi, neredeyse hep orada olurlardı. Larissa evde yalnızdı. Yatağa oturmuş müzik dinliyordu. Kapı çaldığında gidip gözetleme deliğinden baktı. Kapıdaki babasının arkadaşı Lackner'di, yandaki evde oturuyordu. Larissa'nın üzerinde sadece külot ve tişört vardı. Lackner anne babasını sordu, daireye girdi, Larissa'nın gerçekten yalnız olup olmadığını kontrol etti. Sonra bıçağını çekti. Larissa'ya giyinip onunla gelmesini, yoksa boğazını keseceğini söyledi. Larissa söyleneni yaptı, başka seçeneği yoktu, Lackner ile gitti. Lackner kendi evinde olmak istiyordu, rahatsız eden olmasın istiyordu.

Karşı dairedeki komşu Bayan Halbert ile merdivenlerde karşılaştılar. Larissa Lackner'in elinden kurtuldu, çığlık attı ve kadının kollarına koştu. Çok sonra, her şey olup bittikten sonra, yargıç Bayan Halbert'e Larissa'yı neden korumadığını soracaktı. Neden Larissa'nın ona sarılan kollarının

arasından çekildiğini ve onu Lackner'e bıraktığını. Yargıç Bayan Halbert'e genç kızın yalvarmasına ve ağlamasına rağmen adamın onu götürmesine neden seyirci kaldığını soracaktı. Ve Bayan Halbert hep aynı yanıtı verecekti, yargıcın her sorusuna şöyle karşılık verecekti: "Benim meselem değildi, karışmak bana düşmezdi."

Lackner Larissa'yı evine götürdü. Larissa bakireydi. Lackner'in işi bittiğinde, kızı evine yolladı. "Senin ihtiyara selam söyle" dedi vedalaşırken. Larissa evde o kadar sıcak suyla duş yaptı ki, derisi neredeyse yandı. Odasındaki perdeleri kapattı. Canı yanıyordu, korkuyordu ve olanları kimseye söyleyemezdi.

İleriki aylarda Larissa kötüydü. Yorgundu, kusuyordu, sinirliydi. Annesi, fazla şekerli yiyecekler yememesini, mide yanmasının bundan olduğunu söyledi. Larissa neredeyse on kilo aldı. Ergenlik döneminin ortasındaydı. Duvarlardaki at fotoğraflarını indirip Bravo dergisinden resimler asalı çok olmamıştı. Her şey, özellikle de karın ağrıları kötüleşti. "Koliktir" dedi babası. Adet kanaması gelmedi, bunun iğrenmeden olduğunu sandı Larissa.

12 Nisan'da öğlen tuvalete zor yetişti. Bağırsakları patlıyor zannetti, bütün sabah boyunca karnına kramplar girmişti. Sorun bağırsakları değildi. Bacaklarının arasını yokladı ve yabancı bir şey hissetti. İçinden çıkıyordu. Eline, yapış yapış saçlar, minicik bir kafa geldi. Sonradan, tek aklından geçenin "Bu içimde olmamalı" düşüncesi olduğunu söyledi. Tekrar tekrar bunu düşünmüştü: "Bu içimde olmamalı." Birkaç dakika sonra bebek klozete düştü, Larissa suya bir şeyin düştüğünü duydu. Tuvalette oturup kaldı. Uzun süre, zaman kavramını kaybetti.

Sonra ayağa kalktı. Bebek, orada aşağıda, klozetin içindeydi; teni beyaz ve kızarıktı ve kirliydi ve ölüydü. Larissa lavabonun üzerindeki rafa uzandı, tırnak makasını aldı, göbek bağını kesti. Tuvalet kâğıdıyla kurulandı, tuvalet kâğıdını bebeğin üzerine atamadı, banyodaki çöp kovasına sokuşturdu. Üşüyene kadar yerde oturdu. Sonra kalkıp yürümeye çalıştı, titreyen bacaklarla, mutfaktan bir çöp torbası alıp geldi. Duvara dayandı, elindeki kanın izi duvara çıktı. Sonra çocuğu klozetten çıkardı. Bebeğin küçük bacakları incecikti, neredeyse Larissa'nın parmakları kadardı. Larissa bebeği bir havlunun üzerine yatırdı. Kısacık bir bakış attı; kısacık ama fazlasıyla uzun bir bakış. Bebek orada morarmış başı ve kapalı gözleriyle yatıyordu. Sonra bebeği havluya sarıp torbaya koydu Larissa. "Bir somun ekmeği" sarar gibi dikkatlice diye düşündü. Torbayı, iki eliyle taşıyarak

bodruma götürdü, bisikletlerin arasına koydu. Sessizce ağlıyordu. Merdiveni çıkarken kanaması başladı, kan bacaklarından akıyordu, Larissa fark etmedi. Daireye girmeyi başardı, sonra antrede yığılıp kaldı. Annesi dönmüştü, itfaiyeyi aradı. Hastanede doktorlar plasentayı çıkardılar ve polise haber verdiler. Kadın polis memuru sıcak davranıyordu, sivil giyinmişti. Kızın alnını okşadı. Larissa temiz bir yatakta yatıyordu, hemşirelerden biri odasına birkaç çiçek koymuştu. Larissa her şeyi anlattı. “O bodrumda” dedi. Sonra bir şey söyledi ki buna kimse inanmadı: “Hamile olduğumu bilmiyordum.”

Larissa’yı kadınlar cezaevinde ziyaret ettim, bir yargıç dostum bu müvekkili kabul etmemi rica etmişti. Larissa on beş yaşındaydı. Babası magazin basınına bir röportaj verdi: Larissa’nın hep iyi bir çocuk olduğunu, kendisinin de olanları anlamadığını söyledi. Röportaj için 50 euro aldı.

Hamile olduğunu kabul etmeyip bunu yok saymaya çalışan kadınlar hep vardı. Her yıl sadece Almanya’da 1500 kadın hamile olduklarını çok geç fark ediyorlar. Ve her yıl yaklaşık 300 kadın bunu ancak doğumda anlıyor. Bütün işaretleri farklı yorumluyorlar: Adet kanaması stres yüzünden gecikiyor, karınları çok yedikleri için gazdan şiş, göğüsler bir hormon bozukluğundan dolayı büyüyor. Bazı kadınlar çok genç, bazıları kırkın üzerinde. Birçoğu daha önce çocuk doğurmuş. İnsanlar bazı şeyleri bastırabilir, bunun nasıl işlediğini kimse bilmiyor. Bazen bununla her şey mümkün oluyor: Doktorlar da yanıltılıyor ve ileri tetkikleri gereksiz görüyor.

Larissa mahkemede beraat etti. Yargıç, çocuğun doğduğunda yaşadığını, boğularak öldüğünü, akciğerlerinin gelişmiş olduğunu, orada koli bakterileri bulunduğunu anlattı. Larissa’ya inandığını söyledi. Yargıcın düşüncesinde, tecavüz Larissa için bir travma olmuştu, çocuğu istememişti. Her şeyi bastırmış, o kadar güçlü ve mükemmel bastırmıştı ki, gerçekten hamileliğinden haberdar olmamıştı. Larissa tuvalette bu çocuğu doğurduğunda, şaşkınlığa uğramıştı. Bu yüzden doğru ile yanlışı ayırt edemeyecek bir duruma girmişti. Bebeğin ölümü onun suçu değildi.

Lackner diğer bir davada suçlu bulunup altı buçuk yıl hapse mahkûm edildi.

Larissa tramvayla evine gitti. Yanında, kadın polis memurunun hazırladığı sarı plastik torba vardı sadece. Annesi Larissa’ya, “E, mahkeme nasıldı” diye sordu. Larissa altı ay sonra evden taşındı.

* * *

Telefon görüşmemizden sonra bana çocuklarının bir fotoğrafını yolladı. Fotoğrafın yanına bir mektup iliştirmişti. Mavi kâğıdın üzerine yuvarlak güzel yazıyla yazılmıştı, çok yavaş kaleme alınmış olmalıydı: “Kocam ve kızlarımla her şey güzel, ben mutluyum. Ama sık sık, tek başına bodrumda yatan bebeği görüyorum rüyalarımda. Oğlandı. Onu özlüyorum.”

Sırlar

Adam iki hafta boyunca her sabah avukatlık büroma geldi. Büyük toplantı odasında hep aynı yerde otururdu. Genellikle sol gözünü eliyle kapatırdı. Adı Fabian Kalkman idi. Ve deliydi.

Daha ilk konuşmamızda, gizli istihbarat servisinin onun peşinde olduğunu söyledi. CIA ve Almanya Federal Haber Alma Servisi BND. Onların elde etmeye çalıştıkları sırrı bildiğini iddia etti. Böyleymiş işte.

“Peşimdeler, anlıyor musunuz?”

“Henüz tam değil” dedim.

“Futbol maçına stadyuma gittiniz mi hiç?”

“Hayır.”

“Gitmeniz lazım. Herkes benim adımı sesleniyor, durmadan benim adımı sesleniyorlar. Mohatit, Mohatit diye bağırıyorlar.”

“Ama sizin adınız Kalkmann” dedim.

“Evet ama gizli servislerde adım Mohatit. Stasi dosyalarında da adım böyle. Bunu herkes bilir. Herkes benim sırrımı istiyor; büyük sırrı.”

Kalkmann öne doğru eğildi.

“Gözlükçüye gittim. Yeni bir gözlük için, anlıyor musunuz? Beni uyuşturdular, gözümden. Tam bir gün sonra çıktım gözlükçü dükkânından, tam 24 saat sonra.”

Gözlerini bana dikti.

“Bana inanmıyorsunuz. Evet, ama ispat edebilirim. İşte” dedi ve küçük bir not defteri çıkardı, “işte, bakın. Burada her şey yazılı.”

Not defterinde büyük harflerle şöyle yazıyordu: 26.04. saat 15, laboratuvara giriş, 27.04. saat 16, laboratuvardan çıkış. Kalkmann not defterini tekrar kapattı ve yüzünde zafer ifadesiyle bana baktı.

“İşte, şimdi gördünüz bu kanıtı. Gözlükçü CIA ve BND’ye ait. Beni uyuşturdular ve mahzene götürdüler. Orada büyük bir laboratuvar var,

paslanmaz çelikten, böyle bir tür James Bond laboratuvarı. 24 saat boyunca beni ameliyat ettiler. O zaman yaptılar o işi.” Arkasına yaslandı.

“Ne yaptılar?” diye sordum.

Kalkmann etrafına bakındı. Fısıldayarak anlattı. “Kamera. Sol gözüme bir kamera koydular. Göz merceğinin arkasına. Evet, şimdi ben ne görüyorsam onlar da görüyor. Kusursuz. Artık gizli servisler Mohatit’in gördüğü her şeyi görebiliyor” dedi. Sonra da yüksek sesle ekledi: “Ama sırrı alamayacaklar.”

Kalkmann benden Almanya Federal Haber Alma Servisi BND’yi ihbar etmemi istiyordu. Ve elbette CIA’i de. Ayrıca Amerikan eski başkanı Reagan’ı, ki Kalkmann her şeyin onun başının altından çıktığına inanıyordu. Reagan’ın öldüğünü söylediğimde, şöyle karşılık verdi: “Siz öyle zannediyorsunuz. Aslında o Helmut Kohl’un evinde tavan arasında yaşıyor.”

Kalkmann her sabah geliyor ve yaşadıklarını anlatıyordu. Bir zaman sonra canıma tak etti. Ona yardıma ihtiyacı olduğunu söyledim. Gariptir ki hemen kabul etti. Psikiyatri acil servisini aradım ve bir hastayla birlikte onlara uğrayabilir miyim diye sordum. Taksiyle gittik. Diğer odalar boyandığı için adli tıp binasına gitmemiz gerekti. Kurşun geçirmez kapılar arkamızdan kapandı, binanın içinde indikçe indik. Bir hasta bakıcı bize yol gösteriyordu. Nihayet bir bekleme odasına varıp oturduk. Tanımadığım genç bir doktor, muayene odasına girmemizi rica etti. Küçük bir çalışma masasının önünde, ziyaretçi sandalyelerinde oturuyorduk. Tam konuyu açıklayacaktım ki, Kalkmann söze girdi:

“İyi günler, adım Ferdinand von Schirach, avukatım.” Beni işaret ederek devam etti: “Size bay Kalkmann’ı getirdim. Sanırım ağır bir aklî kusuru var.”

Ferdinand von Schirach 1964 Münih doğumlu, 1994 yılından beri Berlin'de avukatlık yapıyor. Müvekkilleri arasında Politbüro üyesi ve Almanya Federal Haber Alma Servisi ajanı da var, endüstri suçluları, ünlüler ve yeraltı dünyasının mensupları da...

[←]

1.Temmuz sonu ile Ağustos'un ilk haftasına denk düşen döneme halk arasında verilen isim

[←]

2.Gymnasium: Öğrencileri üniversite eğitimine hazırlayan en yüksek dereceli lise.

[←]

3.Wedding: Berlin'in merkezinde, gelir seviyesi düşük nüfusun çoğunlukta olduğu bir bölgedir.

[←]

4.Bahnhof Zoo: Berlin'de merkezi bir ulaşım istasyonudur. Adını yakınında bulunan hayvanat bahçesinden alır. Birçok gruba (U2, The Scorpions, Nina Hagen, Alphaville vs) ve Christiane F. adlı kitaba da esin kaynağı olan bu istasyon fuhuş, uyuşturucu ve evsizlerin merkezidir.

[←]

5.Weishaupt: Almanca kelime anlamı "beyaz kafalı"dır. (ç.n.)

[←]

6.Orklar ve Elfler, Yüzüklerin Efendisi adlı eserin de yaratıcısı olan İngiliz yazar J.R.R. Tolkien tarafından kurgulanan Orta Dünya

evreninde yaşayan ırklardır. (ç.n.)

[←]

7.“Dilin kemiği yoktur” atasözümüzle çelişki yaratır gibi gözükse de, dil kemiği (Lat. Os hyodieum) dilin içinde değil, alt çenenin arkasında bulunan ve dilin dış kaslarının tutunduğu, ufak bir kemiktir. (ç.n.)

[←]

8.Hamburg’un St. Pauli semtinde, barları, restoranları ve özellikle genelevleri ve seks-shoplarıyla ünlü cadde. (ç.n.)